

ЕСТЕСТВЕНЪ РЕДЪ НА НЪЩАТА

ЛЕКЦИИ

НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ

ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО

IX ГОДИНА (1929—1930 г.)

ТОМЪ I.

О О Ф И Я
1939

Естественъ редъ на нѣщата

Съвременнитѣ хора, религиозни и свѣтски. не се различаватъ много. И еднитѣ. и другитѣ иматъ вѣра, но обектътъ на вѣрата имъ е различенъ, вследствие на което и резултатътъ отъ вѣрата имъ не е единъ и сжщъ. Всички хора казватъ. че трѣбва да се вѣрва. но истинската вѣра има отношение къмъ възвишеното. Човѣкъ може да вѣрва въ своя идеалъ. Всѣки се стреми да постигне своя идеалъ и вѣрва, че ще го постигне. Постигането на идеала на човѣка зависи отъ усилията, които той прави, и отъ методитѣ, които прилага. Всички хора дишатъ въздухъ, но понеже не го възприематъ еднакво, тѣ нѣматъ единъ и сжщъ резултатъ. Това показва. че при дишането. на нѣкои хора липсва нѣщо. Повечето хора дишатъ съ горната частъ на дробоветѣ. Ние наричаме това дишане плитко дишане. При такова дишане човѣкъ бързо поема въздухъ и бързо го изпуска. За да бжде здравъ човѣкъ трѣбва да диша дълбоко, да поема въздухъ съ цѣлитѣ дробове. При дишането. заедно съ въздуха, въ дробоветѣ влиза известна енергия. Колкото по-дълбоко е дишането, толкова по-голъмо количество енергия влиза въ дробоветѣ, която. заедно съ въздуха, обхваща всички бѣлодробни

клетки и помага за доброто пречистване на кръвта. Обаче, ако дишането е плитко, количеството на приетата съ въздуха енергия не обхваща всички клетки, вследствие на което пречистването на кръвта не е пълно. Дето пречистването на кръвта не е пълно, тамъ се явяватъ различни болезнени състояния.

Сжщиятъ законъ се отнася и до мислитѣ. Всѣка мисль, която влиза въ човѣшкия умъ, трѣбва напълно да обгърне органа на мисълта; иначе, тази мисль не е пълна. Запримѣръ, като вѣрвате въ Бога, вие мислите за Него. Пълна ли е вашата мисль за Бога? Тя обхваща ли цѣлото понятие Богъ? Вие може да дадете дълго описание за Бога, но преди всичко, въ ума си трѣбва да държите една Негова чърта, която при всички случаи да остава неизмѣнна. Казвате, че познавате баща си, че мислите за него. Коя е онази чърта въ познаването на баща ви, която при никакви случаи да не се мѣни? Ще кажете, че баща ви е младъ, или старъ, че има или нѣма брада и мустаци и т. н. Обаче, това сж белези, които не сж постоянни. Тѣ лесно могатъ да се промѣнятъ. Въ понятието баща влиза една основна чърта, която никога не се мѣни. Тя е положението на бащата като глава на семейството. Бащата е глава, начало на нѣщата. Следователно, кажемъ ли, че познаваме Бога, ние имаме предъ видъ тази Негова чърта, която, въ отношенията между човѣшката душа и Бога, остава всѣкога неизмѣнна. Дали съзнавате това, или не, то е другъ въпросъ. Въпрѣ-

ки всички условия, тази чърта остава за винаги неизмѣнна. Докато тя съществува, човѣкъ има и животъ, и здраве. Изчезне ли тази чърта, като връзка на нѣщата, болезненитѣ състояния нападатъ човѣка. Дали връзката между човѣшката душа е съзнателна или несъзнателна, не е важно. Тя съществува, независимо участието на човѣшкото съзнание и дава потикъ, импулсъ на неговия животъ. Тази връзка е съществувала преди да е знаялъ човѣкъ нѣщо за нея. Докато тази връзка съществува, човѣкъ живѣе естествено. Изчезне ли тя, човѣкъ излиза отъ естествения редъ на нѣщата. При това положение той се лишава отъ благата, които духовниятъ свѣтъ му дава. Докато отношенията на сина къмъ бащата сж правилни, и двамата сж готови на взаимни услуги и жертви. Синътъ проявява пълно послушание къмъ баща си, а бащата е готовъ на всѣкакви жертви за сина. И двамата се намиратъ въ естествения редъ на нѣщата. Естественитѣ отношения изискватъ отъ детето послушание къмъ родителитѣ, а отъ родителитѣ — любовъ къмъ детето. Любовта на родителитѣ се изявява правилно къмъ детето отъ раждането му до края на живота. Прояви ли детето най-малкото непослушание къмъ баща си, въ отношенията имъ влиза нѣкаква дисхармония. Детето започва да се сърди, дава грѣбъ на баща си, иска да го застави да му се извинява. Обаче, каквото и да прави, разумниятъ баща нѣма да се подчини на детето,

По нѣкакъвъ начинъ той ще му даде урокъ. втори пѣтъ да не нарушава естествения редъ на нѣщата.

Следователно, каквито сж отношенията на сина къмъ башата, такива сж и тия на човѣка къмъ Бога, неговиятъ великъ Баща. Докато не се е натъкналъ на нѣкаква неприятность, или на неуспѣхъ въ живота си, човѣкъ вѣрва въ Бога, подържа правилни отношения съ Него. Обаче, натъкне ли се на нѣкакво нещастие, той веднага започва да роптае противъ Бога, какъ е позволилъ това нѣщо, защо му е пратилъ страданието. Той се обезвѣрява, започва да се съмнява въ Бога. Въ известни случаи Богъ веднага се притича на помощъ на пострадалия, но понѣкога Той пристѣпва къмъ него съ прѣчица и му дава добъръ урокъ. Вмѣсто да го облекчи. Той го натоварва повече, да се научи да мисли право. Щомъ се обезвѣри и усъмни, човѣкъ трѣгва по кривъ пѣтъ. И докато по-рано е уповавалъ на Бога, сега започва да мисли, че може да живѣе самъ, да не разчита на никого. Наистина човѣкъ може да живѣе самъ, безъ упование и вѣра въ Бога, но въ края на краищата ще види, че нѣщо сжествено му липсва.

Богъ е източникъ на животъ, на свѣтлина, на свобода. Безъ Него никакъвъ животъ не сжествува. Всѣка мисль, която излиза отъ Бога, е запалена свѣщъ. Всѣко Божествено чувство е запаленъ огънь. Какво ще прави човѣкъ безъ свѣтлината и топлината на тия ми-

сли и чувства? Докато пази естествения редъ на нѣщата, човѣкъ се ползува отъ тѣхната свѣтлина и топлина. Ние казваме, че този човѣкъ живѣе правилно. Наруши ли естествения редъ на нѣщата, човѣкъ изгубва свѣтлината и топлината на своя животъ. Той се намира вънъ отъ всѣкакъвъ моралъ, вънъ отъ условията на великия животъ.

Какво представя моралътъ? Моралътъ е чувство, съ което човѣкъ различава правото отъ кривото, доброто отъ злото. Докато свѣщъта на вашия животъ свѣти, вие различавате правото отъ кривото. Изгасите ли свѣщъта си, вие оставате въ тъмнина и не можете да различавате доброто отъ злото. За да не изпадне въ тъмнина, човѣкъ трѣбва да възстанови правилния редъ на нѣщата, да възстанови връзката си съ Първата Причина. Това може да стане още днесъ. Отъ човѣка вависи да възстанови отношенията си. Нѣкога, въ далечното минало, той самъ ги е нарушилъ: Следователно, той самъ трѣбва да ги възстанови. Всѣки самъ е виновенъ за грѣшкитѣ, които е направилъ. Като не искатъ да признаятъ вината си, хората търсятъ причинитѣ за своитѣ нещастия вънъ отъ себе си. Бащата се връща отъ работа, недоволенъ отъ забележкитѣ на началника си и търси вината въ децата и въ жена си. Той мисли, че ако не бѣха тѣ, нѣмаше да работи толкова много и щѣше да бжде по-спокоенъ, полесно да понася забележкитѣ на хората.

Каквито сж отношенията на хората въ свѣтския имъ животъ, такива ще бждатъ и въ религиозния, и въ духовния имъ животъ. Като се намѣри предъ мъжнотиитѣ на живота, религиозниятъ започва да се сърди на своитѣ духовни братя, че не му помагатъ. Той казва: Не виждатъ ли тия хора, че имамъ жена, деца, че съмъ затрудненъ? — Деца иматъ и птичките, а не само ти.—Но азъ вѣрвамъ въ Бога. — Какво отъ това, че вѣрвашъ? Ти си се родилъ съ вѣрата си. Ти не си започналъ да вѣрвашъ отсега. Ако отсега нататъкъ трѣбва да вѣрвашъ, твоята работа е свършена. Да вѣрва човѣкъ, това е въ естествения редъ на нѣщата. Този редъ на нѣщата изисква отъ детето послушание, а отъ бащата — любовъ. Ако детето не слуша, и ако бащата не обича, нищо не е въ състояние да имъ помогне. Послушание и обичъ сж две нѣща, които опредѣлятъ правилнитѣ отношения между сина и бащата, между човѣшката душа и Бога.

Какъ може да се подържа хармонията между човѣка и Бога? Едно отъ условията е молитвата. Чрезъ молитвата се подържа свещената връзка на човѣшката душа съ Първата Причина на нѣщата.—Не искамъ да се моля.—Щомъ не искашъ да се молишъ, ще влѣзешъ въ неестествения редъ на живота. Молитвата е едно отъ сжщественитѣ задължения на човѣка. Каквото представятъ физическитѣ задължения за човѣка, такова нѣщо представя молитвата за духовния животъ на човѣка. Ако

не плаща редовно дълговетѣ си, човѣкъ все повече обѣрква работитѣ си. Лихвитѣ се трупатѣ. дългътѣ се увеличава, докато единъ день човѣкъ се намѣри въ безизходно положение. Следователно, иска или не, човѣкъ все трѣбва да плати задълженията си. Не плаща ли, той е осъденъ на голѣми страдания и нещастия. Следъ това ще пита. защо страда. Той страда, защото не се е молилъ, не е плащалъ задълженията си. — Длъженъ ли съмъ да се моля? — Ти си толкова длъженъ да се молишъ, колкото и да лишаешъ, да ядешъ, да мислишъ, да чувствувашъ. Това сѣ задължения, които влизатъ въ естествения редъ на живота. Не само това, но човѣкъ е длъженъ да прави редъ гимнастически упражнения. Не прави ли тия упражнения доброволно, насила ще го заставятъ. Ще дойде нѣкоя болестъ, ще го тури на легло, дѣто по цѣли дни и ноци ще се извива ту на една. ту на друга страна.

И тѣй, щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ неизбежно трѣбва да следва естествения редъ на нѣщата. Докато рѣката тече, плаващитѣ частици въ нея трѣбва да следватъ движението ѝ. Пожелаятъ ли да спратъ своето движение, тѣ ще причинятъ подпушване на водата. Рѣката ще подигне нивото си и ще започне да залива всичко. каквото се изпрѣчи на пътя ѝ: ниви, лозя, градини. Лозаритѣ и градинаритѣ ще търсятъ причината за подпушването на рѣката и, като я намѣрятъ, ще дадатъ тласкъ на спрѣлитѣ се частици, като ги от-

правятъ въ посока къмъ морето, дето се стреми самата рѣка. Тѣ нѣма да ги питатъ. искатъ ли да се движатъ. или не. насила ще ги заставятъ. Сжщото се отнася и до човѣка. Не е важно, дали той иска или не иска да се движи споредъ великитѣ закони на живота. Щомъ е слѣзълъ на земята да се учи. той е длъженъ да следва законитѣ на естествения редъ на живота. Като следва тия закони. той ще дойде до пристанището на Великия океанъ, дето се втичатъ всички рѣки и морета. Това се отнася до всички хора, вѣрващи или безвѣрници. Който вѣрва. той придобива нѣщо; който не вѣрва. той губи. Докато живѣе, човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ отъ условията на живота си. да ги използва съзнателно за работа.

Какво представя сърденето, гнѣвътъ? Когато въ човѣка се събере излишна енергия, той започва да се гнѣви. Гнѣвътъ е качество не само на човѣка. но и на животнитѣ. Когато агнето се сърди на майка си. то започва да блѣе. Въ блѣенето нѣма никаква наука, никаква философия. То е нѣщо старо, отживѣло времето си. Човѣкъ трѣбва да се откаже отъ старото, отъ живота на своитѣ дѣди и прадѣди. Когато дойде до съзнание да се освободи отъ стария животъ, човѣкъ пожелава да се уедини, да остане самъ. Когато се стреми къмъ самота, човѣкъ има известно задължение къмъ себе си. Щомъ потърси обществото на много хора, това показва, че той иска да сподѣли съ тѣхъ своитѣ постижения. Наистина, когато чете и

учи. човѣкъ обича да бжде самъ. Когато сподѣля прочетеното и наученото, той иска да се срещне съ хора, съ които да сподѣли това, което е прочелъ и научилъ.

Като ученици, отъ васъ се иска да имате ясна представа за живота, за законитѣ, които го управляватъ. Има нѣща въ живота неизбежни, строго опредѣлени, но има нѣща, които не се допускатъ. Запримѣръ, съмнението въ Бога не се допуска. Човѣкъ може да се съмнява, но всѣко съмнение въ Бога не води къмъ добъръ край. Да се съмнявашъ въ Бога, това значи, да се съмнявашъ въ любовта. Съмнява ли се въ любовта, човѣкъ се съмнява въ живота, а това е невъзможно. Невъзможно е човѣкъ да се съмнява въ живота! Усъмни ли се въ живота, той престава да се нарича човѣкъ, той престава да мисли. Отличителното качество на човѣка е способностъ: а му да мисли. Който не мисли, той не е човѣкъ; който убива, той не е човѣкъ; който не живѣе добре, той не е човѣкъ. Щомъ мисли, щомъ живѣе добре, човѣкъ заслужава името си. Той живѣе въ любовта, която му дава всички условия и възможности за растене и развиване. Той живѣе въ душата си и може да направи всичко, каквото пожелае. Отдѣли ли се огъ душата си, човѣкъ коренно измѣня понятията си за свѣта. Той коренно измѣня отношенїята си къмъ свѣта. — Защо? — Защото изгубва свѣтлината си.

Той се намира въ положението на човѣкъ, който е влѣзълъ въ тъмна стая. Какво може да вижда човѣкъ въ тъмнината? Каква представа ще има той за свѣта отъ тъмната стая? Щомъ запали свѣщъта, той вижда ясно нѣщата, вследствие на което и отношенията му къмъ свѣта се измѣнятъ.

И тъй, живѣйте въ свѣтлина, за да разбирате естествения редъ на нѣщата. да не си създавате ненужни страдания. Стремезътъ на човѣка къмъ реализиране на неговитѣ голѣми желанія, му причинява редъ ненужни страдания. Всѣко голѣмо желание въ човѣка представя слонъ, за изхранването на който сж нужни много материални сръдства. За изхранването на единъ слонъ сж нужни около петъ крини оризъ на день. Отглеждането на слона не е задача за сиромаша. Само богатиятъ, капиталистътъ може да отглежда слонъ. Искан ли да изпълни правилно своитѣ задачи, човѣкъ трѣбва да се вслушва въ Божественото въ себе си, както и въ всѣки външенъ гласъ, чрезъ който разумнитѣ сжщества му нашепватъ, кое е добро и кое не е, кое е право и кое не е. Свѣтътъ, който е надъ насъ, има грижа за всичко, което става въ по-долнитѣ свѣтове отъ него. Тамъ полагатъ всички грижи за насъ, да регулиратъ нашитѣ мисли, чувства и постѣпки. Като изправя погрѣшкитѣ си, като се вслушва въ съветитѣ на разумнитѣ сжщества, човѣкъ

се свързва съ тях, а същевременно и съ духовния свѣтъ. Радвайте се, че сте свързани съ духовния свѣтъ и съ разумнитѣ същества, които постоянно ви говорятъ и напѣтватъ. Докато тѣ ви даватъ съвети, вие сте на правъ пѣтъ. Престанатъ ли да се грижатъ за васъ, вие сте на кривъ пѣтъ. Тѣ казватъ: Който иска да живѣе между насъ, той трѣбва да бжде свършенъ, да изпълнява волята Божия.

Дръжте въ ума си мисълта да бъдете свършени като Бога. Дойдете ли до тази мисълъ, всѣкакво обезвѣряване е изключено. Влѣзе ли въ свѣта на свършенството, човѣкъ се превръща на ангелъ, т. е. Божи служителъ, който има цель да помага на своитѣ ближни. Свѣтътъ се нуждае отъ работници. Христосъ казва: „Жетвата е много, работницитѣ — малко“. Отъ всички хора се иска работа на Божествената нива. Дали ще грѣшатъ, или не, това е другъ въпросъ. Човѣкъ все ще грѣши, но като грѣши, едновременно съ това ще се учи. — Кой ще го учи? — Богъ. Като прави добро, Богъ му говори, учи го. Но и като прави зло, Богъ пакъ му говори. Той вижда и доброто, и злото, което човѣкъ прави — нищо не може да избѣгне отъ Неговото око. За доброто, което човѣкъ прави, Богъ го похвалява, а за злото — го укорява. Като го укорява, Той има желание да го изправи. Като прави зло, човѣкъ неизбежно се натѣква на стра-

дания. Щомъ прави добро, той се радва. Стремете се къмъ доброто, като избѣгвате злото. за да имате похвалитѣ на Бога.

— Божията Любовь носи пълния животъ.

*

1. Лекция отъ Учителя, държана на
28 августъ, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Правилни връзки

Размишление.

Съвременнитѣ хора трѣбва да пазятъ нѣколко правила, ако искатъ да успѣватъ въ живота си. Тѣ сж следнитѣ: Никога не чоплете раната си. Имате ли нѣкаква рана, не я пипайте, оставете я свободно да зараства. Имате ли нѣкакви слабости, правете редъ усилия да се издигнете надъ тѣхъ. Който не може да се справи съ своитѣ слабости, той не може да се нарече човѣкъ. Безъ да иска, чрезъ слабоститѣ си, той изпада въ животинско състояние.

Това сж правила, които се отнасятъ до всички хора. Съзнателно или несъзнателно, всѣки човѣкъ се стреми да стане удъ на великия Божественъ организъмъ, за да може правилно да расте и да се развива. Ржката на човѣка може правилно да расте и да се развива само когато е свързана съ тѣлото му. Отдѣли ли се отъ тѣлото, тя престава да се развива и въ скоро време изсѣхва. Вѣрууюто на човѣка може да се развива само тогава, когато той е свързанъ съ всички разумни същества, които подържатъ същото вѣрую. Азъ говоря за онова вѣрую, което носи животъ, знание и свобода на човѣка. Изгуби ли това вѣрую, човѣкъ изгубва всичко. Въ него се зараждатъ редъ болезнени състояния, психически и физи-

чески, докато най-после умира. Какво означава смъртта? Смъртта не е нищо друго, освенъ постепенно отдѣляне на удоветѣ отъ общия организъмъ. Мнозина мислятъ, че следъ смъртта всичко се свършва. Добре е съ смъртта да се свърши всичко, но не е така. Човѣкъ продължава да живѣе и следъ смъртта, и то, толкова по-добре, колкото по-съзнателно е живѣлъ на земята.

Днесъ всички хора се стремятъ къмъ придобиване на щастие. Чудно е, какъ могатъ да се стремятъ къмъ щастие, когато дѣлятъ живота, а сжщо така и любовта. Самъ по себе си животътъ е недѣлимъ. Нѣма животъ само на земята, или само на небето. Животътъ е единъ и непреривенъ. Сжщото казваме и за любовта. Твва, което хората наричатъ щастие, се заключава въ свързването имъ съ Бога. Свържатъ ли се веднѣжъ съ Бога, щастieto започва да тече въ живота имъ като рѣка. Докато не дойдатъ до съзнание, да разбератъ, кжде се крие тѣхното щастие, тѣ го търсятъ ту въ жената или въ мъжа, ту въ децата, ту въ богатството, ту въ знанието, ту въ силата, но въ края на краищата отъ всичко се разочароватъ. Следъ всѣко разочарование иде страданието, което не е нищо друго, освенъ езикъ на Бога. Чрезъ страданието Богъ говори на хората, че пжтътъ, по който търсятъ щастие, не е правъ. Въпрѣки това, съ своитѣ криви мисли и разбирания, тѣ искатъ да заставятъ ра-

зумнитѣ същества да мислятъ като тѣхъ. Това е невъзможно.

Следователно, разумниятъ не може и не трѣбва да върви по пѣтя на неразумния. — Ама Богъ е всесиленъ. Той е въ състояние да измѣни всичко. — Тѣкмо защото е всесиленъ, Той оставя човѣка да страда, да се ограничава и заробва. Той не си служи съ насилие. Веднѣжъ е далъ свобода на човѣка, Той го оставя свободенъ, да изпълнява или да не изпълнява великитѣ закони на Битието. Изпълнява ли ги, ще бѣде свободенъ. Не ги ли изпълнява, самъ се ограничава и лишава отъ дадената свобода. Щомъ се ограничи, страданията неизбѣжно го следватъ. Невъзможно е ржката да живѣе свободно и щастливо, щомъ се отдѣли отъ общия организъмъ. Отдѣли ли се отъ общото, човѣкъ нѣма условия вече за работа: той ходи тукъ-тамъ, очаква на другитѣ хора. Оттукъ иска нѣколко лева, оттамъ парче хлѣбъ, докато най-после всички затворятъ вратитѣ си за него. Ще дойде день, когато течението на рѣката за този човѣкъ ще се прекъсне, и той ще остане самъ въ живота, безъ никаква външна подкрепа. Най-после той ще разбере, че трѣбва да работи, но не отдѣлно отъ общия организъмъ, а въ съгласие съ него. Той ще намѣри мѣстото си въ великия организъмъ на живота и ще почне да работи.

Следователно, докато работи въ съгласие съ общото, човѣкъ се ползува отъ Божието благословение, и то заслужено, а не като по-

даяние. Подаянието е изключение въ живота. Въ изключенията нѣма никаква обмѣна. Обаче, обмѣна съществува въ работата. Когато две същества работятъ съзнателно и съ любовь, между тѣхъ става правилна обмѣна. Като работи, като вѣрва, като люби, човѣкъ всѣкога ще бжде здравъ. Здравето е резултатъ на правилна обмѣна на енергиитѣ въ организъма на човѣка отъ една страна, както и на правилна обмѣна между душиѣ, отъ друга страна. Дойде ли нѣкаква болестъ, тя е нарушаване на закона за правилната обмѣна. Ще кажатъ нѣкои, че болеститѣ, нещасията сж отъ Бога, че Богъ е благоволилъ за това. Казано е. обаче, въ Писанието, че Богъ не благоволява въ смъртта и страданията на човѣка. Може ли бащата, който е родилъ единъ синъ, да иска неговото нещастие? Може ли бащата да изпрати крадци, разбойници да обератъ, да убиятъ сина му? Може ли бащата да изяде сина си? Това е невъзможно!

Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да се учи, да си изработи прави разбирания, прави възгледи за живота, за природата и за себе си. Той трѣбва да се откаже отъ своитѣ механически разбирания и да ги замѣсти съ органически, които всѣкога могатъ да се подложатъ на опитъ. Щастието на човѣка не зависи отъ окръжаващата срѣда, а отъ самия него. Човѣкъ трѣбва да разчита на онази Божествена, потенциална енергия, вложена въ него. Има ли тази енергия въ себе си, той може да раз-

чита на външни и на вътрешни благоприятни условия. Изгуби ли тази енергия, съ нея заедно изгубва всички добри условия за работа и за животъ. Само Божественото въ човѣка дава условия за работа, за градежъ. Вънъ отъ Божественото, всѣка работа, всѣки градежъ е времененъ. Само Божествениятъ животъ осигурява на човѣка чистота, успѣхъ и щастие. Да живѣе човѣкъ въ съгласие съ Божественото, това значи, да живѣе въ душата си, която никога не се петни. Нищо не е въ състояние да отнеме чистотата на душата.]

Съвременнитѣ хора не живѣятъ още въ душата си, и въпрѣки това говорятъ за любовъ, за сродни души. Момъкъ обича нѣкоя мома и я нарича сродна душа. Защо я нарича сродна душа? Защото му давала нѣщо хубаво отъ себе си. Тя изливала красиви чувства къмъ него, заради което я нарича сродна душа. И фурнаджията дава хлѣбъ на клиентитѣ си, но не е сродна душа за тѣхъ. А какво по-хубаво нѣщо има въ свѣта отъ хлѣба? Въпрѣки това, вие не можете да кажете, че който ви дава хлѣбъ, той е ваша сродна душа. Вие можете да наречете сродна душа само онази, която е готова да се жертвува за васъ при всички условия на живота ви.] Прави възгледи трѣбва да имате. Не е въпросъ само да говорите. Всѣка дума, която излиза отъ устата ви, трѣбва да е провѣрена. Говорите ли за любовъ, всѣки трѣбва да я почувствува. Говорите ли за свобода, дайте свобода на себе си, дайте я и на

другитѣ. Не прилагате ли сами това, което говорите, вие лъжете себе си, лъжете и другитѣ. Бждете искрени въ чувствата си. Ако едно чувство е животинско, не му придавайте по-високъ характеръ. Научете се да опредѣляте нѣщата споредъ тѣхната стойностъ. Ако едно чувство е животинско, да се прецени като животинско; ако е човѣшко — като човѣшко. На всѣко нѣщо трѣбва да се дава съответна цена. Следователно, като ученици, вие не трѣбва нито да подценявате, нито да надценявате нѣщата.

Сега, отъ всички хора се изисква разуменъ животъ. За да живѣете така, трѣбва да се освободите отъ своитѣ слабости. Като видите нѣщо, не бързайте да се произнасяте. За да се произнася върху известенъ въпросъ, човѣкъ трѣбва да има знания. Сжщевременно, той трѣбва да бжде абсолютно справедливъ. Кой каквото прави, каквито чувства го вълнуватъ, това е негова работа. Всѣки е отговоренъ за себе си. Всѣка постѣпка се опредѣля отъ послѣдствията си. Не се мѣсете въ чуждитѣ работи. Задача на всѣки човѣкъ е да работи върху себе си, да се справя съ своитѣ слабости и недъзи. Що се отнася до живота на другитѣ, това не е негова работа. Лесно е да се критикува, но който критикува, той самъ трѣбва да даде единъ идеаленъ методъ за живѣене. Между хората трѣбва да сжществуватъ правилни, разумни отношения, каквито сжществуватъ между всички планети. Правилнитѣ отношения между планетитѣ се опредѣлятъ

отъ тѣхнитѣ разстояния. Докато тия разстояния се пазятъ. и отношенията между тѣхъ оставатъ едни и сѣщи. Измѣнятъ ли се разстоянията, и отношенията между тѣхъ се накърняватъ. Каквото е външното отношение между планетитѣ, такова е вътрешното отношение и между хората. Тѣ сѣ поставени на известни разстояния едни отъ други. Това разстояние не трѣбва да се нарушава. Наруши ли се веднѣжъ, нарушаватъ се отношенията помежду имъ.

Сега, като говоря за разстоянието между хората, това не значи, че тия отношения сѣ абсолютно неизмѣнни. Отношенията на хората сѣ органически, а не механически, вследствие на което тѣ подлежатъ на промѣни. Отношенията на планетитѣ сѣ неизмѣнни обаче, психическиятѣ отношения на хората мѣнятъ своитѣ центрове. Както човѣкъ мѣни отношенията си къмъ хората, така промѣня и отношенията си къмъ различнитѣ планети. Какъ ще си обясните промѣната, която става съ хората, ако не приемете влиянието на планетитѣ върху тѣхъ? Има случаи, когато до известна възраст човѣкъ се намира подъ влиянието на една планета, а следъ тази възраст попада подъ влиянието на друга нѣкоя планета. Самъ човѣкъ се чуди, какво е станало съ него, че се е измѣнилъ толкова много. Запримѣръ, срѣщате единъ човѣкъ, който цѣли 20 години е живѣлъ въ чистота и светостъ, но въ единъ моментъ той се измѣня и започва да живѣе по другъ начинъ. По-рано молитвитѣ сѣ били единствено-

то му развлѣчение, но сега не се интересува отъ тѣхъ. — Защо? — Срещналъ е на пѣтя си една красива мома, заради която сърдцето му е трепнало. Тази мома го отбива отъ неговия пѣтъ и му дава ново направление въ живота. Защо трѣгналъ подиръ тази мома? Защото му била сродна душа. Какво сродство е това, което утре може да се разруши? Не, ако е въпросъ за сродство, знайте, че всички души, които сж излѣзли отъ Бога, сж сродни. Всѣко обикновено, човѣшко отношение хората го наричатъ сродство. Какво сродство е това, което трае само день-два? Днесъ гледате парче желязо чисто, свѣтло, но следъ нѣколко деня го виждате покрито съ рѣжда. Тамъ, дето става окисляване, никакво сродство не съществува. Всѣко окисляване говори за несъвършенство на нѣщата. Какво сродство е това, ако съ приближаването си къмъ една мома, момъкътъ изопачава характера ѝ? Сродни души сж ония, които всѣки моментъ подигатъ и облагородяватъ характера си. Всѣки човѣкъ трѣбва да съдържа качествата на златото. Истински характеръ е този който при никакви условия не се измѣня.

Като се намѣрятъ въ трудни положения на които не могатъ да издържатъ, хората казватъ: Такава е волята Божия. Не така не се говори. Само светията, само праведниятъ човѣкъ може да каже, кое е волята Божия, и кое не е. Нѣкой краде, заради което го турятъ въ затворъ. Като се види ограниченъ, той казва, че волята

Божия била такава. Не, волята Божия не е въ човѣшкитѣ закони. Краде ли човѣкъ, човѣшкитѣ закони непременно ще го хванатъ. Божественитѣ закони нѣматъ нищо общо съ човѣшкитѣ. Светията познава волята Божия и я изпълнява. Когато нѣкоя красива мома дойде при него, той я погледне, измѣри я съ погледа си и знае вече, какви сж намѣренията ѝ. Тя или бѣга отъ нѣкой момѣкъ, или иска да изкушава светията. Той ѝ казва: Сестра, ако си дошла при мене да водишъ чистъ животъ, ти трѣбва да минешъ по този пѣтъ, по който азъ съмъ миналъ. Азъ съмъ се молилъ по три-четири часа на день, а ти искашъ безъ молитва да постигнешъ нѣщо. Това е невъзможно. Щастieto не се постига лесно. За да бжде щастливъ, преди всичко човѣкъ трѣбва да даде мѣсто на Божественото въ себе си. Божественото е храна на душата. Ако не е приелъ тази храна, той никога не може да бжде щастливъ. Когато Божественото се постави за основа, животътъ на хората се превръща въ рай: птичкитѣ пѣятъ, изворитѣ бликатъ, цвѣтята цвѣтятъ, плодетѣ зрѣятъ, децата скачатъ и се радватъ. Млѣкнатъ ли птичкитѣ пресъхнатъ ли изворитѣ, не благоухаятъ ли цвѣтята, Божественото се е оттеглило. Божественото създава братски отношения между хората, а човѣшкото ги разваля. Това се отнася и до личния животъ на човѣка. Видите ли, че нѣкой човѣкъ боледува, става песимистъ, ще знаете, че Божественото го е напуснало. Ще кажете,

че това е законъ на природата. Не, това е резултатъ на нарушаване на природнитѣ закони. Въ Божиитѣ и въ великитѣ природии закони нѣма никаква измѣна. Тѣ сж постоянни и неизмѣнни.

Следователно, докато живѣе съобразно великитѣ закони на Битието, човѣкъ всѣкога ще се ползува отъ Божието благословение. Който живѣе споредъ тия закони, той никога не петни душата си. Щомъ своята душа не опетнява, той никога не може да петни душитѣ на своитѣ ближни. Види ли нѣкоя красива мома, той се радва на красотата ѝ, безъ да опетни съ нѣщо нейната душа. — Ама тя го цѣкунала. — Щомъ е по-слаба, тя може да го цѣлуне. Ако бѣше по-силна отъ него, тя нѣма право да пристѣпва къмъ него. Законъ е: слабиятъ всѣкога пристѣпва къмъ силния, но не силниятъ къмъ слабия. Ако бащата прѣвъ пристѣпва къмъ детето си, отъ последното нищо нѣма да излѣзе. Първо детето трѣбва да пристѣпва къмъ баща си. После и бащата може да пристѣпни къмъ детето си. Дете, което първо пристѣпва къмъ баща си, да го цѣлуне и погали, е на правъ пѣтъ. Отъ това дете великъ човѣкъ ще стане. Като живѣе по този начинъ, човѣкъ ще изработи въ себе си онази вътрешна чистота, къмъ която душата му се стреми. Не живѣе ли така, той изпада въ механическитѣ условия на живота, които водятъ къмъ грѣхъ. Докато грѣши и върши престѣпления, човѣкъ се намира въ живо-

тинския моралъ. Колкото повече се издига човѣкъ надъ обикновенитѣ условия на живота, толкова по-бързо навлиза въ духовнитѣ условия, които го водятъ къмъ великъ, възвишенъ моралъ. Докато дойде до този моралъ, човѣкъ неизбежно ще грѣши, но същевременно ще се изправя. По външния видъ на човѣка, по лицето му ще познаете, какъвъ е неговиятъ моралъ. Който е придобилъ великия моралъ, той благоухае. Дето влѣзе, той разнася своето благоухание. Съ морала, който излиза отъ него въ видъ на струи, той подига падналитѣ, утешава стралашитѣ. Духовнитѣ отношения подигатъ хората, физическитѣ ги събарятъ.

Като говоримъ за отношенията на хората, това не значи, че трѣбва да се механизиратъ. Отношенията на хората трѣбва да бждатъ чисти и свети. Желаете ли да цѣлунете нѣкоя мома, вие трѣбва да искате позволение отъ нейния великъ Баща. Какъ ще получите това позволение? Ще се молите день, два, три, ще пишете писма до Баща ѝ и ако Той ви позволи, можете да я цѣлунете. Така трѣбва да постѣпватъ младитѣ моми и момци, когато искатъ да изразятъ едно красиво чувство. Ако така постѣпваха, грѣхъ нѣмаше да иматъ, понеже не спазватъ този законъ, грѣхове правятъ, и страдания иматъ. За да изпитва чувствата си, човѣкъ трѣбва да прави умствени маневри. Едно чувство е чисто и свето, ако човѣкъ еднакво го отправя и къмъ мла-

дата мома, и къмъ стогодишната баба. Отврати ли се отъ бабата, неговото чувство е користолюбиво. Едно сърдце, единъ умъ, една душа, единъ духъ живѣятъ и въ младия, и въ стария. Дойдете ли до външната форма на нѣщата, тамъ въпросътъ е другъ. Младата мома е по-вече желана отъ бабата. Това различие, именно, води къмъ падане. Това различие говори за отсъствие на благородство въ човѣка. Ако чувствата на човѣка и въ младини, и въ старини сж издържани, това говори за присъствие на Божественото въ него. Ако външните условия не причиняватъ никакви промѣни въ човѣка, той е далъ пжтъ на Божественото въ себе си.

И тъй, искате ли да живѣете идеално, да бъдете въ хармония съ всички живи същества, отворете душитѣ си за Божественото. Законитѣ на Божественото сж закони на любовта. Тѣ не сж писани, както човѣшкитѣ закони. Тѣ не подлежатъ на промѣни, както човѣшкитѣ. Законитѣ на любовта сж написани въ човѣшката душа. Отворете душата си и всѣки день прочитайте по единъ отъ законитѣ, написани въ нея. Четете и прилагайте тия закони. Щомъ е дошълъ на земята да учи, човѣкъ трѣбва да различава животинскитѣ закони отъ човѣшкитѣ, човѣшкитѣ — отъ ангелскитѣ, ангелскитѣ — отъ Божественитѣ и да знае, кжде и какъ да ги прилага. Невъзможно е човѣкъ да служи на Бога като човѣкъ, съ своитѣ ограничени разбирания. Искане ли да служи на Бога, той трѣб-

ва да има чистотата и знанието на ангелитѣ.— Какъ се постига тази чистота? — Чрезъ молитва, чрезъ работа и чрезъ учене. Нѣкой се изправи, прочете набързо една молитва и тръгне на работа. Така не се постигатъ нѣщата. Ония, които сж се посветявали на служене, сж прекарвали по цѣли часове въ молитва и съзерцание. Молитвата не подразбира шепнене на думи, но цѣлиятъ животъ на човѣка трѣбва да се превърне въ молитва. Това е новото въ свѣта.

И тъй, стремете се къмъ новото въ свѣта. Новото не се изказва съ думи. Сегашнитѣ хора иматъ различни разбирания за отношения и за моралъ. Какъ ще имъ обясните, кои отношения и кой моралъ сж правилни? Казано е въ Писанието: „По дѣлата имъ ще ги познаете“. Тъй щото, ако въ дружбата между мома и момъкъ има подигане, ще знаете, че тѣ сж внесли нѣщо ново въ отношенията си. Това показва, че мислитѣ и чувствата на двамата сж указали добро влияние. Ако човѣкътъ на новото влѣзе въ единъ домъ, той ще донесе Божието благословение въ този домъ. Когато човѣкътъ на новото види, че нѣкой грѣши, той нищо не му казва, нито го сѣди, но дълбоко въ себе си се моли за него. Щомъ се помоли сърдечно, молитвата му се приема. Не се минава много, онзи, който грѣши, съзнава погрѣшката си и се изправя. Новото изключва всѣкаква обида, всѣкакво сѣдене, всѣкаква критика и недоволство. Живѣете ли въ

новото. ще пазите чистотата на сърдцето и на ума си. Чистотата е първото условие за правилни отношения между човѣшката душа и Бога, между човѣка и разумнитѣ същества. Човѣкътъ на новото се отличава по това, че изключва отъ себе си всѣкаква лъжа, всѣкакво лицемерие, всѣкаква грубостъ. Направи ли нѣкаква погрѣшка той веднага я изправя. Ако братъ му съгрѣши по отношение на него, той е готовъ веднага да му прости. Прости ли веднѣжъ, той забравя погрѣшката му. Какъ постъпватъ сегашнитѣ хора помежду си? Нѣкой обидилъ нѣкого. и веднага иска извинение. Обидениятъ го прости но после разправя на всички, какъ го е обидилъ. Това е човѣшко отношение, но не и отношение между души. Обиди ли те нѣкой и му простишъ, забрави всичко. Създай нови, чисти отношения съ него.

Следователно, докато човѣкъ не изправи отношенията си къмъ Бога, Божиятъ Духъ нѣма да работи въ него. Не работи ли Духътъ въ човѣка, всичко красиво въ неговия животъ се изгубва. Онзи, въ когото Духътъ работи, живѣе въ новото. Той се е отказалъ отъ стария животъ, отъ старитѣ разбирания, отъ стария моралъ. Той никога не критикува, защото знае, че грѣхътъ не е нѣщо новосъздадено. Той води началото си отъ най-стари времена. Не е лесно човѣкъ да се откаже отъ старото, отъ изопаченото въ себе си. Всѣки човѣкъ носи нѣщо старо, т. е. изопачено въ себе си. За да се справи съ него, той трѣбва да има

знания, да знае, какъ да постъпва. Ако нѣма новото знание, човѣкъ ще има пакъ стари резултати: днесъ ще падне, утре ще падне; днесъ ще счупи крака си, утре — ржката си, докато стане инвалидъ, негоденъ за работа. За да се справите съ старото, вие трѣбва да създадете помежду си хармонична атмосфера. Не можете ли да образувате хармонични отношения помежду си, вие не сте готови за новъ животъ. При това състояние, колкото да ви се говори за новото, вие ще се намирате въ положението на богатски синъ, който, като получи голѣмо богатство отъ баща си, за което не е готовъ, впуска се само въ ядене и пиене. Той скоро изяжда паритѣ си, безъ да придобие нѣщо сжществено. Защо не е придобилъ нѣщо сжществено? Не знае човѣкътъ, какво да прави съ богатството. Знанието е сила. Който не може да се справи съ знанието, той ще си причини редъ пакости. Засега човѣкъ придобива знанието си бавно и постепенно. Колкото повече знание придобива, толкова повече съзнанието му се пробужда.

Като изучава себе си, човѣкъ дохожда до познаване на външния и на вътрешния свѣтъ. Той разбира, какво може да възприеме отъ различнитѣ свѣтове. Запримѣръ, ако възприема нѣщата чрезъ черния дробъ, той се свързва съ низшия свѣтъ. Ако ги възприема чрезъ сърдцето си, той се свързва съ човѣшкия свѣтъ. И най-после, ако ги възприема чрезъ мозъка си, той се свързва съ възвишения

свѣтъ, съ свѣта на мисълта. Мисълта е Божествениятъ свѣтъ въ човѣка. Който не може да възприема мислитѣ чрезъ горната частъ на мозъка, той не знае, какво нѣщо е Божественото. То може да се уподоби на чистъ планински изворъ, който слиза въ долината и пои всичко, каквото срещне на пътя си.

Сега, за да прилагате новото, образувайте помежду си малки групи, въ които да влизатъ млади и възрастни братя и сестри, за да си въздействувате взаимно. Между млади и стари нѣма никаква разлика. Младиятъ и стариятъ сж все единъ човѣкъ. Старъ човѣкъ е онзи, който се връща у дома си. Той е ходилъ на работа и се връща вече у дома си. Младъ е този, който отива на работа. Значи, разликата между младия и стария се заключава само въ посоката на тѣхното движение. Дето се срещнатъ, тѣ ще се спратъ, ще си кажатъ по нѣколко думи и ще продължатъ пътя си. Когато говоримъ за стари и млади, ние разбираме физическия животъ на хората. Дойдемъ ли до ангелския животъ, тамъ нѣма стари и млади. Тамъ всички сж 33 годишни. Тамъ по-стари отъ 33 години и по-млади отъ 33 години не сжществуватъ.

Желая ви сега да приложите въ живота си закона на любовта, като законъ за всепрощаване. Правете опити въ името на любовта да простите на всички. Като Богъ про-

щава грѣховетѣ на хората, така и тѣ трѣбва да прощаватѣ и своитѣ грѣхове, и грѣховетѣ на ближнитѣ си. Само така може да се запази великата хармония въ живота. Има нѣща, които човѣкъ самъ трѣбва да направи. Ако той самъ не се свърже съ разумния свѣтъ, нищо не може да постигне. Гениалността, светостта се дължатъ на колективната работа на разумни и възвишени същества. Безъ общото участие на тия същества, човѣкъ не може да разчита на никаква гениалностъ. Следователно, всичко възвишено и благородно е резултатъ на общитѣ усилия на същества отъ човѣшкия, ангелския и Божествения свѣтове. Когато казваме, че всичко въ живота е постижимо, ние разбираме общата, разумна дейтелностъ на тритѣ свѣта — физически, ангелски и Божественъ. Искате ли да постигнете нѣщо невъзможно. направете връзка съ добритѣ хора на земята. съ ангелитѣ отъ ангелския свѣтъ и съ Бога. Направи ли тази тройна връзка, човѣкъ ще разбере смисъла на стиха: „Невъзможнитѣ работи за човѣка сж възможни за Бога.“ Има ли тази връзка, той ще разполага съ такъвъ капиталъ, съ който може да посрещне всичкитѣ си нужди.

Желая ви да направите тройната връзка, за да имате постижения и въ тритѣ свѣта. Само по този начинъ ще развиете физическото си тѣло, ще подобрите сърдцето си и ще просвѣтите ума си.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ въ насъ.

„

2. Лекция отъ Учителя, държана на
4 септемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Вънъ и вътре въ тѣлото

Размишление върху прилежанието.

Пишете върху темата: „Произходъ на непостоянството“.

Всѣки народъ има поне по една отличителна чърта, силно развита, по която се характеризира. Тази отличителна чърта може да бжде добра или лоша. И българинътъ има такава чърта, по която се отличава отъ другитѣ народности. Той е твърдъ. Реши ли да направи нѣщо, мжчно може да се разубеди. Що се отнася до постоянството, тази чърта е слабо развита въ българина. Като пишете темата си, помислете и върху произхода на непостоянството въ българина. Изобщо, на човѣкъ, въ когото постоянството е слабо развито, не може много да се разчита. Той не може да издържа на убежденията си, както и на обещанията си. Той обещава много, а малко изпълнява. Който има убеждения, той е човѣкъ съ строго опредѣлена целъ. Неговото съзнание е всѣкога будно, защото има предъ видъ постигането на своята целъ. За непостоянния никаква целъ не съществува. Постави ли си нѣкаква целъ, той всѣки день отлага реализирането ѝ.

Природата е взискателна и строга. Има ли човѣкъ нѣкаква целъ въ живота си, обещае ли,

че ще я следва, природата го държи отговоренъ. Тя търси причината за отлагане на нѣщата въ самия човѣкъ и го заставя да махне препятствието отъ пътя си и да върви напредъ. За да дойде на земята, всѣки човѣкъ е обещахъ, че ще учи. Ако не изпълни обещанието си, природата насила го заставя да учи. За да не учи, причината може да бѣде външна—физическа, или вътрешна — умствена. Каквато и да е причината, съ по-голѣми или съ по-малки усилия, човѣкъ трѣбва да учи. Ще каже нѣкой, че има силно желание да учи, но срѣдства нѣма. Обаче, като му се дадатъ срѣдства, той скоро се насища: учи година, две и прекъсва учението си. Наистина, има желаниа, които се явяватъ периодически, но желанието за учене не трѣбва да бѣде отъ тѣхъ. Желанието на човѣка да си хапне баница или друго нѣщо може да бѣде периодическо, но желанието му да учи трѣбва да бѣде постоянно.

Като ученикъ, дошълъ на земята да се учи, човѣкъ трѣбва да познава желанията си и съзнателно или несъзнателно да ги подхранва, споредъ тѣхното значение въ живота му. Той трѣбва да подхранва добритѣ желаниа, а лошитѣ, временнитѣ, трѣбва да остави сами на себе си. Той не трѣбва да се бори съ лошитѣ желаниа, но да ги остави сами да отпадатъ или да се трансформиратъ. Но ако не успѣе изведнѣжъ да реализира добритѣ си желаниа, това не значи, че трѣбва да се обезсърдчи. Като не могатъ да постигнатъ своитѣ идеали, мнозина се

отчайватъ и решаватъ да се самоубиятъ. Това решение не е на мѣсто. Когато се намѣри предъ нѣкаква мжнотия, естествено е за човѣка да се обезсърдчи, но това не значи, че трѣбва да се самоубива. Какъ ще се самоубие? Или въ водата ще се хвърли. или отъ нѣкоя канара ще скочи. И едното, и другото положение не сж естествени. Нѣкога, въ далечното минало, е било естествено за човѣка да плува като риба въ водата, но хвърли ли се днесъ въ водата, той повече не може да излѣзе. Нѣкога, въ далечното минало, е било естествено за човѣка да хвърчи като орелъ, да се спуща отъ канаритѣ, но хвърли ли се днесъ отъ нѣкоя канара, той ще се убие.

Като ученици, вие трѣбва да си давате отчетъ за всѣка идея, която се явява въ ума ви, да знаете, отде иде и защо иде. Много отъ идеитѣ на човѣка иматъ отрицателенъ характеръ, вследствие на което той не трѣбва да ги допуска въ ума си, а още повече да ги реализира. Запримѣръ. дойде ли въ ума на човѣка идеята да се самоубие, той трѣбва да се запита, защо иска да се самоубива. — Не ми се живѣе. Какво друго ще правишъ като не ти се живѣе? Като иска да се самоубие, човѣкъ мисли, че ще тури край на живота си, и никой нѣма да го безпокои. Той се лъже. Животътъ продължава и следъ смъртта. — Ще заспя поне, ще си почина малко. — И тукъ се лъже. Даже минералътъ, който е въ постояненъ сънъ, пакъ е обезпокояванъ: ту расте-

нието забива коренитѣ си въ него, ту човѣшкиятъ чукъ го удря, откъртва цѣли парчета отъ него. На сжщото основание, докато е на земята, човѣкъ постоянно ще бжде смушаванъ отъ неговитѣ кредитори. Всѣки иска да му се плати. Дали може да плати на всички кредитори, това не е важно. Обаче, човѣкъ трѣбва да стане смѣлъ и решителенъ, да се разговаря съ тѣхъ. Нѣкога той все ще изплати дълговетѣ си, но изведнѣжъ не може. Човѣкъ трѣбва да е готовъ да плаща дълговетѣ си, а кога ще ги изплати, това е въпросъ на време. Опасно е, като ги отлага, да не иска вече да плаща. Каквото да прави, той нѣма да се освободи отъ задълженията и дълговетѣ си. Тѣ ще го следватъ и на онзи свѣтъ.

Въ процеса на изплащане на дълговетѣ си, човѣкъ се учи да говори и да изпълнява. Колкото повече се увеличава способността на човѣка да говори, толкова повече трѣбва да се увеличава готовността му да изпълнява. Тѣй щото, когато паметта на човѣка отслабва, трѣбва да знаете, че желанията му се увеличаватъ. За да не отслабне паметта на човѣка, съ увеличаване на желанията едновременно трѣбва да се усилва мисълта му. Иначе, въ него ще се яви недоимѣкъ: чувствата се усилватъ за смѣтка на мисълта. Наистина, когато чувствата взематъ надмощие на мисълта, човѣкъ става разсѣянъ, и паметта му отслабва. Той започва да мечтае за грандиозни работи, да фантазира. Казватъ, че младитѣ моми и момци обичали да фан-

тазиратъ. Въ това отношение тѣ мязатъ на циганина, който носѣлъ гърне съ млѣко на главата си и мечталъ за много нѣща. Той мечталъ, какъ ще продаде млѣкото и ще си купи кокошки. После ще продаде кокошкитѣ и ще си купи овца. Като я използва, ще я продаде, за да си купи крава. Като продаде кравата, ще си купи конь и т. н. Така той хвърчалъ въ мечтитѣ си и си въобразилъ, че ще се ожени за княжеска дъщеря, отъ която ще му се родятъ две красиви деца. момче и момиче. Отъ радостъ той подскочилъ, и гърнето съ млѣкото паднало отъ главата му и се счупило. Къде отидоха мечтитѣ му? Изгубиха се заедно съ млѣкото.

Това става не само съ младитѣ, но и съ религиознитѣ, съ ученитѣ, съ философитѣ. Религиозниятъ, като повѣрва въ Бога, израстватъ му криле, и той си фантазира вече, какъ хората ще започнатъ да го следватъ. Като започне да фантазира, той подскача на улицата, и гърнето пада на земята. Като разсипе млѣкото, той вижда, че е обикновенъ човѣкъ. че нищо не може да направи. И философътъ фантазира, мисли, че като напише едно съчинение. ще оправи свѣта. Отъ радостъ той подскача, но гърнето съ млѣкото пада на земята и се счува. Тогава той казва: Защо ми трѣбва тази философия? Моята глава не може да роди нѣщо особено. Като вървите по улицитѣ, навсѣкъде ще видите паднали фантазори: тукъ единъ религиозенъ, тамъ единъ фи-

лософъ, на трето мѣсто единъ ученъ. Това сж все хора работници, въ които желанията взиматъ надмошие. Дето желанията и чувствата взиматъ надмошие, тамъ мисълта е слаба. Когато чувствата на човѣка взиматъ надмошие, почвата на неговото сърдце е много мочурлива. Дето стжпите, краката ви потъватъ. Каквото посѣте на тази почва, нищо не никне. За да я подобрите, трѣбва да направите дренажъ, да отведете излишната вода.

Като ученици, вие трѣбва да познавате отрицателнитѣ си чѣрти и да се предпазвате отъ тѣхъ. Сжщевременно вие трѣбва да знаете произхода имъ. За да намѣрите произхода имъ, мислете често върху тѣхъ, съпоставяйте нѣщата, докато въ ума ви дойде свѣтлина, която ще ви помогне да намѣрите корена на вашитѣ отрицателни чѣрти. Като намѣрите корена на отрицателнитѣ си чѣрти, силата ви ще се увеличи, и вие лесно ще се справяте съ тѣхъ. Ако човѣкъ не мисли, природата нищо не може да му даде. Тя дава само на онзи, който работи. На работния и на прилежния природата е готова да отпуска кредитъ, да реализиратъ желанията си. На мързеливия тя не отпуска никакъвъ кредитъ.

И тъй, знайте че природата е крайно вискателна къмъ ония, които само фантазиратъ, безъ да прилагатъ. На такива тя не отпуска никакъвъ кредитъ вследствие на което тѣ трупатъ голѣми задължения и дългове. — Какъ може да се освободи човѣкъ отъ дълговетѣ

си? — Като прилага. Човѣкъ трѣбва да се откаже отъ мечтитѣ и фантазиитѣ на младитѣ моми и момци, на религиознитѣ, на ученитѣ, на философитѣ. на поетитѣ и да започне да работи съзнателно. Добре е човѣкъ да живѣе съ мечти, да си въобразява, че е виденъ ученъ, музикантъ или художникъ, но за това се искатъ знания. Колкото по-високо стои човѣкъ, толкова по-голѣми задължения има. Отъ него се изисква много. Какво ще прави той, ако нѣма знания. съответни на положението си? Той ще се обезсърдчи и отчае. — Защо? — Защото е търсилъ лесния пѣтъ. Има лесенъ пѣтъ въ живота. Той е пѣтътъ на малкитѣ, микроскопически величини. Започнете да работите съ микроскопическитѣ величини. Запримѣръ, вървишъ по пѣтя, но тукъ-тамъ срѣщашъ малки, остри камъчета, които причиняватъ болка на краката. Наведи се спокойно, дигни камъчетата, тури ги настрана и продължи пѣтя си. Ритнешъ ли ги съ кракъ, и тебе ще ритнатъ. Съ ритане въпроситѣ не се разрешаватъ.

Мнозина искатъ съ малко трудъ да постигнатъ голѣми резултати. Слушате нѣкой да казва. че иска да стане ангелъ. И това е възможно, но за да се подигне до тази степенъ. ангелътъ е миналъ презъ голѣми изпитания. Често отъ небето пращатъ нѣкой ангелъ да подигне единъ отъ най-голѣмитѣ грѣшници. Ако мисли, че съ единъ замахъ може да го изправи, ангелътъ е пропадналъ на изпита си. Съ десетки и стотици години този ангелъ ще бѣде свързанъ съ

грѣшника, докато го подигне. Не го ли подигне, той не е разрешилъ задачата си. Той ще върви следъ грѣшника, ще слиза и ще се качва съ него, докато го постави на правъ пѣтъ. Следъ това може да се върне на небето, дето го възнаграждаватъ за успѣшно завършена работа. Ако е билъ еднокрилъ, младъ чинъ, ще му поставятъ два чифта криле и го произвеждатъ въ чинъ слуга, т. е. служител на Бога, миналъ презъ голѣми изпитания.

Сега мнозина отъ васъ седатъ и фантазиратъ, какъ ще проповѣдватъ и учатъ хората. Тѣ си представятъ, че цѣлиятъ свѣтъ се стреми къмъ новото, и за тѣхъ се отваря работа. Ами ако никой не се интересува? Не чакайте да дойде този день и тогава да работите, но започнете работата си още сега. Божественото само си пробива пѣтъ, и то незабелязано. То се движи като подпочвена вода и, каквото срещне, разтваря, чисти, проправя своя пѣтъ. За новото въ свѣта работятъ хиляди съзнания, които обгръщатъ въ себе си всичко. Кой отвори пѣтя на Христа? Кой застави хиляди хора да тръгнатъ подиръ Него, готови да се жертвуватъ, за Неговото учение? Божественото съзнание работѣше и работи по хиляди начини: чрезъ добритѣ хора, чрезъ еднокрили, двукрили и многокрили ангели, въплътени въ човѣшки форми. Напредналитѣ души и досега още работятъ, да поставятъ Христовото учение на истинското му положение. Много нови идеи има днесъ въ свѣта. Ако

иматъ за целъ да реформиратъ свѣта, тѣ ще успѣятъ. Дали сж Божествени тѣзи идеи, ще познаете по методитѣ, съ които си служатъ, и по резултатитѣ, които иматъ. Щомъ методитѣ сж Божествени, ще дойдатъ работници и отъ небето, и отъ земята.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ положителни мисли. Положителна мисълъ е тази, въ която нѣма фантазии, но има приложение. Тя се нуждае отъ въображение, като импулсъ за творчество, а творчеството подразбира приложение. Да твори човѣкъ това не значи, да се заеме съ грандиозни работи. Той трѣбва да започне отъ най-малкото. Достатъчно е да се вгледа въ себе си, да види, колко работа му предстои. Запримѣрь, да се самовъзпита човѣкъ, това е една отъ великитѣ задачи на неговия животъ. Какъ ще твори отвънъ, ако той не е търпеливъ? Малко хора ще срещнете днесъ търпеливи. Външно тѣ се въздържатъ, но вътре става голѣмо брожение, всѣки моментъ сж готови да избухнатъ. Достатъчно е да имъ се каже една обидна дума за да избухнатъ моментално. Нетърпеливиятъ човѣкъ е подобенъ на експлозивъ. Ако приближите къмъ него една запалена клечка кибритъ, той веднага ще експлодира. За да не експлодира, човѣкъ трѣбва да развива самообладание. Представете си, че вие сте нетърпеливъ, но уменъ човѣкъ, предвиждате, отде може да дойде кибритената клечка и да ви запали. За тази целъ всѣкога носете въ джоба си по нѣколко ябъл-

ки, и като дойде онзи, който има намѣрение да ви предизвика, дайте му една ябълка. Той ще вземе ябълката и ще започне да дѣвче. По този начинъ вие ще отклоните вниманието му отъ желанието да ви дразни. Въ това време вие ще работите върху нетърпението си, мислено ще си въздействувате. Като давате често ябълки, вие ще упражнявате щедростта си. Пъкъ и онѣзи, които получаватъ ябълки, ще иматъ добро мнение за васъ. Докато не турите ябълки въ джоба си, вие никога нѣма да се освободите отъ известенъ недѣгъ. Ябълки-тъ сж символъ, който трѣбва да преведете. Може да го приложите буквално, а можете и преносно. Законъ е: за да измѣстите единъ газъ съ известна гжстота отъ сѣдъ, обърнатъ съ устата надолу, непременно трѣбва да вкарате въ сѣщия сѣдъ другъ газъ, съ по-малка гжстота отъ първия. Ако пъкъ въ чаша, пълна съ вода, искате да поставите друго тѣло, последното трѣбва да бѣде по-тежко отъ водата. Ще вземете пѣсѣкъ и ще туряте въ чашата, докато всичката вода се излѣе навънъ. Значи, всѣко разумно усилие, което човѣкъ прави, има добри резултати.

Въ пѣтя на възпитанието и самовъзпитанието си, съвременнитѣ хора сж дошли до една областъ, която се нуждае отъ нови методи. Като се блѣска тукъ-тамъ, най-после човѣкъ дохожда до убеждението, че трѣбва да бѣде праволинеенъ. Да бѣдешъ праволинеенъ, това значи, да се движишъ въ едно измѣрение, като

правата линия. И това е добро, но човѣкъ се нуждае отъ опорна точка въ живота си. Да се движи по права линия, това значи, да се върне тамъ, отдето нѣкога е започналъ. Обаче, каква ще бѣде неговата опорна точка? — Да имамъ поне една основна идея. — Добре е това, но каква ще бѣде тази основна идея? Не, докато се движи само по права линия, човѣкъ не може да има голѣми постижения. Въ движението си по права линия, човѣкъ вижда само две точки — началната и крайната. Като се движи по права линия човѣкъ вижда, че и този пътъ не го задоволява. Той казва: Все трѣбва малко да се огъна, да разширя съзнанието си. Огъне ли се, той образува плоскостъ и започва да се движи въ две направления — по дължина и широчина. Щомъ се движи по плоскостъ, той има най-малко три граници — три страни. Тригълникътъ опредѣля най-малкитѣ възможности на движение въ плоскостта. Този човѣкъ се е огъналъ вече, излѣзълъ е отъ живота на правата линия. За таквъ човѣкъ казватъ, че е криволинеенъ, т. е. не се движи само по права линия, и го наричатъ еретикъ, отстъпникъ. Но човѣкъ и тукъ не спира. Като се разшири, той започва да се вълбочава, влиза въ пътя на третѣ измѣрения — на куба. Докато живѣе на земята, въ материалния свѣтъ, човѣкъ има възможность да се движи най-много въ три измѣрения. Влѣзе ли въ духовния свѣтъ, той се движи въ четири, въ петъ и повече измѣрения. Затова,

именно, духовниятъ животъ мжно се подава на описание. Човѣшкиятъ езикъ не е въ състояние да предаде това, което духовниятъ човѣкъ преживява.

Какво представя духовниятъ свѣтъ, не може да се каже. Съзнателно или не, човѣкъ живѣе въ духовния свѣтъ, безъ да го вижда. Той вижда само границитѣ на четириизмѣрния свѣтъ. Като влѣзе въ петизмѣрния свѣтъ, тогава вижда и разбира четириизмѣрния. Като влѣзе въ този свѣтъ, тогава ще го разбере и ще знае, какво става съ умрѣлитѣ. Сегашнитѣ хора не живѣятъ още съзнателенъ духовенъ животъ, но въпрѣки това третиратъ въпроса за Бога. Невъзможно е ржката да има мнение за човѣка. Невъзможно е прѣститѣ на ржката да знаятъ, какво представя цѣлата ржка. Следователно, каквото е отношението на прѣститѣ къмъ ржката, на ржката къмъ цѣлото тѣло, такова е отношението на човѣка къмъ Бога. Докато не влѣзе въ него, човѣкъ не може да Го разбере. Да пита човѣкъ, какво нѣщо е Богъ, то е все едно да пита, какво представя свѣтлината.

Ще приведа единъ примѣръ за обяснение на понятието свѣтлина. Влизате въ една тъмна стая, съ спуснати кепенци на прозорцитѣ, да се срещнете съ човѣкъ който отъ рождение живѣе при тази обстановка и не знае, какво нѣщо е свѣтлина. Вие му давате научни обяснения за свѣтлината, но той нищо не разбира. Тогава вие взимате единъ свределъ и прави-

те една малка дупка на кепенцитѣ. Вие запитвате затворения човѣкъ: Какво виждашъ? — Една тѣсна, дълга, свѣтла ивица. Направяте още една дупка. — Сега какво виждашъ? — Още една свѣтла ивица. Направяте десетъ, сто такива дупки. Следъ това отваряте цѣлия прозорецъ. — Какво виждашъ? — Свѣтлина. Всички предмети около мене ставатъ видими, ясни, разбрани. Следователно, това, което прави предметитѣ, както и цѣлата обстановка около насъ видима, ясна, разбрана, наричаме свѣтлина. На сжщото основание ние казваме: Онова сжщество, което въ всички случаи на живота осмисля и освѣтява нѣщата, наричаме Богъ. Докато човѣкъ седи въ прашна и тъмна стая, животътъ му нѣма смисълъ. Изчисти ли стаята си, отвори ли прозорцитѣ си, свѣтлината влиза вътре и осмисля неговия животъ. Свѣтлината е проява на онова разумно начало въ живота, което осмисля нѣщата. Кое е това начало, не е важно. Какъ ще го наречете, сжщо не е важно. За човѣка е важно да знае, че има едно Велико начало въ свѣта, което регулира живота, което осмисля и освѣтява всички нѣща.

Съвременнитѣ хора обичатъ да философствуватъ върху въпроси, които нѣматъ никакво разрешение. Следъ всичкитѣ философии тѣ заминаватъ за другия свѣтъ съ неразрешени въпроси. Тамъ се виждатъ обезпльтени, само съ съзнанието, че сжществуватъ, но кжде сж, какво ги чака, нищо не знаятъ. Тѣ се

намиратъ въ положението на точка, безъ никакво измѣрение. Започнатъ ли съзнателно да се движатъ, тѣ минаватъ въ живота на правата линия и придобиватъ едно измѣрение. Оттамъ тѣ навлизатъ въ плоскостъта, въ областъта на дветѣ измѣрения. Отъ плоскостъта отиватъ въ триизмѣрния свѣтъ — въ живота на тѣлата. После минаватъ въ четириизмѣрния, въ петизмѣрния свѣтъ, докато отново слѣзатъ на земята и започнатъ да се учатъ. Като се убедятъ, че не сж могли да разрешатъ отвлѣченитѣ въпроси, тѣ казватъ: Дълбока философия е това. Наистина, всички неразрешени въпроси всички дълбоки мисли сж подобни на кладенецъ безъ дъно. Колко е дълбокъ единъ въпросъ, това зависи отъ разбирането на човѣка. Дълбочината на нѣщата е относителна.

Единъ пѣтникъ минавалъ презъ една гора въ тъмна, бурна нощъ. По едно време той се подхлъзналъ и полетѣлъ къмъ една пропастъ. За щастие, той успѣлъ да се хване за клона на едно дърво и увисналъ надъ пропастьта. Въ това положение той си мислѣлъ: Какво ли ще стане съ мене, ако се отпусна и падна въ пропастьта? Като се държалъ известно време за клона, ржцетѣ му толкова от малѣли, че не могълъ повече да разчита на тѣхъ. Да става, каквото е опредѣлено! — казалъ той и пусналъ клона, за който се държалъ. Каква била изненадата му, когато видѣлъ, че разстоянието отъ краката му до пропастьта било само 15 см..

Разбиранията на нѣкои сѣвременни хора сж толкова дълбоки, колкото пропастьта подъ нозетѣ на пѣтника. Човѣкъ се безпокои за нищо и никакво. Той мисли, кжде ще отиде следъ смъртъта си. Следъ смъртъта си човѣкъ отива тамъ, отдето е дошълъ. — Дали ще стана богатъ? — Ти и сега не си сиромасъ. Ти разполагашъ съ голѣмъ капиталъ, но не си го пусналъ въ обръщение. Човѣкъ е богатъ, здравъ, силенъ, ученъ — отъ него зависи да работи това, което му е дадено. Ако мисли, че е сиромасъ, невежа, слабъ, такъвъ ще стане. Каквото човѣкъ мисли, това ще изработи отъ себе си. Знанието, добродетелитѣ не се придобиватъ изведнѣжъ. Тѣ не текатъ като рѣка, но се събиратъ капка по капка. Когато постъпи въ първо отдѣление, ученикътъ започва отъ буквата „а“, отъ елементарнитѣ нѣща. Като работи съзнателно и съ любовъ, ученикътъ минава отъ класъ въ класъ, свършва едно училище и влиза въ друго. Докато е на земята, ученикътъ трѣбва да свърши земното училище и да мине въ по-горно, да дойде до положението на светия.

Кой човѣкъ наричаме светия? Светия е онзи, който свѣти на забъркалитѣ пѣтя си и ги учи да живѣятъ правилно. Той не се е родилъ светия. Дълго време се е училъ той, докато стане светия. Като всички ученици, и той е започналъ отъ буквата „а“, но е училъ съ любовъ. Той казва на хората: Който иска да придобие търпение, той трѣбва да дава

ябълки на всички, които иматъ намѣрение да го предизвикватъ. Който иска да се справи съ страха си, той трѣбва да се моли, да поставятъ на пѣтя му тъкмо това, отъ което се страхува. Ако се бои отъ мечка, той трѣбва нѣколко пѣти да срѣща мечка, за да привикне на нея, да види, че не е толкова страшна, както си я представя. Човѣкъ става смѣлъ, когато се убеди, че това, отъ което се страхува, не е толкова страшно. Предметътъ, който ви плаши, може да е недействителенъ, и може да мине и замине покрай васъ, безъ да ви причини нѣкаква опасностъ.

Искате ли да вървите въ естествения пѣтъ, вие трѣбва да изучавате нѣщата основателно, да придобиете дълбоко разбиране. Не изучава ли нѣщата, както трѣбва, човѣкъ дохожда до криви разбирания и казва: Каква полза отъ това, че вода чистъ животъ? Никой не цени това, което правя. Да води човѣкъ чистъ и светъ животъ, това значи, да е спечелилъ нѣщо. Щомъ е така, ясно е, защо хората се интересуватъ отъ неговитѣ печалби. Тѣ могатъ да се интересуватъ отъ печалбитѣ на човѣка дотолкова, доколкото неговитѣ печалби сж и тѣхни печалби. Хората се интересуватъ едни отъ други дотолкова, доколкото благо на едного е и тѣхно благо. Не е въпросъ човѣкъ да се раздаде така, че отъ него нищо да не остане, но той трѣбва разумно да се жертвува. Да се жертвува човѣкъ за другитѣ, това значи, ако е изворъ, да съдействува на други-

тѣ, и тѣ да станатъ извори, всички заедно да се влѣятъ въ общия океанъ на живота. Жертва, при която изворътъ става чешма, а чешмата — изворъ, не е разумна. Има смисълъ човѣкъ да се жертвува, но само тогава, когато е изворъ, голѣма рѣка, море или океанъ, че и той самъ да се ползува отъ богатата си, и ближнитѣ му да се ползуватъ отъ него. Нека всички хора използватъ водитѣ му за пиене, за поливане на лозя и градини, за плаване съ кораби по тѣхъ и т. н..

Да си помагате взаимно, да обмѣняте богатата си, това е задача на новото учение. Това учение води хората къмъ новъ животъ, къмъ условията на духовния, на четири или петизмѣрния свѣтъ. Влѣзете ли въ този свѣтъ, всички противоречия изчезватъ. Намисли ли нѣкой да ви дразни, дайте му една-две ябълки. Съ други думи казано: ако нѣкой е недоволенъ отъ васъ, извадете една сума отъ джоба си и му я дайте. Той е работилъ цѣлъ день, но вие не сте му платили достатъчно. Дайте му още 30 лева, да го задоволите. Ако пакъ не е доволенъ, дайте му още 30 лева. Влизайте въ положението на ближния си и правете нѣщо за него, да го задоволите. Хората се страхуватъ да даватъ, да не се опропастятъ. Не, разумното даване не опропастява човѣка. Давай-те, за да ви даватъ. Като дава съ любовъ, и като взима съ любовъ, човѣкъ расте и правилно се развива. Даването не се отнася само до материалнитѣ, но и до сърдечнитѣ отношения

на хората. Ако нѣкой ви обиди, не очаквайте само на него, той да дойде и да ви иска извинение. И отъ ваша страна се иска благородство и инициатива: да не тълкувате криво нѣщата и да бждете готовъ прѣвъ да пристѣпите къмъ него. Ще ви каже нѣкой, че нищо не струвате. Трѣбва ли да се обиждате отъ това? Кажете му: Правъ си, вчера нищо не струвахъ, защото бѣхъ празно шише. Днесъ, обаче, се напълнихъ съ ценно съдържанис. Претегли ме и ще видишъ, че днесъ тежа повече отъ вчера. Това се случва съ всички хора: днесъ сж празни шишета, нѣматъ никаква цена, но утре, като се напълнятъ съ масло или съ друго нѣщо, цената имъ се увеличава.

Съвременнитѣ хора се намиратъ предъ редъ задачи, останали още отъ далечното минало, които трѣбва да се разрешатъ. Ако вие доброволно не ги разрешите, ще дойдатъ голѣмитѣ ви братя и насила ще ви заставятъ да ги решите. Какво прави голѣмиятъ братъ съ малкото братче? Ако малкото братче не слуша и не искада го следва, голѣмиятъ братъ го хваща за ржка, дръпне му ухото два-три пжти и го заставя да върви. Така постигватъ съ всѣки човѣкъ, който не иска да работи, самъ да реши задачата си. Човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да е готовъ да решава задачитѣ си, да плаща дълговетѣ си. И който има да взима, и който има да дава, трѣбва да бждатъ будни. Като работятъ и изплащатъ дълговетѣ си, тѣ могатъ да грѣшатъ, но това

нищо не значи. За предпочитане е човѣкъ по-нѣкога да грѣши, да се гнѣви, отколкото да умре и да се освободи отъ всѣкакви задължения. Умрѣлиятъ се освобождава временно поне отъ задължения, но окръжаващитѣ, близкигѣ му плащатъ за него. Ето защо, за предпочитане е човѣкъ да плаща дълговетѣ си, да решава задачитѣ си, но живѣ да бжде, отколкото да се освободи отъ всички задължения и да умре.

Щомъ сте дошли на земята, вие трѣбва да учите, да се познаете. Човѣшкото естество се отличава съ две чѣрти: мекота и твърдостъ. При едни условия човѣкъ е мекъ, а при други — твърдъ. Съзнателно човѣкъ не трѣбва да прави опити, да превръща мекотата си въ твърдостъ. Опитал ли се да направи това, той се излага на опасностъ. Искате ли да имате отношения съ човѣка, дръжете се за неговата мекота. Не се стремете да опитвате твърдостта му. Това е Божия работа. Само Богъ може да опитва твърдостта на човѣка. защото знае, какъ да го пипне. Разуменъ, ученъ трѣбва да бжде човѣкъ, ако иска да изпитва твърдостта на хората. Докосне ли се до твърдостта имъ, преди да е развилъ своята сила, той ще се удари въ нея, ще се контузи и ще отскочи настрана. Ще кажете, че вие искате да отидете при философи и учени, да ви обяснятъ, какво представя Богъ. Вие не сте готови още за срѣща съ велики учени и философи. Едно трѣбва да знаете: докато

имате противоречия въ живота си, вие не сте готови още да разглеждате велики въпроси. Опитате ли да ги разрешите, вие ще отскочите далечъ отъ тия учени. Тѣ ще ви отблъснатъ отъ себе си, ще ви покажатъ, съ какви въпроси трѣбва да се занимавате. Това не значи, че нѣмате никакво понятие за Бога. Все имате нѣкаква представа за Бога, но микроскопическа. — Защо? — Кепенцитѣ на вашитѣ прозорци сж още затворени, вследствие на което вие седите вътре, а свѣтлината е отвънъ. Отворете прозорцитѣ си и излѣзте вънъ. Тѣй щото, нека свѣтлината влѣзе вътре, а вие останете вънъ. Истинското положение въ живота изисква Богъ да бжде въ човѣка, а човѣкъ — навънъ. Стане ли обратното, Богъ да излѣзе вънъ, а човѣкъ да остане вътре, работата е объркана. Слушате нѣкой да казва: Влѣзъ въ себе си! Не, това не е право отношение. Който е влѣзълъ въ себе си, той нищо не е постигналъ. Това е девизътъ на старото учение.

Какво препоръчва новото учение на човѣка? Новото учение подържа следното: Богъ да бжде отвътре, а човѣкъ — отвънъ. Нѣкой казва, че билъ вънъ отъ себе си. Този човѣкъ не знае, какво значи, да излѣзе вънъ отъ себе си. Апостолъ Павелъ казва, че не помни, дали е билъ въ тѣлото си, или вънъ отъ тѣлото си, но е видѣлъ и чулъ такива нѣща, които съ думи не може да изкаже. Щомъ Апостолъ Павелъ е видѣлъ и чулъ необикно-

вени нѣща, той непременно е билъ вънъ отъ тѣлото си, а Богъ е билъ вътре. Когато нѣкой приятелъ ви посети, вие излизате вънъ да го посрещнете. Когато приятелътъ ви си отива, вие го изпращате, и следъ това влизате въ дома си. Да излѣзе човѣкъ вънъ отъ тѣлото си, това значи, съзнанието му да излѣзе вънъ отъ него, да се занимава съ отвлѣчени, философски въпроси, а Божественото да остане вътре. Само по този начинъ може да стане правилна обмѣна между човѣшкото и Божественото. Само така човѣкъ ще дойде до правилно разбиране на живота.;

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ въ насъ.

..

3. Лекция отъ Учителя, държана на
11 септемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Проявениятъ животъ

Всички хора, които сж минали презъ училище, сж изучавали граматика, вследствие на което знаятъ частитѣ на речта, тѣхното значение и служба въ изречението. Тѣ знаятъ и мѣстото на препинателнитѣ знакове. Човѣкъ знае мноо нѣща, но сжществено въ знанието му е онова, което той е проявилъ, т. е. приложилъ. Природата се интересува отъ човѣка дотолкова, доколкото той се е проявилъ. Тя се интересува само отъ онова, което той е проявилъ, но не и отъ непроявеното. Възъ основа на сжщия законъ, и ние трѣбва да се интересуваме само отъ проявенитѣ нѣща, а не отъ непроявенитѣ. Следователно, на изучаване подлежи само онова, което се е проявило, което има вече опредѣлена форма. съдържание и смисълъ. Движенията, които човѣкъ прави, представятъ проява на неговитѣ мисли и чувства. Щомъ сж проява на нѣщо, тѣ интересуватъ природата. Щомъ види, че нѣкой човѣкъ прави упражнения, природата веднага спира вниманието си върху него. Тя вижда, че той е живъ и му дава условия да продължи упражненията си. Който съзнателно се отказва отъ упражнения, природата го счита мъртавъ и отвърща погледа си отъ него. Тя дава на умрѣлитѣ свобода и не се интересу-

ва отъ тѣхъ. Силенъ човѣкъ е онзи, който движи мисълта и чувствата си къмъ дадена целъ. Нѣкой мисли, че ако днесъ не е силенъ, утре ще прояви силата си. Не, какъвто е човѣкъ днесъ, такъвъ ще бжде и утре. Силата е течение, което не може да се спира и отново да се проявява. Тя тече непрестанно.

Като говоримъ за знанието, ние имаме предъ видъ дълбокото, вътрешно знание на човѣка, а не повърхностното. Срѣщате единъ князь, запримѣръ, по нѣколко пѣти на день и забелязвате, че при всѣко излизане той е съ нови дрехи, обуца, шапка. Като го срѣщате по нѣколко пѣти на день, вие мислите, че го познавате. Какво познавате на княза? Неговата външностъ. Какво представя той като човѣкъ, като характеръ, нищо не знаете. Какво сте разрешили за себе си съ това знание? Нѣкой знае, че ще стане професоръ, че ще учи хората, но какво ще постигне съ това знание, нищо не може да каже. И това знание е важно, но не е сжществено. Добре е да се облича човѣкъ, но обличането не е сжществено въ живота. Обличането е само упражнение въ живота, но успѣхътъ на човѣка зависи отъ това упражнение дотолкова, доколко то правилно се проявява. Често хората се отказватъ отъ правене на упражнения, защото мислятъ, че не сж нужни. Тѣ се стремятъ къмъ велики работи и мислятъ, че великитѣ работи започватъ съ велики потици. Не, великитѣ работи започвагъ съ малки потици. По-

нѣкога единъ малъкъ, микроскопически потикъ служи за импулсъ на нѣщо велико. Природата започва съ малки потици. Понеже изисква отъ всички пълненъ редъ и порядъкъ, тя обръща внимание на малкитѣ величини.

Като ученици, вие трѣбва да имате ясна представа за важността на нѣщата. Запримѣръ, вие трѣбва да знаете, кое е по-важно въ живота ви: Бога да обичате, или хората; вие да давате, или хората да ви даватъ; вие да мислите за другитѣ, или тѣ да мислятъ за васъ. Като отговаряте на тия въпроси, вие ще дойдете до правилно разрешение на нѣщата. За всѣко нѣщо има най-малко два отговора. Изберете ли истинския отговоръ на въпроса, вие сте дошли до правия пѣтъ, до правата мѣрка. За да се произнесе върху даденъ въпросъ, или върху известна проява, човѣкъ трѣбва да знае причината на нѣщата. Виждате, че нѣкой прави едно движение съ ржката си, като че вика нѣкого. Съ това движение той изказва желанието си, което излиза отъ него. Значи, енергията, чрезъ която прави това движение, има посока отвътре навънъ. Другъ пѣтъ той прави движение съ ржката си, като че пѣди нѣкого. И това движение се дължи на известна енергия. Енергията пѣкъ е резултатъ на нѣкакво желание въ човѣка. Изобщо, всѣко движение е проява на енергия, която е резултатъ на вътрешна или външна причина. За да дойде до положител-

ни знания, човѣкъ трѣбва да знае вътрешната връзка между всички прояви.

Човѣкъ трѣбва да изучава вътрешната връзка между явленията на живота и на природата, за да разбере проявения животъ. Докато не разбере проявения животъ на природата, човѣкъ не може да разбере и своя животъ. Отъ правилното разбиране на нѣщата зависи и вашето правилно проявление. Нѣкои искатъ да познаятъ Бога. Тѣ могатъ да познаятъ Бога дотолкова, доколкото познаватъ Неговитѣ прояви. Щомъ познаватъ Неговитѣ прояви, и тѣхниятъ животъ ще бѣде правилно изявенъ. Не живѣе ли добре, човѣкъ не е разбралъ проявения животъ на Бога. Той все е изучавалъ нѣщо, но е изпусналъ същността на нѣщата. Нѣкой изучава Канта, или другъ нѣкой философъ, а не се интересува отъ проявитѣ на Бога. Той знае, че въ проявитѣ си Кантъ билъ точенъ като часовникъ, а самъ не е точенъ въ своитѣ задължения. Какво се ползува отъ това знание? Добре е човѣкъ да бѣде точенъ, но той трѣбва да знае, коя е причината на точността. — Кога е точенъ човѣкъ? — Когато обича. Човѣкъ е точенъ по отношение на онѣзи, които обича. Къмъ онѣзи, които не обича, той не е точенъ. Това не е правилна проява. Да бѣде човѣкъ точенъ, това подразбира проява на точността въ всички случаи на живота, както къмъ онѣзи, които обича, така и къмъ онѣзи, които не обича. Следователно, преди да е проучилъ жи-

вота на хората, човѣкъ трѣбва да е проучилъ живата природа, като мѣрка на нѣщата. Всѣки човѣкъ е интересенъ дотолкова, доколкото е проява на природата, а не своя проява. Животътъ на отдѣлния човѣкъ е интересенъ за самия него, но не и за другитѣ. Да се занимавате съ личнитѣ прояви на човѣка, това значи, да изразходвате времето си напразно. Трѣбва ли да се занимавате съ това, кой какъ ялъ, какъ се обличалъ и събличалъ? Това не е наука. Въпрѣки това, животътъ на мнозина е редица отъ такива научни изследвания, които нѣматъ никакво приложение. Всѣки човѣкъ има свои специфични прояви, които нѣматъ нищо общо съ живота на природата.

Като е дошълъ на земята да учи, човѣкъ трѣбва да спре вниманието си върху проявения животъ на природата като образецъ за всички. Като изучава този моделъ, по него човѣкъ може да пресъздаде и своя животъ. Не може ли да направи това, той нищо не е постигналъ. Ще кажете, че вѣрата на човѣка въ Бога е условие за пресъздаване на неговия животъ. Вѣра безъ образецъ нищо не струва. Като не могатъ да намѣрятъ правия пътъ на живота, хората философствуватъ върху въпроса, какъ е създаденъ свѣтътъ, какъ е създаденъ човѣкъ и т. н. Животътъ не се разрешава съ философии. Учене, работа и приложение се иска отъ човѣка. Той трѣбва да наблюдава проявения животъ на природата, да го изучава и наученото да прилага въ своя

животъ, съ целъ да го пресъздаде и преустрои. Това пресъздаване и преустройство наричаме работа.]

Като не разбиратъ законитѣ на проявения животъ, хората лесно се обезсърдчаватъ и казватъ: Животътъ е лошъ. Кой животъ е лошъ? Човѣшкиятъ, неразбраниятъ. Обаче, проявениятъ животъ на Бога е добъръ. Кои пжтища сж лоши? Ненаправенитѣ. Направенитѣ пжтища сж добри. Кои мисли сж лоши? Непроявенитѣ. — Защо? — Защото въ тѣхъ все има нѣщо скрито, а въ скрититѣ работи има и зло, и добро. Всичко проявено е красиво. Запримѣръ, влизате въ единъ домъ и виждате, че домакинята е приготвила всичко и чака гости: стоятѣ добре изчистени и наредени, огньтъ запаленъ, трапезата сложена, яденето готово. Вие седите заедно съ домакинитѣ и очаквате другитѣ гости. Разговаряте се весело, приятна ви е цѣлата обстановка. — Защо? — Проявенъ е животътъ на тѣзи хора. Влѣзете ли въ домъ, дето животътъ не е проявенъ, вие веднага излизате навънъ. Казвате: Животъ нѣма въ този домъ. Отъ това гледище, всѣки човѣкъ, всѣки домъ, всѣко общество, всѣка държава е интересна дотолкова, доколкото е проявила своя животъ по образецъ на проявения животъ на Бога. Вънъ отъ този животъ всичко е празна работа. Непроявениятъ човѣкъ е подобенъ на спеша кукла. Виждате, че говори, че се движи, но не ви интересува. Проявениятъ и непроявениятъ чо-

вѣкъ рѣзко се различаватъ. Проявениятъ човѣкъ е позналъ Бога и следва Неговия пѣтъ. Въ който домъ влѣзе, той е внимателенъ къмъ всички, били тѣ деца, възрастни и стари. Той е готовъ на всѣкаква услуга и жертва за своя ближенъ. Ако е учителъ, той има добра обхода съ ученицитѣ си: работи тихо и спокойно, безъ морализиране и наказания. Ученицитѣ го обичатъ и съ разположение го слушатъ. Ако учителътъ не знае, какъ да постѣпва съ ученицитѣ си, грѣшката е негова. Този учителъ не е разбралъ проявления животъ на природата, нѣма моделъ, споредъ който да постѣпва.

Като ученици, вие всѣки день трѣбва да изправяте погрѣшкитѣ си, но така, че като изправите една, да не направите две нови. Това не е изправяне на погрѣшки. Изправяте ли ги по този начинъ, всички усилия отиватъ напразно. Въ процеса на самовъзпитанието си, човѣкъ трѣбва да разбира великитѣ закони на живота и да се съобразява съ тѣхъ. Когато свѣрже своята мисль съ Божията, човѣкъ никога не грѣши. Когато е въ свѣтлина, човѣкъ пакъ не грѣши. Когато въ съзнанието на човѣка е свѣтло, всички грѣшки сж изключени. Дето има свѣтлина, тамъ не съществува никакво съмнение, никаква лъжа, умраза и т. н. Проявениятъ животъ на Бога е животъ на свѣтлина. Ако сте познали този животъ, трѣбва ли да се съмнявате, да се обиждате и гнѣвите? Въ проявления животъ на природата нѣма причини, които могатъ да

изкаратъ човѣка отъ релситѣ на неговото равновесие.

Днесъ повечето хора мислятъ само за себе си. Отъ сутринъ до вечеръ човѣкъ мисли, какъ да изкара прехраната си, какъ да се облѣче. И животнитѣ мислятъ само за себе си. Човѣкъ, обаче, като мислецо същество, стои по-високо отъ животнитѣ. Той има други стремежи. Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да обърне погледа си и вънъ отъ себе си, да се спре върху проявления животъ на любовта, върху проявления животъ на Бога. Безъ това той не може да направи крачка напредъ, защото нѣма да има образецъ, по който да живѣе. Животътъ на пчелата е частъ отъ проявления животъ на природата. Въ това отношение човѣкъ може да вземе примѣръ отъ нея. Когато отива да събира медъ, пчелата се ръководи вътрешно, кжде да отиде и отъ кои цвѣтя да събира медъ. Като се нахрани, тя събира прашецъ и го носи въ кошера си, да се ползватъ всички отъ него. Тя живѣе за себе си, но живѣе и за общото. Отъ време на време пчелитѣ се роятъ: старитѣ напушатъ кошера, отиватъ въ другъ, а младитѣ оставатъ въ стария кошерь. Между хората законътъ е обратенъ: младитѣ напушатъ бащиния си домъ, а старитѣ оставатъ. Това, коего наричаме женитба, не е нищо друго, освенъ роене. Така се роятъ и душитѣ, когато слизатъ на земята. Въ единъ день слизатъ отъ невидимия свѣтъ около 10, 20 или повече хи-

ляди души и се разпръсватъ по цѣлата земя. Женитба, която има за основа любовта, не е нищо друго, освенъ проявление на Бога.

И тъй, да се влюби човѣкъ, това значи, да види проявлението на Бога въ себе си и въ онзи, когото обича. Не вижда ли проявлението на Бога въ себе си и мисли, че той е, който обича, казваме, че този човѣкъ е на кривъ пѣтъ. Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, обичате ли нѣкого, ще знаете, че Богъ се проявява чрезъ васъ. Обича ли ви нѣкой, Богъ се проявява чрезъ него. Когато не обичате нѣкого, това показва, че Богъ още не се е проявилъ въ него. Вие не можете да го обичате за неговото лично проявление. Не се занимавайте съ личния животъ на човѣка. Започне ли нѣкой да ви говори за своитѣ бждещи планове, не се увличайте. Че въ бждеще той може да стане ангелъ, това не е важно за васъ. Важно е, какво представя човѣкъ днесъ и какво може въ този моментъ да направи. Човѣкъ, въ когото Божественото живѣе, може да направи това, което и ученитѣ не могатъ да направятъ. Той носи въ себе си животворно електричество и магнетизъмъ, съ които може да прави чудеса. Достатъчно е този човѣкъ да се приближи само до леглото на болния, за да може последниятъ да стане отъ леглото си и да оздравѣе. Какъ е станало това, и той не знае. Всѣки човѣкъ, въ когото Божественото живѣе, счита, че е естествено хората да бждатъ здрави. Той отдава всичко на Бога и не се спира върху себе си.

Важно е, че Божественитѣ прояви на човѣка се дължатъ на проявлението на Бога въ него. Божествениятъ човѣкъ знае, че благо то на едного е благо за всички, и той се проявява като чешма, която постоянно тече. Всѣки човѣкъ е изворъ, който постоянно блика — отъ него зависи да дава, или да не дава на хората отъ своята вода. Ако не дава, това показва, че кранѣтъ на неговия изворъ е заключенъ. Той ходи на една и на друга страна, пѣшка, плаче, че му е тежко на сърдцето, че го боли глава. Много просто! Щомъ ти е тежко на сърдцето, отключи го. Като блика водата, и мѣката ще изчезне. Ако те боли глава, отключи ума си, и болката ти ще мине. — Какъ ще стане това? Какъ ще отключи ума и сърдцето си?—Както си ги заключилъ. Ако си ги заключилъ надѣсно, сега ще завъртишъ ключа налѣво и ще отключишъ. Лесно се отключватъ сърдца и умове. — Какъ? — Чрезъ даване. Дайте на най-голѣмия си врагъ една сума, запримѣръ, отъ две-три хиляди английски лири, и той веднага ще се примири съ васъ. Така постѣпва и природата. Тя всѣки моментъ изпраща отъ благата си на хората, за да примири непримиренитѣ пожежду си и да уякчи връзкитѣ на онѣзи, които се обичатъ. Дето нѣма даване, тамъ никакво примиряване не може да стане. Човѣкъ не може да прости на неприятеля си, докато не получи нѣщо отъ него и докато не му даде нѣщо. Хората трѣбва да отворятъ сърдцата и умоветѣ си и

да започнатъ да даватъ, както Богъ дава, да видятъ, какво означава проявениятъ животъ на Бога,

Време е вече всички хора да се свържатъ съ проявения животъ на природата, съ проявения Богъ, за да се развиватъ добре и да иматъ успѣхъ въ работитѣ си. Не направятъ ли тази връзка, отъ день на день ще пропадатъ, докато дойдатъ до положението на последни сиромаси, окжсани и боси. Две категории хора сжществуватъ въ свѣта: бедни и богати. Беднитѣ представятъ ония хора, които не сж направили връзка съ проявения животъ на Бога, а богатитѣ — ония, които сж направили тази връзка. Беднитѣ сж разочарованитѣ моми и момци отъ любовта. Ще ги срещнете необлѣчени, съ скжсани дрехи и обуца, отчаяни отъ живота. Богатитѣ сж ония напети, добре облѣчени и здрави моми и момци, които сж намѣрили своя идеалъ. Беднитѣ отричатъ братството и равенството. Тѣ отричатъ и любовта — отъ всичко сж разочаровани. Богатитѣ говорятъ за братство и за равенство. Братство сжествува само въ любовта. Вънъ отъ любовта никакво братство не сжествува. Братъ е онзи, който държи въ ума си благото на своя ближенъ, както държи своето благо. Затова и Христосъ е казалъ: „Люби ближния си като себе си!“ Да любишъ ближния си като себе си, това е мѣрка, поставена въ самия човѣкъ. Всѣки човѣкъ люби себе си и оттамъ той знае, какъ трѣбва

да люби ближния си. Това е втората заповѣдъ, дадена отъ Господа на човѣка.

Първата и най-голѣма заповѣдъ е да възлюбишъ Господа съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Значи, умътъ, сърдцето, душата и духътъ на човѣка трѣбва да бждатъ изпълнени съ любовъ къмъ Бога. Така изпълненъ, въ човѣка нѣма да остане мѣсто за нищо друго. Да бжде изпълненъ човѣкъ съ любовъ къмъ Бога, това значи, да обича всички живи същества на земята. Богъ включва всичко живо въ себе си. Дръжте се за тази заповѣдъ и не се страхувайте. Обикнете ли Бога, всички противоречия ще изчезнатъ отъ живота ви. Казано е, че любовта разрешава всички противоречия. Любовта примирява нѣщата. — Ама грѣшенъ съмъ. Какъ трѣбва да се обърна къмъ Бога? — Къмъ Бога ще се обърнешъ като грѣшникъ. Какъ се обърна блудниятъ синъ къмъ баща си? Той не поиска отъ него блага и привилегии, но пожела да стане слуга. Много грѣшници се молятъ на Бога, считатъ се грѣшни, а същевременно Го морализиратъ, предявяватъ свои искания. Смирение се иска отъ човѣка. Като се моли на Бога, той трѣбва да признае, че се е объркалъ и да иска повече свѣтлина, да се изправи. Щомъ обича себе си, човѣкъ лесно може да се изправи. Отъ любовта къмъ себе си, той ще мине въ любовъ къмъ Бога. Отъ любовта къмъ Бога ще пристъпи въ любовъ къмъ

своя ближенъ. Това значи, да се интересува човѣкъ отъ проявения животъ на Бога. Заинтересува ли се отъ този животъ, той ще забрави себе си. Щомъ човѣкъ забрави себе си заради Бога, Богъ ще започне да мисли за него. Мисли ли човѣкъ само за себе си, Богъ непременно ще го забрави.

Следователно, иска ли да се спаси, човѣкъ трѣбва да забрави себе си, а да мисли за Бога. Докато не замѣсти личността си съ Божественото, човѣкъ никога не може да се оправи. Ако Богъ не мисли за човѣка, животътъ на последния нѣма да излѣзе на добъръ край. И най-после, ако Богъ и човѣкъ не мислятъ за ближнитѣ си, свѣтътъ никога нѣма да се оправи. Онзи, на когото помагате, трѣбва да забрави себе си и да мисли само за васъ. Като му помагате, и вие трѣбва да забравите себе си и да мислите само за него. Тази е новата философия на живота.

Всички хора трѣбва да приложатъ тази философия, за да дадатъ пжтъ на Божественото въ себе си. Като отвори ума и сърдцего си за Божественото, човѣкъ придобива усѣтъ къмъ Него, разбира, какво трѣбва да направи, какъ да постъпи, за да изпълни волята Божия. Като изпълнява съзнателно волята Божия, човѣкъ може мъртви да възкресява, болни да лѣкува, да изправя всички свои слабости и недъзи. Които искатъ да провѣрятъ това, могатъ да направятъ опитъ. Нѣколко души, които си хармониратъ, да отидатъ

при нѣкой боленъ, и въ името Божие да направятъ молитва за него. Ако сж били свързани съ Бога, болниятъ моментално ще оздравѣе. Щомъ видятъ, че болниятъ е на кракъ, всѣки въ себе си да благодари, че молитвата имъ е послушана, безъ да кажатъ, че сж дошли съ специална мисия. Нека болниятъ каже, че Богъ ги е изпратилъ да му помогнатъ. Има случаи, когато молитвата на човѣка не се приема. Апостолъ Павелъ се моли на Бога да извади тръна отъ плътта му, но не получи отговоръ на молитвата си. Богъ му каза: „Мояга сила се показва чрезъ твояга немощъ.“ Апостолъ Павелъ разбра, че този трънъ му бѣше даденъ, за да не се възгордѣе. Когато духътъ му се полигаше, винаги трънътъ заговаряше въ него и го предпазваше отъ възгордяване.

Апостолъ Павелъ казва: „Всичко счетохъ за изметъ, за да позная Господа“. Вие трѣбва да кажете: Всичко счетохъ за изметъ, за да позная проявената любовъ, да позная проявения живогъ на Бога, да позная великата истина. „Любовта твори, създава красиви и велики нѣща въ свѣта. Безъ любовъ всичко е преходно, временно и се топи, както снѣгътъ отъ яркитѣ слънчеви лъчи. Който разбира закона на любовта, той казва: „Око не е видѣло и ухо не е чуло това, което любовта е приготвила за онѣзи, които я прилагатъ“. Любовта осмисля всички нѣща.

Като посети човѣка, той забравя себе си, т. с. престава да мисли за себе си, но мисли за Великото въ свѣта, което обединява всички нѣща въ едно цѣло.

Христосъ казва: „Който иска да бжде мой ученикъ, той трѣбва да се отрече отъ себе си“. Азъ казвамъ: Който иска да разбере проявления животъ на любовта, той трѣбва да забрави себе си. Да забрави човѣкъ себе си, това значи, да заспи за злото, за отрицателното въ свѣта, за дълговетъ си, които днесъ не може да плати. Има нѣща, които човѣкъ трѣбва да забрави, но има нѣща, които трѣбва да помни. Безплодниятъ човѣшки животъ представя полици, които трѣбва да се плащатъ. За този животъ, именно, човѣкъ трѣбва да заспи. Идването на любовта въ човѣка представя онѣзи голѣми суми, съ които той нѣкога е услужвалъ и днесъ му се връщатъ. Когато любовта дойде въ човѣка, тя плаща всичкитъ му задължения и му донася онѣзи пари, които той нѣкога е давалъ на своитъ ближни. Когато изворитъ на вашия животъ потекатъ, вие лесно ще изплатите дълговетъ си. Щомъ сте въ изобилието на живота, и вие, и вашитъ ближни ще имате отъ това изобилие. Изворотъ е въ състояние да изплати всички дългове на човѣка. Изобилието урежда всички работи. Божественото начало въ човѣка ние наричаме изобилие. То разрешава всички противоречия въ човѣшкия животъ.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ въ насъ.

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на
18 септемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Разумни методи

Размишление.

Чете се темата: „Произходъ на непостоянството“.

По какво се отличава непостоянниятъ човѣкъ? Отличителната чѣрта на непостоянния е тази, че каквато работа да започне, не я свършва докрай. Непостоянството на човѣка се дължи на отсъствие на нѣщо. Кога домакинята не може да завърши готвенето? Когато нѣма дърва или въглища. Следователно, всѣка работа, която човѣкъ започва безъ желание, безъ любовъ, остава незавършена. Когато желанията сж силни, човѣкъ свършва работата, която е започналъ. Колкото повече желанията отслабватъ, толкова повече и стремежитѣ се намаляватъ. Оттукъ можемъ да извадимъ заключение, че постоянството на човѣка се опредѣля отъ силата на неговитѣ желания. Има случаи, когато човѣкъ започва една работа съ жаръ и колкото приближава края, желанието му отслабва. При това положение тази работа непременно ще остане недовършена. Видите ли, че нѣкой човѣкъ при излизане отъ дома си тича, ще знаете, че той нѣма да свърши на време работата си. Той ще се умори още въ началото и ще спре нѣкъде на пътя. За предпочитане е, въ началото чо-

вѣкъ да върви бавно, спокойно и постепенно да усилва хода си, отколкото въ началото да бърза. Видите ли човѣкъ, който се залавя съ голѣми работи, не по силитѣ му, ще знаете, че той скоро ще отстѣпи.

Следователно, успѣхътъ на човѣка въ работитѣ му се опредѣля отъ силата на чувствата и на желанията му. Родениятъ музикантъ става музикантъ. Който не е роденъ за музикантъ, той скоро отстѣпва - никакъвъ музикантъ не излиза отъ него. Само разумниятъ човѣкъ е постояненъ. Когато започне една работа, той знае, защо я започналъ и прилага всичкото си постоянство и усилие да я свърши. Човѣкъ може да бжде постояненъ и въ доброто, и въ злото. Щомъ желанието на лошия човѣкъ е силно, той постоянствува да го реализира и успѣва. Досега постоянството въ злото, въ глупоститѣ е било по-голѣмо, отколкото въ доброто и въ разумнитѣ работи. Днесъ, обаче, стремежътъ на човѣчеството е по-силенъ къмъ разумнитѣ работи, вследствие на което прилага постоянството си въ това направление.

Уп р а ж н е н и е. Лѣвата ржка напредъ, съ дланъта нагоре. Бавно издигане на дѣсната ржка и поставяне надъ лѣвата, съ свити прѣсти, като че изсипва нѣщо. Издигане на дѣсната ржка, отваряне на прѣститѣ и поставяне на мѣсто.

Дветѣ ржце изтеглени напредъ, една до друга, съ длани, обърнати къмъ лицето. Бав-

но отдѣляне една отъ друга и изнасяне на- страна. Направете това упражнение нѣколко пѣти. Следъ това свалете ржцетѣ си.

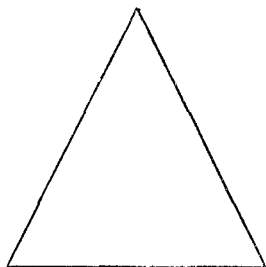
Сега, ако допрете лѣвата ржка до тѣло- то си и само отъ лакета я дигнете нагоре, съ дланъ сжщо нагоре, нищо нѣма да получите. Това е пасивно движение. Ако съ това дви- жение на ржката отидете при нѣкоя чешма или изворъ, цѣлъ день можете да седите, безъ да получите нѣщо. Това движение означава: ако искашъ, дай; ако не искашъ, не давай. Изворътъ ще си тече и нищо нѣма да ви да- де. Искате ли да получите нѣщо отъ него, вие трѣбва да се наведете, да проточите цѣлата си ржка напредъ, да обърнете дланъта си на- горе, да я свиете като чашка и така да греб- нете отъ извора. Това значи, да влѣзете въ контактъ съ него. Сжщо така трѣбва да по- стѣпва човѣкъ и когато се моли, когато иска нѣщо отъ Бога. Свиешъ ли ржката си и ка- жешъ: Господи, ако обичашъ, дай ми нѣщо! — ти нищо нѣма да получишъ. Молишъ ли се, ти трѣбва да бждешъ активенъ, да напра- вишъ такова движение и съ ржцетѣ си, и съ сърдцето си, и съ мисълъта си, да почувству- ва Богъ, че искашъ нѣщо, че си готовъ да приемешъ и да приложишъ. Безъ да заповѣд- вате, ще искате настоятелно, съ готовность да приемете нѣщо. Ще каже нѣкой, че не е знаялъ, какъ да иска. Това значи, че не е зна- ялъ, какъ да постави ржката си. Ако бѣше

знаялѣ, какѣ да постави ржката си, щѣше да получи нѣщо.

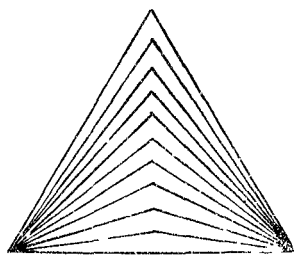
И тѣй, когато правите упражнения, знайте, че тѣ ще иматъ резултатъ само тогава, когато се вършатъ отъ съзнание, когато почиватъ на нѣкакѣвъ великъ законъ, а не на внушение. Упражнения, които не почиватъ на нѣкакѣвъ вътрешенъ законъ, които нѣматъ съдържание, даватъ лоши резултати, или пъкъ нѣматъ никакви резултати. На каквато възраст да е, човѣкъ трѣбва да прави разумни, правилни движения. Правилни движения сж тия, които сж тѣсно свързани съ мислитѣ и съ чувствата на човѣка. Нѣма ли връзка между мислитѣ, чувствата и движенията на човѣка, въ него се явява вътрешна дисхармония. Като прави разумни упражнения, човѣкъ помага при самовъзпитанието си, както и при възпитанието на младото поколѣние. Нѣма ли разумностъ въ движенията и въ упражненията, по-добре да не се правятъ.

Мнозина се отнасятъ небрежно къмъ упражненията. Тѣ мислятъ, че и безъ упражнения може. И безъ упражнения може, но ще дойдатъ болести и страдания. Когато сте неразположени, когато сте въ дисхармонично състояние, преди да започнете работата си, направете едно-две упражнения. Като направите упражненията, състоянието ви ще се измѣни. Всичко въ природата е въ движение. Следователно, и човѣкъ трѣбва да се движи, да прави съзнателни упражнения. Използвайте

упражненията като методъ за трансформиране на лошитѣ състояния. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка е изразъ на движение. По мисълта, по чувството и по постѣпката на човѣка може да се опредѣли посоката на неговото движение. Който разбира това, той може геометрически да опредѣли движението на човѣшкитѣ мисли, чувства и действия. Запримѣръ, тригълникътъ опредѣля човѣшкитѣ мисли, чувства и действия. Отъ формата на тригълника се опредѣля самия човѣкъ. Запримѣръ, равнобедрениятъ тригълникъ представя идеалистъ човѣкъ. (фиг. 1).

фиг. 1

фиг. 2

Колкото повече ребрата на този тригълникъ се намаляватъ, човѣкъ става по-голѣмъ материалистъ (фиг. 2). Като се намаляватъ ребрата, най-после тѣ се сливатъ съ основата

на трижгълника и се получава права линия. Щомъ се превърне въ права линия, човѣкъ умира. Като разбере, че материализмътъ не е истинскиятъ животъ, но движение само по права линия, той ще се върне отново въ живота, да изучи проявитѣ на Бога и на природата.

Да бжде човѣкъ материалистъ, това значи, да се учи, да ходи, да оре, да сѣе, да чете и да пише, да върти търговия и т. н. Това е все движение, но за да се движи, човѣкъ трѣбва да слиза отъ високо мѣсто. Колкото е по-високо мѣстото, отдето човѣкъ слиза, толкова и движението му е по-бързо и по-силно. Мисълта регулира движението. Ако скжсява пжтя на своитѣ мисли и чувства, човѣкъ забавя движението си. Слушате ли нѣкой да казва, че човѣкъ не трѣбва да бжде толкова голѣмъ идеалистъ, не трѣбва да бжде много добъръ и благороденъ, знайте, че той намалява линиитѣ на своитѣ мисли и чувства и свежда цѣлия животъ къмъ правата линия, къмъ равнина. Дойде ли до това положение, той самъ подписва своята смъртна присжда. Наистина, дойде ли човѣкъ до правата линия, т. е. до равнината на живота, тамъ всѣко движение престава. Движението на материализма се дължи пакъ на човѣшкитѣ мисли и чувства. Докато мисли и чувствува, човѣкъ е на добъръ пжтъ. Обаче, изгуби ли мисълта и чувствата си, той е осжденъ на смъртъ. За да се развива пра-

вилно, човѣкъ трѣбва да хармонизира своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Хармонията въ мислитѣ, чувствата и постѣпките на човѣка се изразява геометрически въ видъ на равностраненъ трижгълникъ. Колкото повече съзнанието на човѣка се разширява, толкова по-дълги ставатъ странитѣ на трижгълника. Вие можете да познаете характера, мислитѣ и чувствата на човѣка и по неговия почеркъ. Съ това се занимава специално графологията. По почерка на човѣка се познава, дали е щеславенъ или гордъ, скромнъ или алченъ.

Като ученици, вие трѣбва да вървите съобразно законитѣ на разумната природа. Тя не търпи никаква алчностъ, нито пристрастие. Тя е опредѣлила за всѣки човѣкъ известна дажба за деня, и всѣки трѣбва да се задоволи съ нея. Отдѣля ли нѣкой отъ своята дажба на други, а той остава гладенъ, природата го обвинява въ пристрастие. Има смисълъ да отдѣля човѣкъ отъ своята дажба за другитѣ, само ако тѣ нѣматъ нищо. Иматъ ли еднаква дажба, всѣки трѣбва да се задоволи съ това, което му е дадено. Човѣкъ не трѣбва да проявява пристрастие не само по отношение на материалния свѣтъ, но и по отношение на своитѣ мисли и чувства. Както се грижи за тѣлото си, така трѣбва да се грижи за сърдцето и за ума си. Пренебрегне ли сърдцето и ума си, човѣкъ преждевременно остарява и изсъхва. Докато е на земята, човѣкъ

трѣбва да храни еднакво и тѣлото, и сърдцето, и ума си. Ако си музикантъ, задоволи първо себе си съ своята музика, а после окръжаващитѣ. Ако си поетъ, задоволи първо себе си, а после ближнитѣ си. И ако музикантътъ или поетътъ, чрезъ своята музика или поезия могатъ да се справятъ съ своитѣ мжчнотии и противоречия, тѣ ще могатъ да помогнатъ и на своитѣ близки. Тѣй щото, каквото искате да дадете на хората, първо трѣбва да го опитате върху себе си.

Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ известно вѣрую, къмъ известни идеи, безъ да се спиратъ върху въпроса, защо имъ е това вѣрую, или защо имъ сж тия идеи. Има смисълъ човѣкъ да поддържа известно вѣрую, но не само за нѣкакво материално благо. Едно вѣрую или една идея има смисълъ само тогава, когато може да се приложи въ всички области на човѣшкия животъ: въ материално, въ сърдечно и въ умствено отношение. Каква идея е тази, която не може да подигне човѣка надъ обикновеното ниво въ живота? Какво вѣрую е това, съ което човѣкъ не може да разреши мжчнотиитѣ и противоречията на своето сърдце?—Кое вѣрую е право? — Всѣко вѣрую, което е въ хармония съ човѣшкитѣ мисли и чувства, което не се измѣня, е право. Вѣруюто, идеитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ такива, че да предизвикватъ постояненъ растежъ въ неговия трижѣлъникъ. Най-малкото изкривяване или скжсяване на странитѣ на трижѣлъника

се отразява върху човѣшкото лице. По лицето на човѣка физиономистътъ чете всички чувства и мисли, били тѣ прави или криви, които минаватъ презъ неговото сърдце и неговия умъ. По бръчките на лицето сжщо така може да се чете, какъвъ животъ е миналъ човѣкъ, какви преживявания е ималъ. Като види бръчки на лицето си, човѣкъ казва: Остарѣхъ вече. Да каже човѣкъ за себе си, че е остарѣлъ, това е лесно, но важно е да си отговори, като е остарѣлъ, дали е поумнѣлъ или оглупѣлъ.

Можете ли да наречете уменъ човѣкъ този, който, следъ като живѣлъ десетки години на земята, казва, че душа не сжществува, че Богъ не сжществува, и човѣкъ трѣбва да гледа интереса си, да не се разсѣйва съ отвлѣчени въпроси. Това не е нѣкаква особена философия. Така и животните мислятъ. Всѣко животно подържа своитѣ интереси. Тогава защо сте недоволни отъ животните? Защо преследватъ вълцитѣ, лисицитѣ, мечките? Оставете вълка свободно да напада овцетѣ, а лисицата — кокошките. Докато разсжждава по този начинъ, стариятъ не е поумнѣлъ. Ние наричаме старъ човѣкъ онзи, който се е училъ добре въ живота, вследствие на което е поумнѣлъ. Той разбира себе си, разбира и хората. Отъ всѣко движение на човѣка, той познава, готовъ ли е за услуга, за жертва, или не е готовъ.

Представете си, че отивате при единъ банкеръ да искате пари на заемъ. Той ви по-

гледне, почеше се по главата и, или ви услуга, или не. — Отъ какво зависи това? — Отъ почесването. Който знае френология, той познава центроветъ на главата и, споредъ почесването на човѣка, на едно или на друго мѣсто, може да каже, готовъ ли е такъвъ човѣкъ на услуги, или не. Ако банкерътъ се почеше по мѣстото, дето е центърътъ на мило-сърдието, той е готовъ да даде пари на заемъ. Обаче, ако се почеше отзадъ на главата, той взима въ съображение семейното си положение, мисли за жена си и децата си и отказва всѣкаква услуга. Когато човѣкъ се почесва тукъ-тамъ по главата си, това показва, че главата му още не е доразвита, нито доокспана. Когато лозарътъ престане да копае лозето си, това показва, че то е минало презъ копане и остава вече гроздето спокойно да зрѣе. — Азъ трѣбва да имамъ опредѣлени възгледи за живота. — Ако отъ днесъ нататъкъ започнешъ да изработвашъ нѣкакви опредѣлени възгледи за живота, ти си въ положението на листъ, който всѣки вѣтъръ може да свали отъ дървото и да го разнесе по цѣлия свѣтъ.

И тъй, за да изработи човѣкъ нѣщо отъ себе си, да се опредѣли, природата го е поставила на голѣми изпитания. Много отъ изпитанията и страданията на човѣка сж създадени отъ разумния свѣтъ съзнателно, за да го изпитатъ. Кой създава мъжнитѣ задачи? — Ученитѣ, разумнитѣ хора. Тѣ създаватъ редъ задачи на ученика и настояватъ да ги

реши. Разумниятъ човѣкъ решава всичкитѣ си задачи правилно. За да решава задачите си правилно, човѣкъ трѣбва да има право разбиране. Мнозина отъ васъ говорятъ за нови идеи, а сжщевременно ходятъ въ старитѣ си разбирания. Мислите ли, че който не вѣрва, той ще избѣгне мъчнотиитѣ на живота? Нито който вѣрва, нито който не вѣрва, могатъ да се освободятъ отъ мъчнотиитѣ. Мъчнотиитѣ и страданията представятъ ралото, което разорава нивата. Какво ще стане съ човѣка, ако ралото никога не обръща неговата почва? Когато ралото оре земята, това показва, че господарьтъ му има вѣра въ своята почва. Той знае, че като я разоре, ще получи добри резултати. Докато нивата се разорава, човѣкъ се надѣва на нея. Престане ли да се разорава, господарьтъ ѝ я продава на други, да се освободи отъ нея. Човѣкъ живѣе, докато има мъчнотии и страдания. Престанатъ ли мъчнотиитѣ и страданията, престанатъ ли умътъ и сърдцето да работятъ, човѣкъ е осъденъ на смъртъ. При сегашнитѣ условия на живота, невъзможно е човѣкъ да се намира въ пълно задоволяване на своитѣ нужди. На човѣка никога не се даватъ страдания и мъчнотии извънъ неговитѣ сили.

Всичко, което става въ природата, е разумно. Следователно, страданията, които природата налага на човѣка, сж споредъ силитѣ му. Дойде ли до положение да не понася страданията, човѣкъ изгубва съзнанието си. Дока-

то човѣкъ може да издържа, страданията му сж въ рамкитѣ на неговата сила. Не може ли да издържа, на помощъ му идватъ сжщества, по-силни отъ него. Страданията, презъ които човѣкъ минава, се подчиняватъ на специаленъ законъ: първоначално страданието е слабо и постепенно се усилюва, докато стигне до най-високата си точка. Оттукъ то не се намалява изведнѣжъ, но постепенно слиза надолу, докато изчезне. Щомъ се забележи този критиченъ процесъ, ние казваме, че настѣпва освобождение на човѣка. Нѣкои хора се стрѣскаатъ даже отъ най-малкитѣ си страдания, а въпрѣки това казватъ, че сж вѣрващи. Каква е тази вѣра, която допуска да се стрѣскашъ отъ най-малкото страдание? Истинска вѣра е тази, чрезъ която човѣкъ може да издържа и при най-голѣми мъчности и страдания. Който има вѣра, той може да мине и презъ най-страшното сражение на бойното поле и да излѣзе незасегнатъ. Богъ му е казалъ да мине презъ сражението, и той вѣрва и проявява послушание. Той минава и заминава, на никого нищо не казва и излиза неповреденъ. Той чува Божиитѣ думи и ги изпълнява. Той има вътрешно убеждение, че сжествува една сила въ свѣта, която управлява всички. При това положение той знае, че безъ волята Божия косъмъ нѣма да падне отъ главата му. Обаче, ако на своя глава човѣкъ мине презъ сражението да се покаже предъ хората, още на първата крачка ще бжде убитъ. Следователно, всѣка

работа, която човѣкъ започва въ името Божие, дава добри резултати. Не започва ли работата си въ името Божие, още на първата крачка ще бѣде убитъ, т. е. ще се обезсърдчи и обезсили.

И тъй, силата на едно вѣрую се заключава не въ това, косто човѣкъ може да направи, но въ запазване на връзката си съ Първата Причина. Каквото да се случи въ живота ви, дръжете тази връзка въ ума си. Нѣкой се моли на Бога и на другия денъ още очаква да получи отговоръ. Не получи ли, той се обезсърдчава, сърди се, гнѣви се. Защо трѣбва да се сърди? Милиони и милиарди същества отправятъ молитвата си къмъ Бога. Тѣ трѣбва да чакатъ реда си. Всѣки ще получи отговоръ на своето време. — Ама защо азъ да не съмъ пръвъ? — Тамъ е въпросътъ. Никой не знае, кой ще бѣде пръвъ. Казано е, че Богъ не гледа на лице, но на сърдце. Другъ нѣкой пъкъ не се моли, подъ предлогъ, че не иска да занимава Бога съ себе си. Той не иска да занимава Бога съ себе си, а като се намѣри въ затруднение, купува си единъ лотариенъ билетъ и очаква да спечели. Въ деня на теглене на лотарията той започва да се моли, дано спечели нѣщо, да подобри положението си. За да спечели, човѣкъ трѣбва да има разбиране, да знае, кой билетъ е пълень. Вземе ли, запримѣръ, билетъ № 1565 или № 1676, той нищо нѣма да спечели. И двата билета сж безплодни. Числото петъ е мома

Въ № 1565 има две моми, които се каратъ за единъ момъкъ. Домъ, въ който има споръ, никога не успѣва. Дветъ моми се биятъ за момъка. Като съберете цифритъ на числото 1565, ще получите числото 17, отъ което нищо не излиза. Единицата е бащата, а седмороката — синътъ, които постоянно се каратъ. Като съберете единицата и седемтѣ, ще получите осемъ — последната майка. Ако можете да разложите числото осемъ на съставнитѣ му части, вие ще знаете, кой билетъ печели. Има едно вътрешно съчетание на числата, по които можете да познаете, кои билети печелятъ, и кои — не печелятъ. За това, обаче, се изисква не механическо, а вътрешно, органическо разбиране на живота.

Като ученици, вие трѣбва да работите въ съгласие съ законитѣ на разумността. Всѣки отъ васъ трѣбва да има убеждение, да знае, че това, въ косто вѣрва, е абсолютно право, да не се съмнява въ него. Всѣки трѣбва да знае, живѣе ли споредъ законитѣ на разумността, или не. Човѣкъ не знае най-важнитѣ работи за себе си, а мисли, че като умре, ще отиде между ангелитѣ и тамъ ще научи всичко онова, което на земята не е могълъ да научи. Кой човѣкъ знае, че като умре, ще отиде между ангелитѣ? Не е въпросъ да мисли, че е възможно, но той трѣбва да бжде абсолютно убеденъ въ това, което мисли. За тази цель човѣкъ трѣбва да подигне вѣрата си, да влѣзе въ по-високъ свѣтъ. Влѣзе ли

въ по-високъ свѣтъ, той нѣма да се съмнява и колебае, нѣма да преживява вътрешни пертурбации. Докато дойде до това положение, човѣкъ постоянно се оплаква, че нѣма любовъ между хората, че никакво братство не съществува и т. н. Човѣкъ не живѣе споредъ законитѣ на любовта и страда, защото не вѣрва въ Бога, въ себе си и въ своя ближенъ. Следователно, за да живѣе въ любовта, човѣкъ трѣбва да съзнава, че животътъ му излиза отъ Първата Причина — основа на нѣщата. После той трѣбва да проявява живота си, който е вложенъ въ него. И най-после той съзнателно трѣбва да прилага и къмъ ближния си всичко, което е вложено въ него. Нѣма ли това съзнание, той ту ще има добро разположение, ту ще го изгубва. За да запази доброто си разположение, човѣкъ трѣбва да бжде мждъръ, предвидливъ, да вижда препятствията на пътя си и да знае, какъ да ги премахва. Щомъ може да запази своето разположение, той е дошълъ до вътрешно равновесие.

Съвременниятъ човѣкъ губи равновесието на живота си, защото се занимава съ задачи, които не влизатъ въ неговата програма. Запримѣръ, слушате нѣкой да пита, ще живѣе ли или ще умре. — Това не е негова работа. Щомъ пита, човѣкъ трѣбва да знае, че донѣкжде отъ него зависи да живѣе или да умре. Той не се спира върху отговорността, която носи за своя животъ, но се запитва,

отде дойдоха Адамъ и Ева да съгрѣшатъ и да оставятъ цѣлото човѣчество да имъ изкупва грѣха. Човѣкъ търси причината и послѣдствията на нѣщата, безъ да разглежда своя животъ и отговорността, която лежи върху него. Адамъ бѣше поставенъ въ рая, между растенията и животнитѣ, на които трѣбваше да даде имена. Като минаваха животнитѣ предъ него, две по две, всѣко съ другарката си, Адамъ видѣ, че нѣма нито едно животно, съ което би могълъ да се разбере. Тогавъ той помоли Бога да му изпрати другарка, подобна на него, съ която да се разбира. Тукъ той направи първата погрѣшка. Богъ задоволи желанието му, като извади едно отъ ребрата му и направи отъ него човѣкъ — жена, която нарече Ева. Като я видѣ, Адамъ извика: „Тази е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми“. Тази е втората погрѣшка на Адама. Той помисли, че Ева е негова плътъ и кръвъ, но Богъ му показа, колко е правъ въ мисълта си. Единъ день, когато Ева се разхождаше въ райската градина, тя видѣ една змия, обвита около дървото за познаване на доброто и на злото, отъ което имъ бѣше забранено да ядатъ. Змията проговори на Ева: „Защо не ядете отъ това дърво? — Богъ ни забрани. Той каза, че въ който день ядемъ отъ плодовѣтъ на това дърво, ще умремъ. Змията отговори: Нѣма да умрете, но ще станете като Него. Ева се изкуси отъ тия думи, веднага взе единъ плодъ

и даде отъ него и на Адама. И тукъ Адамъ направи трета погрѣшка. Той измоли отъ Бога другарка, но не Го попита, какъ трѣбва да се отнася съ нея. Безъ да питатъ Господа, и двамата ядоха отъ забранения плодъ и оголѣха.

Като четатъ историята на първитѣ човѣци, съвременнитѣ хора турятъ всичката вина за неуспѣхитѣ си върху тѣхъ, безъ да се замислятъ и видятъ, че и тѣ правятъ сжщото. Днесъ и мжжътъ, и жената се женятъ, безъ да питатъ Господа Деца раждатъ, пакъ не питатъ Господа. Тѣ вършатъ всичко на своя глава, вследствие на което оголяватъ. Като се видятъ въ това положение, тѣ се запитватъ: Какъвъ смисълъ има животътъ? Не струва човѣкъ да се жени. — Не е тамъ въпросътъ. Човѣкъ трѣбва да възстанови отношенията си къмъ Първата Причина. Каквото предприема, той трѣбва да се отнесе къмъ ума си, да вземе неговото съгласие. Чувствата на човѣка иматъ отношение къмъ неговитѣ мисли, а постѣпкитѣ му — къмъ неговитѣ чувства. Искатъ ли да удари нѣкого, човѣкъ трѣбва да запита чувствата си, да иска тѣхното съгласие. Значи, той трѣбва да запита ума и сърдцето си и, каквото му отговорятъ, така да постѣпи.

Всички хора на земята и до днесъ играятъ ролитѣ на Адамъ и Ева, вследствие на което свѣтътъ още не е оправенъ. Тукъ мжжътъ сгрѣшилъ, тамъ — жената, другаде

децата, и въ края на краищата едни отъ други се оплакватъ. Майката се жертвува за дъщерята, бащата --- за сина, но единъ денъ и дъщерята, и синътъ ги изпжждатъ отъ дома имъ. Какво възпитание, какви жертви сж тѣзи, които иматъ такива резултати? — Да оженимъ децата си, да ги наредимъ. — Въ коя Божествена книга е писано, че родителитѣ трѣбва да женятъ децата си? Адамъ поиска другарка отъ Господа, но не запита, кжде да я тури. Ако отидете въ нѣкоя банка, ще видите, че всичко е на мѣстото си: левоветѣ при левоветѣ, стотинкитѣ при стотинкитѣ, наполеонитѣ при наполеонитѣ и т. н. Хората сж намѣрили мѣсто на всички нѣща, но само мжжътъ не знае. кжде да постави жена си, и жената не знае, кжде да постави мжжа си. Понеже жената е излѣзла отъ реброто на мжжа, тамъ трѣбва да се постави тя.

Днесъ всички хора се запитватъ, кога ще се оправи свѣтътъ. Отговорътъ е много простъ. Свѣтътъ ще се оправи, когато мжжътъ и жената придобиятъ една глава, една уста и два крака. Когато единиятъ върши нѣкаква работа, другиятъ ще седи вжтре и оттамъ ще съветва. Единиятъ ще говори, ще ходи, ще върши работата, а другиятъ ще мълчи, ще седи на едно мѣсто, вжтре въ него, и ще съветва. Мжжътъ и жената постепенно ще смѣнятъ ролитѣ си, но ще представятъ едно цѣло: ту жената ще бжде отвънъ, а мжжътъ — отвжтре, ту мжжътъ отвънъ, а жената от-

вжтре. Това се отнася не само до мъжа и жената, но до всички общества, народи, държави. Всѣкога единъ ще говори, ще се движи, а другитѣ ще бждатъ негови сподвижници въ мисли и въ чувства. За всѣки даденъ случай единъ човѣкъ ще бжде на лице, а другитѣ — неговъ тилъ. Въ свѣта само Богъ мисли, само Богъ говори, само Той се движи, а хората сж проводници на Неговата мисълъ, на Неговитѣ чувства и на Неговата воля. Щомъ съзнаятъ това и го приложатъ, хората влизатъ въ законитѣ на единство и общностъ. Не сж ли проводници на Божественото, тѣ ще живѣятъ въ разединение, разпрѣснато, както днесъ живѣятъ. — Ама азъ не мога да бжда еднакво разположенъ къмъ всички хора. — Ако външно не можешъ да бждешъ еднакво разположенъ, стреми се поне по мисълъ да постигнешъ това. Не работишъ ли съзнателно въ това направление, ти ще попаднешъ подъ закона на еволюцията, дето нѣщата се постигатъ бавно. Запримѣръ, съ мисълъта си човѣкъ може да отиде до слънцето за осемъ минути, съ тренъ — за 250 г., а съ биволска кола — за десетъ милиона години. Еволюция е това. Отъ човѣка зависи да съкрати или да удължи времето за постигане на нѣкоя своя идея. Еволюцията е за биволитѣ, развитието — за треноветѣ, а разбирането — за свѣтлината. Койго иска да икономисва времето си, съ цель да го употреби за нѣкаква важна работа, той ще си послужи съ бързината на свѣтлината.

Желая ви отсега нататък да се движите съ краката на свѣтлината. Когато крадецътъ обмисля, какъ да краде, той е бавенъ. Щомъ постигне целта си и открадне нѣщо, той става бързъ. Когато добриятъ човѣкъ иска да помогне на боленъ, на страдащъ, той е бързъ. Когато свърши работата си, той става бавенъ. Следователно, ако въ започване на една добра работа сте бързи, а следъ свършването ѝ — бавни, вие сте добъръ човѣкъ. Ако при започване на една лоша работа сте бавни, а следъ свършването ѝ — бързи, вие сте въ положението на апашъ и крадецъ. Следователно, за доброто бждете въ началото бързи, а въ края — бавни. За злото бждете и въ началото, и въ края бавни. При злото трѣбва да мислите много, да го направите или не. Ако пъкъ направите нѣкакво зло, не бѣгайте. Бждете готови да понесете последствията на своитѣ постѣпки. Чуete ли нѣкъде да се говори истината, не ходете да питате този-онзи да я приеме, или не. Богъ е въ васъ, ближнитѣ ви — сжщо, посѣтвайте се съ тѣхъ и веднага приемете истината. Остане ли да ходите отъ кжща на кжща да се съветвате съ всички хора, вие сте фалирали. Живѣте ли по стария начинъ, както досега сте живѣли, вие сте фалирали. Приемете новия животъ и вървете напредъ.

Време е вече да възприемете истината, да дадете пжтъ на Божественото въ себе си, за да помагате и на ближнитѣ си. Това из-

иска и Богъ, и природата отъ човѣка. Всѣки трѣбва да си създаде такава стабилна идея за Бога, за природата, за себе си и за своя ближень, че никой да не е въ състояние да го разклати. На тази идея той трѣбва да разчита при всички случаи на своя живогъ. Това е първата и прѣка задача на човѣка, а не да решава задачитѣ на цѣлото човѣчество. Ако с право хората да се занимаватъ съ задачитѣ на човѣчеството, Богъ, Който е съвършенъ, самъ би решилъ тази задача. Той е далъ за дачи на всѣки човѣкъ отдѣлно. Реши ли човѣкъ правилно задачитѣ си, — съ това се решаватъ задачитѣ на цѣлото човѣчество. Всѣко нѣщо, което е допуснато въ свѣта, има своя велика целъ. — Защо сж допуснати страданията въ свѣта? — Въ страданията се криятъ велики блага, които човѣкъ трѣбва да използва. Радоститѣ и страданията въ живота иматъ свое велико предназначение. Отъ човѣка се иска само едно: да се учи отъ радоститѣ и страданията. Защо сж допуснати, това не е негова работа. Днесъ между страданията и радоститѣ съществува голѣма преграда. Единъ день, когато хората разбератъ тѣхното предназначение, преградата помежду имъ ще се махне, и тѣ ще се примирятъ.

И тъй, дръжете въ ума си само такива мисли и въ сърдцето си такива чувства, които минаватъ за чисти монети. Всѣка фалшива мисль и фалшиво чувство не се при-

ематъ. Отидете ли съ тѣхъ на пазаръ, веднага ще ги върнатъ. Ако на свѣтския пазаръ не се приема нищо нечисто, нищо лъжливо, колко повече невидимиятъ, разумниятъ свѣтъ не би ги приелъ. Отидете ли съ нѣщо нечисто между разумнитѣ същества, тѣ веднага ще ви върнатъ назадъ. — Ама ние вѣрваме въ Бога — Това е фалшива монета, съ която тѣ не могатъ да си служатъ. Тѣ веднага ще я върнатъ назадъ. Отъ всички се иска вѣра въ любовта и непреодолима любовъ къмъ Бога. Имате ли тази любовъ, нищо въ свѣта не може да ви разколебае, нищо не може да наруши вашето равновесие.

Вѣрвайте въ любовта къмъ Бога. Стремете се къмъ вътрешно самовъзпитание, като прилагате всѣки день по нѣщо ново въ живота си, което да служи за градиво на вашето свѣтло, красиво бъдеще.

— Богъ е Любовъ. Богъ е Мъдростъ. Богъ е Истина. Божията Любовъ, Божията Мъдростъ, Божията Истина пребъждватъ въ насъ.

5. Лекция отъ Учителя, държана на
25 септемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Динамическа сила на мисълта

Размишление.

Какво може да направи човѣкъ, ако живѣе въ влажна кжща, и кибритътъ му постоянно овлажнява? На такъвъ кибритъ не може да се разчита. Колкото пжти се драсне на кутията, все не се запалва. Този въпросъ лесно се решава теоретически, но какъ ще се реши на практика? Теоретикътъ ще каже, че къмъ смѣсѣта, отъ която правятъ кибрита, трѣбва да прибавятъ такова вещество, което никога да не овлажнява, или пъкъ кибритътъ да се направи отъ такова вещество, което да не овлажнява. Често вие слушате да се говори за различни идеи, но много отъ тия идеи не могатъ да се реализиратъ, защото сж направени отъ такава материя, която овлажнява. Както влажниятъ кибритъ не ползува човѣка, така и влажнитѣ идеи не допринасятъ никаква полза. Какво ще прави човѣкъ въ студена стая съ влаженъ кибритъ? Той има дърва, вжглища, но кибритъ нѣма. За да се стопли, той трѣбва да произведе топлина по изкуственъ начинъ. Той ще се движи изъ стаята, ще търка ржцетѣ си една въ друга, докато произведе малко топлина. Така той ще се спаси отъ студа.

И тъй, както отдѣлниятъ човѣкъ търси начинъ да се спаси отъ студъ, отъ гладъ, така и цѣлото човѣчество днесъ решава ония въпроси, които го затрудняватъ. Защо днесъ, именно, ги решава? Защото тѣ го измжчватъ, тѣ му създаватъ редъ препятствия. Докато е здравъ, човѣкъ не мисли за здравето си, не мисли за Бога, за другия свѣтъ. Щомъ се разболѣе, той започва да мисли, какъ да възстанови здравето си. Той мисли вече за Бога, за другия свѣтъ. Оздравѣе ли, пакъ не се интересува отъ тия нѣща. Болестъта, страданието сж методи, чрезъ които природата си служи, когато иска да застави човѣка да мисли. Минатъ ли страданията и болеститѣ, човѣкъ не мисли вече, не се интересува отъ никакви идеи. Това показва, че нѣкои идеи идатъ съ време и съ промѣна на условията. Тѣ се налагатъ на човѣка по необходимостъ. Значи, има вѣра на здравия, има вѣра и на болния; има любовъ на здравия, има любовъ и на болния. Любовта на здравия е постоянна, а на болния — промѣнлива. Докато е въ болницата, болниятъ казва на лѣкаря, на прислужниците: Обичамъ ви, никога нѣма да ви забравя. Щомъ оздравѣе, той ги забравя. Любовта на болния е любовъ при условия.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ неизбежно минава и презъ добри, и презъ лоши условия, за да придобие нѣщо. Човѣкъ се учи при всички условия на живота. Въ него сжествува естественъ интересъ къмъ невидимия

свѣтъ, къмъ духове. Всѣки иска да види нѣкакъвъ духъ, да придобие известна представа за духовния свѣтъ. Външно духътъ прилича на въплътения човѣкъ, но той значително се отличава отъ човѣка. Духътъ минава презъ различни огньове, топи се, втвърдява се и въ края на краищата излиза неповреденъ. Влѣзе ли човѣкъ въ огъня, изгаря и не може отново да оживѣе. Много духове има, но единъ е Духътъ, който прониква цѣлата вселена. За Него нѣма скрито-покрито. Духоветѣ пѣкъ се дѣлятъ на степени, по интелигентностъ, по разумностъ. Високо напреднали тѣ духове носятъ на челата си по единъ свѣтълъ трижгълникъ, който показва, че тѣ сж господари на природнитѣ сили. Обикновенитѣ духове, както и обикновенитѣ хора на земята, като не могатъ да бжлатъ господари на природнитѣ сили, изучаватъ свойствата на трижгълниците, зависимостта между жглитѣ и странитѣ имъ и т. н. Запримѣръ, тѣ казватъ, че сборътъ отъ вътрешнитѣ жгли на трижгълника е равенъ на два прави, на 180° , или на половинъ кръгъ. Значи, трижгълникътъ представя половината човѣчество. Трижгълникътъ не може да се постави за основа на физическия свѣтъ. Много красиви нѣща могатъ да се направятъ съ трижгълника, но и много престжпления. Запримѣръ, съ трижгълникъ, изработенъ като копие, хората убиватъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате геометрията като езикъ, съ който природата

си служи. Запримѣръ, чрезъ различнитѣ геометрически символи вие можете да напишете цѣло писмо, цѣла теза или лекция. Който разбира този езикъ и го преведе, той ще изкара цѣла лекция. Въ този смисълъ, всѣко семе представя съкратенъ езикъ, символъ, чрезъ който природата говори на хората. Достатъчно е да посадите едно семе въ земята, да видите, колко красиво говори. Отъ него изниква стѣбълце, листа, клончета. Следъ време то започва да цвѣти, да вързва плодъ, който узрѣва и се предлага въ жертва на повисокостоящитѣ отъ него.

Като наблюдава този последователенъ процесъ, човѣкъ се чуди, какъ е станало всичко това. Къде е било скрито цѣлото растение или дърво? Въ семката. На сжщото основание, казваме, че всѣка мисль съдържа въ себе си редъ сили, които подигатъ или понижаватъ човѣка. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да бжде безразличенъ къмъ силитѣ, както и къмъ потицитѣ, които мислитѣ криятъ въ себе си. Сжщиятъ законъ се отнася и до думитѣ, съ които човѣкъ си служи. Всѣка дума съдържа въ себе си зародиши, сили, които подигатъ или понижаватъ човѣка. Любовта, запримѣръ, крие въ себе си възходещи и низходещи сили. Отъ изговарянето на думата зависи, кои сили ще се проявятъ. Любовта е мощна сила, която лѣкува всички болести. Произнасяте ли думата любовъ правилно, вие можете да се лѣку-

вате. Запримѣръ, ако страдате отъ ревматизъмъ въ краката си, кажете дълбоко въ себе си, съ вѣра и упование въ Великото: Богъ е Любовь и въ любовта болести не съществуватъ. Кажете ли тия думи два-три пѣти, болката ви ще изчезне, и вие ще се изправите на краката си здравъ, както нѣкога сте били. Кажете ли думитѣ „Богъ е Любовь“, веднага станете отъ леглото си. Не чакайте да дойде нѣкой отънѣ да ви помогне. Очаквате ли външна помощ, вие разрешавате нѣщата механически. Не може ли да произнесе тия думи съ вѣра, човѣкъ остава въ леглото си и чака външни благоприятни условия. Като не дождатъ тия условия, той казва: Такава е волята Божия. Той изкуствено се утешава. Не е такава волята Божия. Природата е опредѣлила на нѣкой човѣкъ да легне на леглото си най-много петъ-десетъ минути, а той лежи цѣла година. Той самъ се е осждилъ на страдания. — Защо? — Защото не се е интересува въ себе си, не е погледналъ сериозно къмъ задачитѣ, които му сж дадени.

Съвременнитѣ хора се намиратъ предъ много задачи, които трѣбва правилно да решатъ. Болеститѣ, страданията, противоречията, на които човѣкъ се натѣква, не сж нищо друго, освенъ задачи, които трѣбва да реши. Една задача е правилно решена, само ако може да се приложи въ живота. Не е ли приложима, тя не е правилно решена. И молитвата е една отъ задачитѣ на човѣка. Обаче,

каква молитва е тази, която не получава отговоръ? Едно отъ дветѣ трѣбва да се предполага: или човѣкъ не си е послужилъ съ езика на Бога, или молитвата му не е приета. — Богъ не знае ли, че страдамъ?—Богъ знае, но ти трѣбва да намѣришъ причината на болестъта си и самъ да я премахнешъ. Отъ Бога можешъ да искашъ свѣтлина, да виждашъ причинитѣ и последствиятъ на нѣщата, самъ да се изправяшъ. Но да искашъ Богъ да дойде при тебе и да махне болестъта ти моментално, това не е въ естествения редъ на нѣщата. Учителътъ свѣти на ученика да вижда ясно, а ученикътъ самъ учи. Живѣе ли съобразно великитѣ Божии закони, човѣкъ моментално постига нѣщата. Ако е гладувалъ четири-петъ деня, достатъчно е само да помисли за Бога, и хлѣбътъ моментално ще дойде. Ако е боледувалъ година-две, достатъчно е да помисли за Бога, и болестъта ще го напусне. Нѣкой има деца, иска да ги изучи добре, да ги изпрати въ странство. Свърже ли се съ Бога, ще дойдатъ отиѣкжде добри, благодетелни хора, които ще поематъ върху себе си образованието на децата му.

Ще кажете, че това сж приказки отъ „Хиляда и една нощ“. Не, това сж математически вѣроятности. Тия нѣща сж невѣроятни за съвременнитѣ хора, понеже тѣ разрешаватъ въпроситѣ съ бързината на биволска кола. Отъ човѣка зависи решаването на задачитѣ му. Запримѣрь, ако се движи съ бързи-

ната на биволска кола, той ще разреши зада-
читѣ и въпроситѣ си въ продължение на 250
милиона години; ако пжтува съ тренѣ, той
ще ги разреши за 250 години; ако пжтува съ
бързината на свѣтлината, той ще ги разреши
за осемъ минути. За осемъ минути ще отиде на
слънцето, за осемъ минути ще се върне и нѣ-
колко минути ще прекара тамъ. Като се вър-
не отъ слънцето, той ще има такива познания,
каквито по-рано не е ималъ, каквито и най-
ученитѣ философи на земята нѣматъ. Докато
не сте ходили на слънцето и не сте се вър-
нали, много още има да учите. Когато реши
една задача правилно, или когато разбере
единъ законъ, човѣкъ се намира предъ голѣ-
мо богатство — предъ динамическитѣ сили,
които се криятъ въ този законъ. Щомъ раз-
реши една идея въ нейната пълнота, тя вед-
нага се реализира. Не разреши ли идеята
правилно, тя не може да се реализира. Тази
е причината, поради която нѣкога се молите
за единъ боленъ, и той оздравява. Нѣкога се
молите и не оздравява. — Защо? — Има нѣщо,
което препятствува на молитвата. Най-малко-
то съмнение е въ състояние да попрѣчи на
молитвата да стигне до опредѣленото мѣсто.
Иска ли да постигне нѣщо, човѣкъ трѣбва да
има абсолютна вѣра. Най-малкото колебание
се явява като препятствие въ успѣха на чо-
вѣка. Природата е отзивчива къмъ всѣка мо-
литва, когато е отправена съ пълна вѣра
къмъ Великото. Вѣрата е елементъ, който по-

държа горението. Безъ вѣра тѣлата не горятъ. За да се запалятъ, дървата грѣбва да бждатъ или много сухи, или да си послужите съ нѣкаква запалка. Често хората нѣматъ сухи дърва, нѣматъ и запалка, а въпрѣки това очакватъ огньтъ да гори. Не, безъ вѣра животътъ не може да се поддържа. Престане ли горението, и животътъ изгасва. Нѣкой се оплаква, че гори; другъ казва, че изгорѣлъ. Първиятъ гори отъ желанія; вториятъ изгорѣлъ вече отъ желанія. Човѣкъ трѣбва да гори безъ да изгаря. Самъ за себе си човѣкъ е свѣщъ, която постоянно гори. Когато горението е правилно, пламъкътъ е свѣтълъ, безъ димъ. Правилното горение се опредѣля отъ мислитъ и чувствата на човѣка. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ свѣти, разбираме, че той живѣе съ красиви и възвишени мисли и чувства.

Съвременнитѣ религиозни очакватъ да дойде възкресението по механически начинъ. Тѣ мислятъ, че ангелъ Господень ще слѣзе отъ небето, ще затрѣби надъ гробоветъ на умрѣлитѣ, и тѣ веднага ще оживѣятъ и възкрѣснатъ. Това не е възкресение. Да възкрѣсне човѣкъ, това подразбира да се освободи отъ всички заблуждения, отъ всички противоречия и неджзи. Дали е музикантъ, художникъ, поетъ или ученъ, свободниятъ човѣкъ работи, живѣе, проявява се за Бога, а не за хората. Когато такъвъ музикантъ излѣзе да свири на сцената, той забравя публиката, забравя себе си даже и свири за Велико-

то въ живота. Когато хората започнатъ да му ржкоплѣската, той не чака да свършатъ, но взима цигулката си и напуска залата. Който иска да изказва своя възторгъ, той трѣбва да тръгне подиръ него и да му ржкоплѣска.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да работи съзнателно върху себе си, да придобие такива дарби и способности, които да занесе съ себе си на онзи свѣтъ. — Какво да правимъ съ страданията? — Отъ страданията, както и отъ радоститѣ, ще се учите. Всѣко нѣщо, което се случва въ живота на човѣка, е предметно учение. За да се домогне до реалността на нѣщата, до дълбокото разбиране на живота, човѣкъ неизбежно минава презъ радости и страдания. Разумниятъ лесно се справя съ скърбитѣ и страданията. Неразумниятъ, обаче, вмѣсто да се справи съ страданията, той повече се обърква и затруднява живота си. Какво знание е това, което нищо не допринася на човѣка? Като живѣе, човѣкъ всѣки день трѣбва да прибавя по нѣщо ново къмъ своето знание, къмъ своитѣ добродетели и дарби. Печалбата не подразбира групане на капитали, но прилагане на капиталитѣ въ обръщение. Каквото печели въ физическо, въ сърдечно отношение, човѣкъ трѣбва да го вложи въ работа. Не го ли приложи, той ще създаде въ организма си известенъ застои. Съ това се обяснява и физическата пълнота на човѣка.

Тѣлото на човѣка трѣбва да бжде добре организирано, да нѣма никакви излишъци. Му-

скули трѣбва да има човѣкъ, а не мазнини. Мускулитѣ предаватъ пластичность на тѣлото. Тѣлото на ангелитѣ се отличава съ голѣма пластичность и красота. Видите ли единъ ангелъ, никога нѣма да го забравите. Всѣка негова дума се запечатва въ съзнанието ви за вѣкове. Кажете ли ви, че отъ васъ човѣкъ ще стане, наистина човѣкъ ще станете. За тѣзи негови думи вие сте готови да понесете всѣкакви страдания, мъчнотии и гонения. Чрезъ думитѣ, които ангелътъ ви е казалъ, радостта ви е посетила. Всѣка дума, която излиза отъ устата на праведнитѣ, на светиитѣ, на добритѣ хора, крие въ себе си велика сила. Казва Христосъ: „Истината ще ви направи свободни“. За тази свобода, именно, човѣкъ се стреми къмъ истината. Вѣрни и силни сж думитѣ на Христа. Следователно, каже ли ви нѣкое възвишено сѣщество, че отъ васъ човѣкъ ще излѣзе, не се съмнявайте, не питайте, кога ще стане това, нито отлагайте нѣщата за далечното бждеще. Кажете въ себе си: Ще работя съ любовь, за да стана човѣкъ. — Кога? — Не мислете, кога ще реализирате желанието си. Още днесъ можете да станете човѣкъ. Това значи: още днесъ съмъ човѣкъ. Въ мене сж вложени редъ дарби и способности. Освенъ това, дадени ми сж и условия да развия вложеното. Сега не ми остава нищо друго, освенъ да работя, да раста и да се развивамъ. Ако противодействувате на тия условия, чрезъ съмнение, колебание, леность, вие сами

се осакатяваге. Не допускайте никакво съмнение въ душата си.

Мнозина се запитватъ: Може ли човѣкъ да живѣе безъ съмнения? Питамъ: Трѣбва ли да се съмнявате, ако пжтувате съ модеренъ, здравъ параходъ, направенъ по всички правила на техниката? Ама параходътъ се клатушкалъ. Колкото да се клатушка, капка вода нѣма да влѣзе въ парахода. Вълнитѣ ще удрятъ въ него, ще го люлѣятъ на една и на друга страна, но той ще цепи водитѣ и сигурно ще върви напредъ. — Не може ли безъ клатушкане? — И безъ клатушкане може. Ще дойде день, когато техниката ще постигне това, което днесъ ѣ липсва, и параходътъ ще се движи съ бързината на вълнитѣ. Щомъ бързината на парахода се изравни съ бързината на вълнитѣ, всѣкакво клатушкане ще изчезне. Оттукъ правимъ следния изводъ: колкото побавно се движи човѣкъ, толкова повече страда. --- На какво се дължи бавното движение на човѣка? — На неговата слаба вѣра, надежда и любовъ. Колкото повече вѣрата, надеждата и любовта му се усилватъ, толкова повече се усилюва и бързината на неговото движение. Дали движението на човѣка е силно или слабо, се познава по това, какъ той се справя съ болеститѣ си. Може ли нѣкой чрезъ мисълта и волята си да изпжди болестта си навънъ, казваме, че този човѣкъ е силенъ, всички движения въ него ставатъ бързо. Болеститѣ се дължатъ на натрупване на чужди

вещества въ човѣшкия организъмъ. Обаче, чрезъ мисълта и чрезъ волята си той може да изхвърли тия вещества вънъ отъ тѣлото си и да оздравѣе. Не може ли той самъ да направи това, нека потърси съдействието на нѣколко свои приятели. Христосъ казва: „Дето сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“.

Велико и мощно нѣщо е човѣшката мисълъ! Колкото по-възвишена е мисълта на човѣка, толкова по-голѣми възможности крие въ себе си. Мисълта е Божествениятъ свѣтъ въ човѣка. Въ Божествения свѣтъ нѣщата ставатъ моментално. Това означаватъ думитѣ: за Божественото всичко е възможно. Следователно, прилагайте мисълта си, за да постигнете своитѣ желания.

Какво ще правите съ страданията? Този въпросъ е лесно разрешимъ. Страданията не сж нищо друго, освенъ раница на гърба на човѣка. Щомъ сте въ Божествената кола, никаква раница нѣма да ви измжчва. Ще се качите на колата, ще свалите раницата отъ гърба си и ще я турите настрана. Какво правятъ сегашнитѣ хора? Тѣ сж се качили на Божествената кола, седатъ съ раницата на гърба си и страдатъ. Нѣма защо да страдатъ. Като свалятъ раницата си, страданията имъ ще изчезнатъ. Сиромашията, болеститѣ, невежеството, безвѣрието, представятъ раница на гърба на човѣка. Тѣзи раници трѣбва да се снематъ отъ гърба му, т. е. задачитѣ трѣбва

да се решатъ. Всѣки самъ трѣбва да съали раницата отъ гърба си, да не чака на външна помощъ. Спасението на човѣка нѣма да дойде отвънъ. Трѣбва ли, като ставате сутринъ отъ сънъ, да очаквате на нѣкого да измие лицето ви? Новата култура или Христовото учение позволява да ви направятъ малка услуга — вода да ви донесатъ. Що се отнася до миенето, това всѣки самъ трѣбва да направи. Още по-добре е човѣкъ самъ да си донесе вода, и самъ да се измие.

Често религиознитѣ хора се спиратъ върху въпроса, кой е повече напредналъ и кой — по-малко. Казватъ за нѣкоя сестра или за нѣкой братъ, че сж напреднали, т. е. духовно издигнати. Сжщевременно тѣ страдатъ отъ ревматизъмъ, или отъ друга нѣкаква болестъ. Споредъ мене, онзи, който наистина е напредналъ въ духовно отношение, той не боледува. Каква духовностъ е тази, когато нѣкоя напреднала сестра има ревматизъмъ въ двата крака, а ненапредналата само въ единия? Не е лошо да боледува човѣкъ, но трѣбва да се знае, кой именно, боледува. Като се разболѣе, човѣкъ има условия да работи върху себе си, да се изправя. Който има силна вѣра, той лесно се справя съ мжчнотиитѣ, съ болеститѣ си и страданията. Той знае, кои нѣща сж негови и кои — наследствени. Дали нѣщата сж чужди или свои, човѣкъ трѣбва усилено да работи, да гледа на всичко като на задачи, които той самъ трѣбва да реши. Щомъ се на-

мѣри въ известно затруднение, човѣкъ казва: Азъ не мога да реша този въпросъ, но ученитъ, великитѣ хора ще го разрешатъ. Ученитъ хора ще разрешатъ своитѣ задачи, но и ти ще разрешишъ своитѣ. Богатиятъ си служи съ автомобили, съ радио и съ телефонъ, по-лесно свършва работата си. Но и ти, сиромахътъ, трѣбва да направишъ всички усилия, да придобиешъ телефонъ, радио. Има задачи въ живота на човѣка, които трѣбва да се постигнатъ още сега. Човѣкъ не трѣбва да гледа лековѣрно на нѣщата, да отлага реализирането имъ за далечното бъдеще. Вѣрвайте, че още днесъ можете да постигнете своитѣ идеали: да станете учени, силни, здрави, свободни хора. Изгубите ли днешнитѣ условия, мжчно можете да се върнете къмъ тѣхъ. Чуете ли Божия гласъ, тръгнете следъ Него още днесъ. Отложите ли изпълнението на това, което Той ви казва, вие едновременно изгубвате и добритѣ условия.

Като ученици, вие трѣбва всѣки моментъ да използвате динамическата сила на вашата мисль, чрезъ нея да влѣзете въ връзка съ силитѣ на природата. Тя е готова да дава на разумнитѣ изобилно, за да могатъ да работятъ. — Дали и Богъ е съгласенъ съ това? — Що се отнася до успѣха, до доброто, до напредъка на човѣка, Богъ всѣкога дава съласието си. Не само днесъ, но отъ начало-

то още Богъ е пожелалъ доброто и напредъка на човѣка и въ всички случаи му съдействува. Богъ не съизволява въ страданията и нещастията на хората. Страдатъ ли, нещастни ли сж, тѣ сами сж създали това положение. Докато страдатъ, хората мислятъ за Бога. Престанатъ ли страданията, и тѣ преставатъ да мислятъ за Бога. Това не е никакво убеждение, никакъвъ моралъ. И като страда, и като не страда, и като здравъ и боленъ, човѣкъ трѣбва да има едно и сжщо, неизмѣнно вѣрую. Новото учение изисква отъ човѣка работа и трудъ. Щомъ съзнателно работи и се труди, той всѣкога ще бжде радостенъ и веселъ. Да работи, да се труди, да люби, това сж редъ задачи, които човѣкъ непрестанно трѣбва да решава. Той трѣбва да върши всичко по новъ начинъ, за да има нови резултати. Върши ли всичко по старъ начинъ, и резултатитѣ ще бждатъ стари.

Време е вече да се откажете отъ старото. Колкото по-скоро направите това, толкова по-добре за васъ. Старото не разрешава въпроситѣ. Разболѣешъ ли се, не бързай веднага да търсишъ лѣкаръ. Първо ще се обърнешъ къмъ себе си, дсто се крие единъ отъ най-опитнитѣ и видни лѣкари. Той ще ти даде ценни съвети, които трѣбва да изпълнишъ. Ако искашъ да се изповѣдашъ, вгълби се въ себе си. Тамъ ще намѣришъ своя добъръ

изповѣдникъ. Това не значи, че трѣбва да отидете въ друга крайностъ, да мислите, че хогта не сж ви нужни. Не, понеже всички хора иматъ по единъ виденъ професоръ, или проповѣдникъ въ себе си, последнитѣ ще се обединятъ въ едно общество и солидарно ще ви помагатъ. Познава ли отдѣлнитѣ хора, човѣкъ ще познава и тѣхнитѣ вътрешни професори и проповѣдници. Като познава хората, сжщевременно той ги обича. Всички напреднали сжщества образуватъ едно велико общество, членоветѣ на което взаимно си помагатъ.

И тъй, човѣкъ не може да познава своя ближенъ, докато не го обича. Щомъ го обича, той е готовъ на всички услуги и жертви за него. За тази цель той трѣбва да държи въ ума си мисълта, че всичко може да се изправи, че всичко е възможно. Кога? Когато е свързанъ съ Бога. Вѣрвайте въ доброто и дръжете въ ума си положителни мисли. Казано е, че трѣбва да имате вѣрата на детето.

Майка и дете отиватъ на църква, да се молятъ за дъждъ. Детето казва на майка си: Мамо, вземи чадъръ.—Защо? — Дъждъ ще вали. Значи, детето вѣрва, че като се молятъ на Бога за дъждъ, молитвата имъ ще бжде приета. Майката не вѣрва въ резултата на молитвата. Тя си казва: Или ще вали, или нѣма да вали. Така гледатъ на нѣщата всички възрастни. Болниятъ се моли на Бога да му

помогне да оздравѣе, а сжщевременно си мисли: или ще оздравѣя, или не. Щомъ се обръща къмъ Бога, човѣкъ не трѣбва да философствува. Той трѣбва да държи въ себе си положителна мисль, че молитвата му ще бжде чута, и той ще оздравѣе.

Често хората сами се спѣватъ. Тѣ очакватъ помощъ отвънъ, безъ да подозиратъ, че въ тѣхъ се криятъ велики, мощни сили. Една майка лежала известно време болна и все очаквала да стане нѣкакво чудо съ нея, да дойде нѣкой отвънъ, да гури ржцетѣ си върху главата ѝ, и тя моментално да стане. Единъ день детето ѝ се пхнало подъ кревата да играе. То драснало една клечка кибритъ подъ кревата да търси нѣщо, но по невнимание чаршафътъ на леглото се запалилъ. Болната усѣтила, че нѣщо горещо лѣхнало къмъ нея и отъ ужасъ, да не стане пожаръ, тя незабелязано скочила отъ леглото си и въ единъ моментъ се намѣрила на крака, но вече здрава. Отъ страха, който преживяла, станалъ особенъ обрагъ въ нервната ѝ система, вследствие на което тя оздравѣла. Тя си казала: Добре, че не изгорѣхъ. Но какво стана съ мене, не зная. Отъ момента, въ който стжпихъ на краката си, азъ се почувствувахъ здрава. Значи, болестъта е отишла заедно съ чаршафа.

Казвамъ. Природата е крайно разумна. Тя използва всички противоречия за добро. Щомъ знаете това, благодарете за всичко, кое-

то се случва въ живота ви. За онѣзи, които любятъ Бога, всичко се обръща на добро.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждростъ. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждростъ и Божията Истина пребждватъ съ насъ.

6. Лекция отъ Учителя, държана на
3 октомврий, 1929 г. София. — Изгрѣвъ.

Новото въ живота

Размишление за цѣлия день върху изречението: Правиятъ пжтъ на душата.

Кое е новото въ природата? — Изгрѣването на слънцето.

Кое е новото въ човѣшкия животъ? — Събуждането на човѣка. Като се събуди, човѣкъ започва да мисли за ядене. Защо яде човѣкъ? Детето яде, за да порасне. Възрастниятъ яде, за да поддържа живота си. Чрезъ храната животътъ влиза въ човѣка и започва да се проявява. Значи, и храненето е ново въ живота. Следъ всѣки изгрѣвъ на слънцето човѣкъ мисли за ядене, т. е. за своето растене.

Докога слънцето изгрѣва най-високо за човѣка? — Срѣдно до 21 годишна възраст. До тази възраст растенето на човѣка е най-голъмо. Презъ всичкото време, когато човѣкъ расте, слънцето му дава, но същевременно взима нѣщо отъ него. День следъ день линиитѣ на човѣшкото лице се измѣнятъ, докато най-после се вижда принуденъ да заложи всичко. за да се отплати за това, което е получилъ. Дойде ли до това положение, човѣкъ казва, че старостта го е налегнала вече.

Съвременнитѣ хора се питатъ, какъвъ е смисълътъ на живота и си огговарятъ, че чо-

вѣкъ е дошълъ на земята да живѣе. Лесно е да се каже това, но изкуство е да знае човѣкъ, какъ да живѣе. Като е дошълъ да живѣе, въ сжщностъ живѣе ли, както трѣбва? Като изгрѣва и залѣзва слънцето, за човѣка ли прави това? Като изгрѣва, слънцето дава нѣщо на човѣка, но даромъ ли дава, или на заемъ? Фактътъ, че човѣкъ почернява отъ слънцето, показва, че то взима нѣщо отъ него. Значи, отъ една страна слънцето дава, а отъ друга взима. Българскиятъ чорбаджия казва на дъщеря си: Дъще, не ходи денемъ по слънце, защото ще почернѣешъ, и хубостъта си ще изгубишъ. Разумностъ се иска отъ човѣка, да знае, кога и по колко време на день да се грѣе на слънце. Като живѣе на земята, човѣкъ трѣбва да изучава физическия свѣтъ, да знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията му къмъ всички живи сжщества.

Какво представя физическиятъ животъ? Животътъ на земята не е нищо друго, освенъ животъ на сцената, на която се даватъ различни пиеси: комедии, драми и трагедии. Вие огиваге на театъръ по единъ пжтъ на месеца или на седмицата. Какво сте разбрали отъ пиесата, която представятъ? — Нищо особено. Отивате единъ день на театъръ, да гледате пиесата „Хамлетъ“ отъ Шекспира. Съ какво се характеризира Хамлетъ? Хамлетъ разсжждава върху въпроса „да съмъ, или да не съмъ“. Какво означаватъ тия думи? Да съмъ богатъ, или да не съмъ богатъ? Добре е да

бжде човѣкъ богатъ, но ако не може да носи сиромашията, той никога не може да бжде богатъ. Богатството се управлява отъ богатитѣ, но се крепи на гърба на сиромаситѣ. Сиромашията пъкъ се дължи на богатитѣ, но сиромаситѣ я управляватъ. Знаете ли, какво значи, да управлявате сиромашията? Всички знаятъ, какво значи, да управляватъ богатството, но като дойде до сиромашията, не знаятъ, какъ да я управляватъ. Богатиятъ, който се е научилъ да управлява, бѣга отъ сиромашията. Той казва: Страшно нѣщо е сиромашията! Сиромашия—гладурия. Наистина, сиромаситѣ страда отъ гладъ. — Отъ какво страда богатиятъ? — Отъ пресищане. Като гладува, сиромаситѣ става слабъ, тънъкъ, пожълтява; гласътъ му става мекъ, кротичъкъ, като Божя кравица. Богатиятъ надебелява, зачервява се, едва се движи. Богатия наричатъ свѣтски човѣкъ, а сиромаса — духовенъ. И двамата разрешаватъ единъ важенъ въпросъ. Богатиятъ разрешава въпроса за богатството. Всѣки день той изчислява, съ колко единици се е увеличилъ капиталътъ му. Единицата е мѣрка, която опредѣля силата на човѣка. Колкото да е малко, растенето е процесъ, чрезъ който природата измѣрва, колко капиталъ е вложила въ човѣка, и съ колко единици се увеличава този капиталъ. Който може да работи правилно съ този капиталъ, и растенето му ще върви добре. Който не може да се справя съ него, и растенето му спира. Стре-

ми ли се човѣкъ къмъ голѣми работи, къмъ бързо нарастване на капитала му, той влиза въ механическитѣ процеси.

Животъ, въ който процеситѣ ставатъ механически, е животъ на актьора, който всѣка вечеръ играе различни роли: царъ, ученъ, простъ, богатъ или беденъ и т. н. Това сж все чужди роли, въ които той не влага свое съдържание. Външно актьорътъ е като всички хора, но къде е истинскиятъ човѣкъ? Истинскиятъ човѣкъ се крие въ очитѣ. Казвате, че по очитѣ познавате човѣка. Наистина, очитѣ никога не лъжатъ. Когато гледате нѣкоя кжща, по голѣмината и направата на прозорцитѣ сждите за хората, които живѣятъ въ нея. Ако измѣрвате голѣмината на прозорцитѣ, все ще намѣрите разлика между единия и другия. Невъзможно е всичкитѣ прозорци да бждатъ еднакво голѣми. Ако не повече, поне по единъ милиметъръ ще има разлика между тѣхъ. За човѣка единъ милиметъръ разлика не е много, но за природата единъ милиметъръ е голѣма величина. Тя си служи даже съ мѣрка, равна на една хилядна отъ милиметъра.

Следователно, както по прозорцитѣ на кжщата сждите за хората, които живѣятъ въ нея, така и по очитѣ сждите за човѣка. И очитѣ на човѣка не сж еднакво голѣми. Ако лѣвото око е по-голѣмо, това показва, че чувствата въ човѣка взиматъ надмощие. Ако умътъ му не е силно развитъ, човѣкъ мжно се справя съ изобилието на своитѣ чувства. Той нѣ-

ма достатъчно храна за своите чувства и желания, вследствие на което те сж осждени на смъртъ. Като живѣе, човѣкъ трѣбва да расте, т. е. всѣки день да прибавя по нѣщо ново къмъ своите мисли, чувства и постѣпки. Престане ли да расте, човѣкъ започва да остарява, вследствие на което линията на изгрѣващото слънце не се удължава, но постепенно се съкращава. Въ залѣза на слънцето човѣкъ се лишава отъ онази възвишена мисль и отъ богатата, която тя носи съ себе си. Остаряването не е нищо друго, освенъ лишаване на човѣка отъ благоприятните условия, които изгрѣващото слънце носи. Старииятъ човѣкъ иска да направи нѣщо, да реализира нѣкое свое желание, но вижда, че условия нѣма. Колкото повече остарява, толкова повече се приближава къмъ смъртъта.

Какво представя смъртъта? Какъвъ е нейниятъ вътрешенъ смисль? Загуби ли носи, или печалби? Загуби. Първото нѣщо, което човѣкъ губи съ смъртъта, е животътъ. Съ тази загуба той се лишава отъ благоприятни условия за растене и развиване. Мнозина мислятъ, че като умратъ, ще се освободятъ. Отъ какво ще се освободятъ? Отъ дълговетъ си къмъ слънцето. Значи, те бѣгатъ отъ слънцето. Докато живѣе, човѣкъ се радва на слънцето, работи, печели, но сжщевременчо плаша дълговетъ си. Изгуби ли този животъ, той се лишава отъ условията, които слънцето му дава. При това положение човѣкъ изпада въ

голъми разочарования. За да не се разочарова, човѣкъ трѣбва да живѣе идейно, да гледа на живота като нѣщо цѣло, нераздѣлно. За идейния човѣкъ е все едно, кѣде ще живѣе. Дали е на земята, или на небето, той все живѣе, но при различни условия. И въ богатството, и въ сиромашията той вижда условия за животъ, за работа и за развитие. Идейниягъ човѣкъ носи въ себе си Духа. Кждето отиде, той се чувствува пълень съ радостъ и готовъ за работа. Неидейниятъ човѣкъ очаква Духа да дойде отвънъ, да го импулсира, да му даде потикъ за работа.

Днесъ вие носите въ себе си свещената идея да служите на Бога. Обаче, ако не живѣете идейно, тази идея ще остане наразбрана. Нѣкой казва: Едно време много се въодушевявахъ, но сега вече отъ нищо не се въодушевявамъ. Защо? Защото остарѣхъ. Който на младини се въодушевява, а на старини губи въодушевението си, той не е идеенъ човѣкъ. Истински идеенъ човѣкъ е онзи, който и на младини, и на старини се въодушевява. Идейниятъ човѣкъ никога не остарява, той винаги е младъ. Който разбира сжщината на живота, той гледа съзнателно и на изгрѣването, и на залѣзването на слънцето. Като изгрѣе слънцето, той знае, че то носи безброй блага за живота. Ама щѣлъ да почернѣе отъ слънцето — той не се смущава отъ това. За него слънцето представя сборъ отъ милиарди разумни сжщества, които идатъ на експеди-

ция на земята. Всѣко разумно същество оставя своя подписъ върху лицето на хората, да знаятъ, кой ги е посрещналъ. Тѣзи подписи, именно, хората наричатъ почерняване. Ние пъкъ казваме, че здравъ човѣкъ е онзи, който почернява. Слънцето извлича отъ него нечистотиитѣ и го лѣкува. Който не почернява, той не може да се лѣкува отъ слънцето. Въ това отношение слънцето носи голѣми блага за човѣка. То събужда въ него желание за животъ, за работа, за печалби. Вечеръ, когато слънцето залѣзва, човѣкъ трѣбва да се проникне отъ идеята да плаща за онова, което е получилъ. Денемъ той придобива, вечеръ дава. Човѣкъ трѣбва да реформира своитѣ разбирания за печалби и загуби, за животъ и смъртъ, да не се плаши отъ тѣхъ.

И тѣй, смъртта не е нищо друго, освенъ заминаване на човѣка за другъ свѣтъ, да учи това, което на времето си не е могълъ да научи. Много пжти човѣкъ е отивалъ въ онзи свѣтъ, но не е научилъ всичко, каквото трѣбва. И на земята е живѣлъ много пжти, но и тукъ не е научилъ всичко. Ето защо, той постоянно ще заминава за другия свѣтъ и отново ще се връща, докато придобие положително знание за живота. Когато бащата заминава за другия свѣтъ, синоветѣ и дѣщеритѣ му ще го изпратятъ и ще очакватъ отъ него писма. Той трѣбва да имъ пише поне веднѣжъ въ годината. — Кой пренася тия писма? — Специални пощаджии. Много отъ тия писма и до

днесъ още седатъ въ пощенскитѣ кутии, защото адресътъ имъ не е точенъ. Който пише, той трѣбва да знае точния адресъ на онзи, на когото праща писмо. Колкото повече и по-положителни знания придобива човѣкъ отъ живота си на земята и въ онзи свѣтъ, толкова по-голѣми сж условията за неговото растене.

Следователно, като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да расте. Не може ли да расте, той се разочарова, става недоволенъ отъ живота. Недоволниятъ гледа отрицателно на всичко. Той не вижда доброто, но вижда само злото въ свѣта. Наистина, има зло въ свѣта, но не е достатъчно само да се вижда. Човѣкъ трѣбва да знае, кжде се криятъ коренитѣ на злото и да го избѣгва. Една отъ причинитѣ на злото се крие въ желанието на човѣка да владѣе чуждото благо. Законътъ на злото се изразява чрезъ стиха: „Раздѣляй и владѣй!“ Може ли смъртниятъ да владѣе единъ човѣкъ? Ще каже нѣкой, че иска хората да го слушатъ. Щомъ е смъртенъ, хората не могатъ да му се подчиняватъ, нито да го слушатъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, да изпълнява това, което Богъ изисква отъ него. Щомъ изпълнява волята Божия, всички ще го слушатъ и ще му се подчиняватъ. Само онзи може да изправя хората, който себе си е изправилъ. Какъ ще проповѣдвате на хората, ако вие сами не сте убедени въ това, което проповѣдвате? Въ който день човѣкъ пожелае благо на брата си за себе си, той е внесълъ

злото въ своя животъ. Въ който день реши да пожертвува своето благо за ближнитъ си, той е внесълъ доброто въ живота си.

Искате ли да дадете пжть на доброто въ себе си, то, като пожелавате известно благо за себе си, пожелавайте сжщото благо и за своя ближень. Нека вашето благо бжде благо и на вашия ближень. Дадете ли първо мѣсто на доброто въ живота си, вие ще се вглеждате въ положението на ближнитъ си, ще взимате участие въ тѣхнитъ радости и скърби. — Ама защо страда човѣкъ? — За изкупление на своитѣ минали грѣхове. — Защо се радва човѣкъ? — За добринитѣ, които е правилъ въ миналото. Не е достатъчно само това да знае човѣкъ, но сжщевременно той трѣбва да знае, кжде и по какъвъ начинъ е грѣшилъ. Сжщевременно той трѣбва да знае и добринитѣ, които е правилъ. Човѣкъ трѣбва да гледа съ отворени очи, както на добродетелитѣ си, така и на своитѣ погрѣшки. Човѣкъ трѣбва да бжде безпристрастенъ къмъ себе си. Направи ли нѣкаква погрѣшка, той трѣбва да я признае и да е готовъ да я изправи. Не признае ли погрѣшката си, той ще бжде поставень на изпитъ, и втори пжть да направи сжщата погрѣшка, за да я признае. Лесно е да се отрече човѣкъ отъ погрѣшкитѣ си, но мжчно е да се освободи отъ тѣхнитѣ последствия. Лесно е да каже човѣкъ, че не пуши, или че нѣма да пуши, но когато се опита да се откаже отъ тютюна, той вижда, колко мжчно

може да направи гова. Отъ дълго пушене, той е развилъ въ себе си една слабостъ, която мъчно може да преодолѣе. Като работи върху себе си, човѣкъ постепенно се усилюва и става господарь на своитѣ слабости.

Следователно, силенъ човѣкъ е онзи, който не прави това, което желае, а прави това, което не желае. Обаче, и въ едното, и въ другото има две страни: положителна и отрицателна. Въ този смисълъ, човѣкъ трѣбва да различава желанията си и да знае, кое трѣбва да прави и кое да не прави. Като желае или не желае нѣщо, човѣкъ положително трѣбва да знае, къмъ коя категория се отнася неговото желание или нежелание. Какви ще бждатъ резултатитѣ отъ нежеланията и желанията на човѣка, това всѣкога трѣбва да се има предъ видъ. Не взима ли въ внимание резултатитѣ на своята работа, човѣкъ постоянно се намира предъ изненади и противоречия. За да не се изненадва, между мислитѣ, чувствата и постѣпкиитѣ на човѣка трѣбва да има пълна хармония. Затова е казано, че истински човѣкъ е онзи, на когото мислитѣ, чувствата и постѣпкиитѣ сж въ пълна хармония. Наруши ли се тази хармония, човѣкъ се намира въ преходно състояние, изгубва онова вътрешно равновесие, което го характеризира като човѣкъ.

Следователно, истински човѣкъ е този, който е поставилъ ума, сърдцето и волята си на своята висота. Измѣни ли мѣстото

на едно отъ тѣхъ, той губи вече образа на човѣкъ, огрубява, ожесточава се и се проявява въ нѣкои отношения като животно. Запази ли своето вътрешно равновесие, човѣкъ остава винаги младъ. Когато нѣкой се оплаква, че е започналъ да остарява, това показва, че е изгубилъ своето вътрешно равновесие, измѣнилъ е отношенията си къмъ Първата Причина. Кажете ли нѣкой, че въ младини е билъ добъръ, чистосърдеченъ, а въ старини се е измѣнилъ, той не говори истината. Какъвто е билъ на младини, такъвъ е и на старини. Въ всѣки човѣкъ има нѣщо добро, красиво, но благодарение на неговия неустойчивъ характеръ доброто и красивото се е застѣгнало отъ преходни, отъ странични нѣща въ живота. За да запазите доброто, което е вложено въ васъ, трѣбва да бждете будни къмъ всички свои прояви. Направите ли нѣкаква погрѣшка, веднага я изправете. Гледайте да не прекарате нощта съ погрѣшката си. Изправете погрѣшката си, преди да е залѣзло слънцето.

И тъй, знайте, че при всѣко изгрѣване на слънцето, ви предстои растене въ три посоки едновременно: умствено, сърдечно и волево. Всѣки день умътъ трѣбва да се просвѣщава, да придобивате повече свѣтлина; сърдцето трѣбва да се разширява, а волята — да се усилюва, да ставате смѣли и решителни въ доброто. Деньтъ е завършенъ добре, когато въ ума, въ сърдцето и въ волята на човѣка се

прибави по нѣщо ново. Това означава правилно растене. При това положение човѣкъ трѣбва да благодари за изгрѣването и залѣзването на слънцето. Не благодари ли, не признава ли благата, които слънцето му носи, на лицето на човѣка се поставя белегъ, който показва, че старостъта е турила първия отпечатъкъ върху него. Ако това не е вѣрно, какъ ще си обясните явяването на бръчки по човѣшкото лице, които говорятъ за вътрешенъ безпорядъкъ въ човѣка? Има бръчки по лицето на човѣка, които показватъ неговата доброта, разумность, привързаность, но тѣ се отличаватъ отъ тия които показватъ вътрешния безпорядъкъ на човѣка.

Днесъ всички хора се стремятъ къмъ новото въ живота. Въ какво се заключава новото? — Въ посрѣщане и изпращане на слънцето. Като го посрѣща, човѣкъ приема благата, които носи то въ себе си. Като го изпраща, той благодари за полученитѣ отъ него блага и се прибира дома си да ги обработва, да си почине и да стане на другия день бодъръ и разположенъ. пакъ да посрещне слънцето и да получи нови блага. Като направи равномѣтка на полученото и обработеното въ себе си, човѣкъ се проявява правилно. Той се съзнава като слуга, помощникъ на слабитѣ. Разбере ли своето предназначение въ живота, човѣкъ е приелъ правилно благата, които Богъ му е далъ, и може вече правилно да расте и да се развива. Само смирениятъ дохожда до това

съзнание. Да се смири човѣкъ, това значи, да разбере своето предназначение като слуга въ живота, да бжде готовъ всѣки моментъ да изправи погрѣшките си. Като ги изправи, да имъ тури кръстъ, да ги остави въ свѣта на забравата. Смирениятъ човѣкъ върви къмъ вѣчно подмлаляване, а не къмъ старостъ. Линиитѣ на неговото лице сж осмислени. Той всѣки день ликвидира съ старото съ линиитѣ на безпорядѣчния животъ. Той всѣки моментъ провѣрва състоянието на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля. Забележи ли нѣкъде най-малката дисхармония, веднага я изправи.

Иска ли постоянно да расте, човѣкъ трѣбва да спазва правилата на новия животъ. Не ги ли спазва, още на 21 година растенето му ще спре. День следъ день старостъта ще хвърля своя отпечатѣкъ върху лицето му, докато най-после го предаде въ ржцетѣ на смъртъта. Понеже не могатъ да се справятъ съ смъртъта, старитѣ казватъ: Нашата работа е свършена вече, но поне децата да сж живи и здрави. Така не се разсждава. Всѣки баща, всѣки старъ човѣкъ трѣбва да каже: Азъ трѣбва да бжда живъ, за да бждатъ живи и децата ми. Щомъ азъ живѣя, и тѣ ще живѣятъ. Ако азъ умра, и тѣ ще умратъ. Нѣкой казва: Нека да има богати хора, че да даватъ. Не, всѣки трѣбва да живѣе, да бжде богатъ, че той да дава. Той пръвъ трѣбва да направи този опитъ, да покаже, какъ се дава, за да знае, какъ да иска.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ ще бж-

де или богатъ, или беденъ. Това сж две крайности, отъ които ще се учи. Божественото въ живота примирява тия крайни положения. Като изхожда отъ гледището на великитѣ закони, човѣкъ знае, че ако използва добре условията на сиромашията, въ бъдеще ще стане богатъ. Ако не използва разумно условията на богатството, човѣкъ въ скоро време ще стане сиромасъ. Въ каквото положение да се намѣрите, вие трѣбва да учите, да придобивате знания и опитности, които да отнесете съ себе си. Само така ще изградите вашето духовно тѣло, съ което можете да живѣете въ духовния свѣтъ. Радвайте се на това, което сте изработили и което можете всѣкога да носите съ себе си.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мъдростъ. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мъдростъ, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на
9 октомврий, 1929 г. София.— Изгрѣвъ.

Законъ за благоприличие

Пишете върху темитѣ: „Качества на милосърдието. Причини за обществената криза. Качества на благоденствието.“

Отговорете на въпроса: Какво ви интересува най-много? Този въпросъ е общъ, защото въ всѣки даденъ моментъ човѣкъ се интересува отъ различни нѣща. Има случаи, когато човѣкъ не знае, какво го интересува. Обаче, ако той е поелъ една опредѣлена посока на движение, ако има една мисль или едно желание, което взима надмощие надъ всички останали мисли и желания, той знае, какво го интересува въ живота. Но когато нѣма опредѣлена посока на движение, човѣкъ е въ положението на едно оформяващо се тѣло, безъ никакъвъ интересъ. Този човѣкъ все има нѣкакви интереси, но тѣ сж временни и преходни. Когато мисли върху известенъ въпросъ и не може да си отговори, най-после човѣкъ казва: Да си хапна малко, поне да се нахраня. Така постъпва и обикновениятъ човѣкъ, и философътъ. Щомъ става сутринъ отъ сънь, първата работа на човѣка е да се нахрани. Той мисли за ядене. Въ този смисълъ храненето представя първата станция, на която човѣкъ слиза за известно време. Първата почивка опредѣля

посоката на неговото по-нататъшно движение. Ако се е хранилъ правилно и ако е приелъ храна съответна на неговото вътрешно състояние, той ще се чувствува разположенъ, съ подигнато настроение и способенъ за работа. Не е ли постъпилъ споредъ тия правила, той ще изпитва разстройство, смущения въ стомаха и въ корема си и ще се задържи на тази станция повече, отколкото е предвиждалъ. Това показва, че и при храненето, т. е. при първата станция на човѣшкия животъ, има известни правила на благоприличие, които трѣбва да се спазватъ.

Какво разбирате подъ думата „благоприличие“? Благоприличието е външно качество на човѣка. То подразбира добра, външна обхода. Една отъ спънкитѣ на съвременния човѣкъ е тази, че той обръща внимание на външнитѣ нѣща въ живота. На ония хора, които външно сж по-угледни, по-красиви, по-високи по положение, той повече спира погледа си. На тѣхъ той отдава по-голѣмо внимание, отколкото на по-низкостоещитѣ и грозни. Запримѣръ, ако срещнете единъ богатъ и единъ беденъ, вие ще спрете вниманието си повече върху богатия, ще искате да говорите съ него повече, отколкото съ бедния. Когато богатиятъ говори, той често употребява личното мѣстоимение „азъ“. Това значи: азъ имамъ възможности, сили, сръдства да направя, каквото пожелаю. Бедниятъ не се решава да употребява това мѣстоимение. Думата „азъ“ е съставена

отъ три букви. Крайната буква е „ъ“ — знакъ на мълчание. Какво показва мълчанието? Мълчанието показва, че докато яде, докато не е свършилъ работата си, човѣкъ трѣбва да мълчи. Ако яде и сжщевременно говори, човѣкъ се раздвоява, т. е. движи се въ две различни посоки. Ако едновременно човѣкъ се движи въ две различни посоки, работитѣ му оставатъ назадъ.

Законътъ за благоприличието не е законъ за земята само, но и за небето. Не се ли спазва този законъ, и хората, и възвишенитѣ сжщества отъ небето се огорчаватъ. Благоприличието е една отъ основнитѣ чърти на възвишенитѣ сжщества. Светии, ангели спазватъ благоприличие въ всички свои прояви. То е едно отъ ценнитѣ качества на ученика. Ученикътъ трѣбва да се държи благоприлично. Излѣзе ли предъ учителя си, той трѣбва да застане благоприлично. Нѣкои ученици турятъ ржцетѣ си отзадъ. Това е една лоша стойка. Когато човѣкъ държи ржцетѣ си отзадъ, това показва, че е вързанъ, че не разбира, какво му се говори. Само вързаниятъ човѣкъ държи ржцетѣ си отзадъ. Когато човѣкъ застане съ ржце отпредъ, на корема, това показва, че гой има чорбаджийско разположение. Когато човѣкъ тури ржцетѣ си настрана, до тѣлото, а дѣсниятъ кракъ изнесе напредъ, това показва, че той се готви да отива на работа. Първото положение е господарско, а второто — на слуга. Чорбаджията представя пълно

буре, потопено въ вода. Само единиятъ край на това буре се подава надъ водата. Слугата пъкъ представя празно буре, безъ съдържание. Той отива на работа, да се напълни съ нѣщо. Докато е празно, бурето седи на повърхността на водата, цѣло се вижда. Пълното буре може да се уподоби на свѣтски човѣкъ, на голѣмъ материалистъ, който е потъналъ въ водата до шия. Празното буре е подобно на духовенъ човѣкъ, който се движи по повърхността на водата и се стреми нагоре, отдето очаква да се напълни. Обаче, въ живота пълното буре има по-голѣмо уважение отъ празното. Кой какъ мине покрай празното буре, бутне го оттукъ-оттамъ и заминава. Празното буре се моли, иска да му се даде нѣщо, а пълното — дава. Когато получи нѣщо отъ пълното буре, празното казва: Добъръ човѣкъ е този. Защо е добъръ? Защото има нѣкакво съдържание въ себе си. Следователно, когато имате добро мнение за нѣкой човѣкъ, вие казвате, че той е човѣкъ съ съдържание.

Сега азъ разглеждамъ вътрешния смисълъ на нѣщата и казвамъ: Какво печели човѣкъ, ако придобива богатство, слава, знание и сила, а губи своето благочестие? Какъвъ смисълъ иматъ тия придобивки за човѣкъ, който не може разумно да ги използва? Докато е сиромасъ, този човѣкъ се отнася внимателно къмъ всички хора. Обаче, щомъ забогатѣе, той се възгордява и се отнася съ пре-

небрежение къмъ всички ония, които стоятъ по-ниско отъ него. Той казва: Не ме интересува хората. — Защо не се интересува отъ хората? — Защото е изгубилъ своето благоприличие. Той е изгубилъ сжщественото. Той не знае, че богатството, което днесъ има, утре може да го изгуби и да остане празно шише, безъ никакво съдържание. Изгуби ли здравето си, човѣкъ пакъ се лишава отъ сжщественото въ живота. Като е здравъ, човѣкъ всѣки день придобива нѣщо ново; като е боленъ, той външно губи, а вътрешно печели. Здравето носи радостъ, а болестта — скръбъ и страдание. Обаче, и въ едното, и въ другото човѣкъ има условия да учи.

Следователно, като ученици, отъ васъ се изисква да прилагате своето благоприличие. — Кой може да приложи благоприличието си? — — Който има съзнание за своята личностъ, който има достоинство, който съзнава отношенията си къмъ всички живи сжщества. Кажели „азъ“, този човѣкъ е опредѣлилъ вече отношенията си къмъ всички живи сжщества. Казватъ, че човѣкъ, който употребява често думата „азъ“, има високо мнение за своята личностъ. Да употребявашъ думата „азъ“, това не значи съзнание за своята външна личностъ, но съзнание за себе си като душа, която е излѣзла отъ Бога, която има отношение къмъ всички живи сжщества. Азъ-тъ опредѣля човѣшкия характеръ. Характерътъ на човѣка пѣкъ очѣртава линиитѣ на неговото лице. Като жи-

вѣе, човѣкъ е изложенъ на скърби и на радости, които оформяватъ неговия характеръ. Като страда, човѣкъ опредѣля отношенията си къмъ Бога. Като се радва, той се свързва съ хората и благодари за всички блага, които е получилъ въ живота си.

И тъй, искате ли да си съставите понятие за личността на човѣка, измѣрете дължината и широчината на неговото лице. По тѣзи две мѣрки се опредѣля интелигентността на човѣшкия умъ и устойчивостта на чувствата. Колкото по-устойчиви сж чувствата, толкова повече може да се разчита на човѣка. Широчината на лицето трѣбва да бѣде нормална. Тя е толкова необходима за човѣка, колкото е необходима и за основитѣ на кжщитѣ. Тя е база, върху която се градятъ нѣщата. Ако имате три кжщи, построени на три различно широки основи, онази отъ тѣхъ ще бѣде най-устойчива, която има най-голѣма широчина. Обаче, широчината се опредѣля отъ височината на кжщата. Изобщо, между височината и широчината на едно лице, или на една кжща, трѣбва да има известно съотношение. Нѣкой строи кжща и казва: Азъ се задоволявамъ съ малко. Достатъчна ми е една колибка, да има кжде да се подслоня. Не е въпросъ човѣкъ да се задоволи съ малкото. Малкото е условие за работа. Като работи човѣкъ, следъ време малкото се увеличава. става голѣмо. Човѣкъ трѣбва да има широка основа, върху която да работи. Дължината на лицето опредѣля разви-

тието на човѣка и посоката, къмъ която се стреми.

Къде е фокусътъ на човѣшкото лице? — При устата. Това показва, че съвременнитѣ хора живѣятъ подъ носа си, т. е. въ подножието на планинитѣ. Носътъ е висока планина. Надъ носа се открива още една планина — челото. За да разбере тия нѣща, човѣкъ трѣбва да има голѣмо въображение. Иначе, той не би могълъ да разбере, какво отношение има устата къмъ живота. Отъ устата зависи физическия животъ. Тя опредѣля условията на физическия животъ. Да живѣе човѣкъ около устата си, това не значи, да мисли само за материални работи. Съзнателниятъ човѣкъ се интересува еднакво и отъ материалнитѣ, и отъ духовнитѣ работи. Като живѣе на земята, човѣкъ трѣбва еднакво да се интересува и отъ пълното, и отъ празното буре. Пълното буре го интересува дотолкова, доколкото се вижда горното му дѣно надъ водата. Потъне ли подъ водата, всѣкакъвъ интересъ се изгубва. Празното буре пъкъ го интересува дотолкова, доколкото има възможностъ да се напълни. Следователно, когато богатиитъ потъне въ свѣта, поне очитѣ му да останатъ на повърхността, да вижда, какво става, какъ се уреждатъ работитѣ. Който вижда, само той може да мисли; който не вижда, той не може да мисли. Казватъ, че човѣкъ не трѣбва да вижда много. Не, човѣкъ трѣбва да вижда, за да мисли.

Да се върнемъ къмъ закона за благоприличието. Този законъ има отношение къмъ всички живи сщщества. Който нѣма благоприличие, той се отнася къмъ всички съ пренебрежение. Той тури ржцетѣ си отзадъ, изправи се, дигне глава и казва. че отъ никого не се интересува, никого не признава, даже и Бога. Нека излѣзе той предъ слънцето, което има 35 милиона градуса топлина, да види, ще останатъ ли ржцетѣ му задъ гърба. Той самъ нѣма да забележи, какъ ще тури ржцетѣ си отстрана на тѣлото и ще се стопи, както металитѣ се топятъ отъ огъня. Това стопяване, това смаляване наричаме смирение. Излѣзе ли предъ Бога, предъ слънцето на живота, всѣки човѣкъ ще се смири. Да се смири човѣкъ, това значи, да мине презъ огъня на любовта. Голѣма е температурата на този огънь, но тя се изявява различно — споредъ сщществата, които сж поставени на него. Каквато да е тази топлина, тя е непоносима. Всѣки бѣга отъ нея. Влѣзе ли съзнателно, доброволно въ този огънь, човѣкъ се пречиства, и свѣтълъ става. Затова, именно, се казва за Бога, че е великъ и страшенъ. За онзи, който не разбира, Богъ е страшенъ. За онзи, който разбира, Богъ е любовъ, Богъ е великъ и благъ. Ако човѣкъ не е готовъ за духовния свѣтъ и види Бога, той ще преживѣе такъвъ страхъ, че презъ цѣлъ животъ нѣма да Го забрави. Този страхъ показва, че той е видѣлъ нѣщо извънъ своето разбиране.

На какво се дължи страхътъ? На нераз-

биране на законитѣ на Битието. Страхливиятъ, болниятъ, слабиятъ сж лишени отъ благоприличие. Рѣдко ще срещнете боленъ, който да има благоприличие. Влѣзте въ нѣкоя болница и наблюдавайте болнитѣ. Всѣки боленъ вика, сърди се, говори за болестъта си. Срещнете ли боленъ, който спокойно, съ усмивка на уста носи болестъта си, знайте, че този човѣкъ има благоприличие. Той казва: Всичко е отъ Бога. Той ще превърне страданията ми въ радостъ. Чрезъ болеститѣ се изпитва характера на човѣка. Докато е здравъ, човѣкъ проповѣдва, съветва хората, учи ги, но щомъ се разболѣе, той изгубва опората на своя животъ. Този човѣкъ нѣма никакво благоприличие въ себе си. — Ама не се търпятъ болкитѣ. Благоприличието трѣбва да противодействува на болестъта. Чрезъ болеститѣ се изпитва степенъта на човѣшкото развитие. Който има „азъ-тъ“ въ себе си, той разполага съ различни методи да се освободи отъ непосилния товаръ на живота.

Законътъ за благоприличието представя външна дреха на самообладанието. Когато започне да се подига въ обществото, човѣкъ придобива много неприятели. Изкуство е при тия случаи да знае, какъ да се справя. Прояви ли отвѣннъ благоприличие, а отвѣтре самообладание, той е разрешилъ въпроса. Не може ли да се справи съ това положение, човѣкъ казва, че е нещастенъ, че природата го наказва. Това е преувеличение на нѣщата. Природата има за целъ да изправя хората, а не да ги наказва.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ неизбежно ще страда и то пропорционално на съзнанието. Колкото по-будно е съзнанието му, толкова по-голѣми страдания ще има. Въ стремлението на човѣка да се разшири и подигне, силитѣ въ неговия организъмъ указватъ известно вътрешно напрежение. Това вътрешно напрежение се чувствува като страдание. Това напрежение на силитѣ на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце е неизбежно. Безъ него формата, въ която човѣкъ е поставенъ да живѣе, не би могла да се разшири. Въ тази работа на човѣка, природата се явява негова помощница. Тя му съдействува да придобие по-голѣмъ просторъ. Който разбира този законъ, той се радва; който не го разбира, той страда.

Сега, като обяснявамъ тия нѣща, това ни най-малко не значи, че нѣма да страдате. Дали ги знаете или не, страданията сж неизбежни. Теорията е едно, а практиката — друго. Истинско знание е онова, което прави човѣка сигуренъ. Сигуренъ трѣбва да бжде човѣкъ по отношение законитѣ на природата. Подъ думата „природа“ ние разбираме отношенията на проявления Богъ къмъ всички живи същества на земята. Ако въ известни случаи тия отношения не съвпадатъ съ личнитѣ разбирания на човѣка, той трѣбва да запази пълно спокойствие на духа си, т. е. да прояви своето благоприличие. Разумната сила, която управлява живота, никога не върши своеволия. Каквито да сж страданията на човѣка, тѣ иматъ

предъ видъ нѣкаква разумна целъ. Това трѣбва да бжде като постулатъ въ вашия животъ. Дали може да се докаже това, или не може, не е важно. Вие трѣбва да го приемете въ неговата абсолютностъ. Вѣрвайте въ разумността на природата. Безъ вѣра нѣма никакво развитие. Вѣрата се отнася до нѣща, които не знаемъ, но сж вѣрни по сжщина.

Има много нѣща въ живота на човѣка, които не могатъ да се докажатъ, но сж абсолютно реални. Какъ ще докажете, какво нѣщо е любовта? Какъ ще опредѣлите, отде иде тя. защо нѣкога е по-силна, а нѣкога по-слаба? Защо иде, защо изчезва и защо наново се явява? Велика, мощна, разумна сила е любовта. а не механическа проява. Въпрѣки това, тя не може да се докаже. Забелязано е, че колкото е по-голѣма силата на любовта, толкова и разумността става по-голѣма. Любовта изисква отъ човѣка външна обхода, благоприличие. Влюбениятъ винаги спазва известно благоприличие. Докато люби, човѣкъ е отворенъ къмъ хората. внимателенъ, предвидливъ, готовъ на всѣкакви услуги. Напусне ли го любовта, свѣтътъ предъ него потъмнява.

И тъй, първото нѣщо въ духовния животъ на човѣка е любовта. Който люби Бога. той има благоприличие. Изгуби ли любовта си, съ нея заедно губи и благоприличието. Когато любовта посети човѣка, той трѣбва да бжде внимателенъ, да не я изгуби. Изгуби ли я. той е нарушилъ единъ отъ великитѣ закони

на Битието. Всѣко нарушаване на тия закони осакатява човѣшкото съзнание. Съзнанието на човѣка може да се осакати, както майката може да осакати детето въ утробата си, а може и да го пометне.

Като ученици на Велика Школа, вие трѣбва да пазите съзнанието си будно, да бъдете радостни и весели, да не губите разположението на духа си. Казано е въ Писанието: „Богъ ще ви бжде задна стража“. Това значи: като гледа човѣкъ напредъ, Богъ ще бжде задъ него, ще го пази. Потѣва ли надолу, подъ тежестъта на изпитанията, той знае, че Богъ е надъ него, ще го изтегли нагоре. Питамъ: ако Богъ е задъ насъ, надъ насъ и предъ насъ, да ни предвожда, трѣбва ли да губимъ присѣствие на духа си и да се обезсърдчаваме? Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ, съ детска вѣра къмъ окръжаващитѣ, да запази своето външно благоприличие и вътрешенъ миръ.

Благоприличието бива два вида: благоприличие на ума и благоприличие на сърдцето. Първото благоприличие диктува на човѣка да поставя хората на онова ниво, на което той самъ стои: ни по-високо, ни по-ниско отъ себе си. Благоприличието на сърдцето диктува на човѣка да обича ближния си като себе си. Срещнете ли единъ човѣкъ, отдайте му нужното мѣсто и съответната цена. Изкуство е човѣкъ да цени нѣщата. Той трѣбва да работи въ това направление. Мъчно се постигатъ

нѣщата, но чрезъ работа и упражнения всичко е постижимо. За великия цигуларь всичко е постижимо, но той е миналъ презъ изпитания, презъ усилия и работа, докато дойде до положението, въ което днесъ се намира. Нѣма мъчнотия, която той не може да преодолѣе.

Ако изучавате живота отъ музикално гледище, ще видите, че той представя велика музикална пиеса. Искашъ ли да живѣешъ правилно, ти трѣбва да свиришъ. Умътъ, сърдцето и волята ти трѣбва да бждатъ будни, да съзнаватъ, че сж необходимии музикални пособия въ великата пиеса. Какво хората мислятъ за цигуларя, не е важно. Той свири първо за Божественото въ себе си, а после за хората. Какво прави овчарьтъ, който по цѣли дни пасе овцетѣ? Той взима кавала си, надува го и ходи следъ овцетѣ. Той свири, радва се на своята пѣсенъ и вѣрва, че отъ него човѣкъ ще стане. Той не се обезсърдчава, че свири на овцетѣ. Това е човѣкъ, който има благоприличие.

Защо се препоръчва благоприличието? Защото дава стабилностъ на човѣшкия характеръ. Дръжте тѣлото си винаги изправено. Гръбначниятъ стълбъ трѣбва да бжде всѣкога въ посока перпендикулярна къмъ центъра на слънцето и центъра на земята. Искате ли да бждете здрави. дръжте въ ума си мисълта за Бога като центъръ на животворното слънце, а

мисълта за ближнитѣ си като условие за вашето растене и развитие. Като живѣе на земята, човѣкъ трѣбва да се движи между две точки: една подъ краката му и една надъ главата. Остане ли само съ една точка, той ще увисне въ въздуха. Само Богъ може да седи на една точка.

Въ заключение казвамъ: Благоприличието е законъ за здравето. Благоприличието е хигиена на живота. Съ благоприличието, като качество на човѣка, всичко може да се преодоляе: болести, мъчнотии и страдания. Дойде ли болестъта, човѣкъ първо ще потърси нѣкакъвъ физически начинъ за освобождаване отъ нея. Той ще спре вниманието си върху опорната точка подъ краката си. Не може ли да се освободи по този начинъ, той ще обърне погледа си нагоре, къмъ горната опорна точка — къмъ духовния свѣтъ. Ако при двата случая болестъта не го напуска това показва, че е дошло време да замине отъ този свѣтъ. Какво лошо има въ това, че ще замине отъ единъ свѣтъ въ другъ?

Сега, онѣзи отъ васъ, които не сж развили благоприличие, трѣбва да работятъ, да го придобиятъ. Които го иматъ, а не сж го проявили още, да го проявятъ. Това не се постига лесно. Работете върху него, за да бждете всѣкога здрави и устойчиви, да придобиете образъ на истински човѣкъ,

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

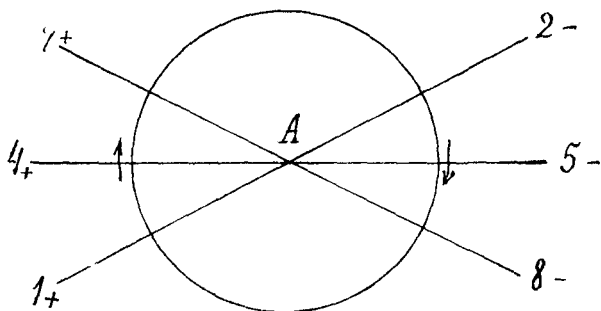
*

8. Лекция отъ Учителя, държана на
16 октомврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Центъръ на живота

Размишление върху свѣтлината

Два основни елемента опредѣлятъ посоката на човѣшкия животъ: мислитѣ и желанията му. Следователно, за да разберемъ посоката на движението на даденъ човѣкъ, ние трѣбва да познаваме неговитѣ мисли и желания. Не познаваме ли неговитѣ мисли и желания, ние никога нѣма да разберемъ посоката, въ която се движи този човѣкъ.

фиг. 1

Представете си, че имате две точки вънъ отъ окръжността, точкитѣ 1 и 2. За да се

съединятъ, тѣзи две точки трѣбва непременно да минатъ презъ една трета точка, вътре въ кръга, напримѣръ, презъ точката А — центъръ на кръга. За да се реализира една мисълъ, т. е. за да стане факторъ въ живота на човѣка, тя непременно трѣбва да има едно желание задъ себе си. Нѣма ли едно желание задъ себе си, тя представя празно шише. Какво се ползува човѣкъ отъ едно празно шише? Колкото да е красива формата на шишето, щомъ е празно, човѣкъ не се интересува отъ него. За човѣка е важно съдържанието на шишето, а не формата. Сжщото се отнася и до кжщата. Всѣка кжща е важна дотолкова, доколкото има животъ въ нея. Колкото красива да е кжщата, щомъ е празна, тя не представя особена ценностъ. Каква ще бжде една кжща, какъ ще живѣятъ хората въ нея, това зависи отъ тѣхната интелигентностъ. Ако собственикътъ на кжщата пожелае да я направи съ малки прозорци, обърнати на северъ, следъ известно време и той, и жена му, и децата му ще усѣтятъ физическо неразположение, а могатъ и сериозно да заболѣятъ. Коя е причината за това неразположение? Малкото свѣтлина, която влиза въ кжщата. Всѣка кжща се нуждае отъ голѣми и широки прозорци, обърнати на изтокъ и на югъ.

Сега, като разглеждате чъртежа на фигура 1., вие можете да се запитате, защо липсватъ числата 3, 6 и 9. Тѣзи числа сж резултати. Числата 1 и 2 сж творчески, тѣ иматъ отношение помежду си. Числото 3 е резултатъ,

полученъ отъ съединяването на 1 и 2. Шестъ е получено отъ съединяването на 2 и 4, а деветъ — отъ съединяването на 4 и 5. Числата 2 и 4, 4 и 5 сж сжщо творчески.

Сега, ако напишете отношението 1:2, това показва, че имате отношение на мисълъ къмъ дадено желание. Това отношение може да се напише обратно—2:1. Въ първия случай мисълъта бѣше по-силна отъ желанието, вследствие на което постъпката, т. е. числото 3, което е резултатъ отъ съединяването на $1 + 2$, съдържа качества на мисълъта. Въ втория случай имаме отношението 2:1, т. е. едно силно желание къмъ една мисълъ. Въ случая желанието взима надмощие надъ мисълъта, и резултатътъ 3 ще има качества на желанието. Съ отношенията на живитѣ числа едно къмъ друго се обяснява, защо въ едно семейство нѣкога се раждатъ повече момичета, а нѣкога — повече момчета. Когато майката е по-силна, раждатъ се повече момичета; когато бащата е по-силенъ, раждатъ се повече момчета.

Съвременнитѣ хора се стремятъ да измѣнятъ посоката на своя животъ, да внесатъ известнo подобрене. Човѣкъ не може да измѣни посоката на своя животъ, ако не разбира законитѣ на своитѣ мисли и желания. Човѣкъ не може да трансформира една своя мисълъ въ едно благородно желание, или едно свое желание въ една свѣтла мисълъ, ако нѣма единъ центъръ, или една свещена идея, къмъ които да се стреми. Вѣрата въ Бога е центъръ,

който трансформира човѣшкитѣ мисли и желания. Значи, човѣкъ трѣбва да вѣрва въ Бога, за да измѣни посоката на своя животъ, да му даде права посока, която да отговаря на неговия стремежъ къмъ добъръ животъ. Ако не се стреми къмъ този центъръ, човѣкъ не може да живѣе добре. Ако нѣма добри мисли и желания човѣкъ никога не може да бѣде щастливъ. Добритѣ мисли и желания не съществуватъ вънъ отъ човѣка, като нѣщо отвлѣчено, непостижимо. Тѣ сж въ самия него и произвеждатъ радостъ първо за него, а после и за окръжаващитѣ.

Първата задача на човѣка е да опредѣли посоката на своитѣ мисли, желания и постѣпки. Щомъ опредѣли посоката имъ, той ще опредѣли и посоката на своя животъ. Като опредѣли тия нѣща, тогава само човѣкъ може да се занимава съ въпроса за човѣшката душа. Преди да пристѣпи къмъ отвлѣченитѣ въпроси, човѣкъ трѣбва да реши близкитѣ. Какво представя човѣкътъ? Човѣкъ е това, което разбира посоката на своитѣ мисли, желания и постѣпки. Човѣкъ е това, което разбира посоката на своя животъ.

Казватъ за човѣка, че е единица. Какво представя човѣкъ като единица? Същество, пълно съ чувства. Че е пълненъ съ чувства, това още не значи, че е пълненъ съ любовъ. Чувствата не подразбиратъ любовъ. Любовта е мощна сила, която споява всичко въ едно цѣло. Любовта е извѣнъ човѣшкитѣ мисли,

чувства и действия. Тя се движи извънъ посоката на човѣшкия животъ. Човѣкъ ще разбере любовта, само когато разбере своитѣ мисли, чувства и действия, когато разбере посоката на своя животъ. Като отдѣлна единица, човѣкъ е резултатъ на посоката на своя животъ, на своитѣ мисли и желания, които представятъ отношение между числата 1 и 2. Когато изгуби разположението на духа си, човѣкъ остава само съ отношението 1:2, или 2:1, но безъ центъръ, презъ който да прекара своитѣ мисли и желания, съ целъ да ги трансформира.

Какво представя центърътъ? Въ широкъ смисълъ на думата, центъръ е онази точка, въ която човѣкъ реализира своитѣ мисли и желания. Запримѣръ, лицето А има мисълъ и желание, 1 и 2, т. е. иска да си купи дрехи. Пожелава и замисля да изпълни желанието си, но нѣма петъ пари въ джоба си. Той се стреми къмъ нѣкакъвъ центъръ. Въ случая банкерътъ е центърътъ, който ще му даде възможностъ да реализира желанието си. Следователно, има ли центъръ, къмъ който се стреми, човѣкъ може да извади отъ него всичко, каквото пожелае. Значи, при числото едно се явява мисълта да си купите дрехи. После минаватъ презъ центъра, който ви помага да реализирате мисълта си и продължавате къмъ 2, точка на реализираното желание. Сжщото може да се каже и за точкитѣ 4 и 5. При точка 4 се явява мисълта, която трѣбва да мине презъ известенъ центъръ и да се отпра-

ви къмъ точка 5, дето е реализираното желание. Сжщото нѣщо става и въ точкитѣ 7 и 8. Като се движи отъ 1—8, човѣкъ образува единъ кръгъ на движение, въ който мислитѣ и желанията му се редуватъ последователно.

Ако мислитѣ и желанията на човѣка не се реализиратъ, тѣ оставатъ безплодни. Като живѣе, човѣкъ трѣбва да се стреми да реализира своитѣ мисли и желания. Не ги ли реализира, нѣма ли никакви постижения, тѣ мязатъ на окапали, но неоплодени цвѣтове. За да има постижения, мислитѣ и желанията на човѣка трѣбва да бждатъ сжществени, да му даватъ импулсъ за реализиране. Кой може да бжде центъръ на човѣшкитѣ мисли и желания? — Христосъ. Ако мислитѣ и желанията на човѣка не минатъ презъ Христа, като презъ вжтрешенъ центъръ на човѣшкия животъ, тѣ никога не могатъ да се реализиратъ. Стремете се къмъ Христа като къмъ центъръ, къмъ който да насочвате мисълта си, за да се трансформира въ благородно желание. Втория моментъ вие ще насочите желанието си къмъ сжщия центъръ — Христа, за да трансформирате посоката на своя животъ. Следователно, каквото да прави, човѣкъ неизбѣжно трѣбва да мине презъ центъра на Христовия животъ. Само по този начинъ неговитѣ мисли, чувства и действия ще взематъ права посока на движение. Като се движи около центъра А, човѣкъ образува единъ

кръгъ, който постепенно се увеличава. Като мине презъ центъра на Христовия животъ, човѣкъ започва да възприема Неговитѣ мисли и желания, да се вглежда въ страда-нията и мъчнотиитѣ на хората. Макаръ и да не е по силитѣ му, но въ него се явява желание да спаси свѣта. Това сж мисли и желания на Христа. Тази задача е лесна за Христа, но за обикновения човѣкъ е невъзможна.

Като ученици, вие трѣбва да си дадете отчетъ, кои мисли и желания сж ваши и кои—чужди. Ваша мисълъ, ваше желание сж тѣзи, които въ даденъ моментъ можете да приложите. Мислите ли, че цѣлиятъ кошъ съ хлѣбъ, който носите на гърба си, е вашъ? Само единъ килограмъ хлѣбъ е вашъ, а останалитѣ хлѣбове сж чужди. Още по пжтя ще ви срещнатъ бедни, гладни хора, които ще разграбятъ хлѣба и ще ви оставятъ съ празенъ кошъ на гърба. Съ чуждото човѣкъ не може да се осигурява. Каква радостъ е тази, която днесъ преживявате, а утре изчезва? Радостъ, която ту се явява, ту изчезва, не е ваша. Следователно, Христовиятъ животъ може да бжде центъръ само за онзи, въ когото този животъ се е проявилъ. Не се ли е проявилъ Христосъ въ човѣка, и животътъ на Христа не може да бжде неговъ центъръ. Днесъ хората иматъ отношение къмъ Христа, понеже Той се е явилъ веднѣжъ на земята. Ако никакъ не бѣше се явявалъ между хората, тѣ нѣмаше да иматъ отношение къмъ Него. Може ли да се

молите на същество, което не познавате и което не ви познава? Детето вика майка си, и тя се обръща къмъ него, защото детето познава майка си, и майката—детето. Много хора се обръщатъ къмъ Бога, молятъ, се искатъ нѣщо отъ Него, безъ да Го познаватъ. Молитвитѣ имъ, обаче, оставатъ безъ отговоръ. — Защо? — Нито тѣ познаватъ Бога, нито Той ги познава. Други нѣкои не се молятъ, но оратъ и сѣятъ, вследствие на което нивитѣ имъ раждатъ изобилно. Тѣ работятъ и се трудятъ. Тѣхната работа е молитва. Тѣ познаватъ Бога чрезъ житното зърно, създадено отъ Него и, като го обработватъ, свързватъ се съ Неговия създателъ. Така и тѣ познаватъ Бога, и Богъ ги познава. Ако двама приятели искатъ да запазятъ отношенията си, да не се раздѣлятъ, отъ каквато посока на мислитѣ и на желанията си да изхождатъ, тѣ всѣкога трѣбва да се срѣщатъ въ центъра А, въ реалността на живота.

Когато се говори за Христа, мнозина Го считатъ за голѣмъ философъ, какго много отъ философитѣ на миналитѣ вѣкове. Грамадна е разликата между Христа и философитѣ. Христосъ си е поставилъ задача да спаси човѣчеството, а философитѣ — да го облекчатъ. Когато спасява хората, Христосъ ги вади отъ тѣхния свѣтъ и ги завежда въ своя свѣтъ. Когато облекчаватъ хората, философитѣ имъ донасятъ хлѣбъ, ако сж гладни, но ги оставятъ да живѣятъ въ старата си кжща. При

това, този хлѣбъ ще имъ послужи само за единъ день, на другия день ще се намѣрятъ пакъ при сѣщитѣ условия — гладни и нещастни. Христосъ въвежда човѣка въ реалността на живота—въ изобилието, дето водата постоянно извира. Христосъ води човѣка при извора, отдето самъ може да пие, когато иска и колкото иска. Той е осигуренъ на цѣлъ животъ. Остави ли се хората да го облекчаватъ, днесъ ще му донесатъ една чаша вода, но утре пакъ ще жадува. Приложете философията на Христа, за да получите истински постижения. И безъ тази философия ще имате постижения, но постиженията на болния, на невежия, на слабия. Въ тия постижения човѣкъ е изпълнявалъ все чужди желания. Чуждитѣ желания не водятъ къмъ добъръ край. Нѣкой се заеме да прави кжщи. Той си направи две-три кжщи, даде ги подъ наемъ, и всѣки месецъ ходи да събира наеми отъ кираджиитѣ си. Той направилъ тия кжщи подъ чуждо влияние, а не по свое собствено желание и после съжالياва, че му създали голѣми неприятности. И критикътъ е подобно нѣщо. И той ходи отъ човѣкъ на човѣкъ да критикува, т. е. да събира наеми. Една кжща е достатъчна на човѣка. Тази кжща е неговото тѣло, въ което той живѣе. Ако може да стане господаръ на своето тѣло, той е изпълнилъ задачата на своя животъ.

И тъй, иска ли да стане господаръ на себе си, човѣкъ трѣбва да приеме новитѣ

идеи' и да ги приложи. Щомъ приеме новитѣ идеи, той трѣбва да се откаже отъ старитѣ. Старитѣ и новитѣ идеи не могатъ да живѣятъ на едно мѣсто. Срещнатъ ли се нѣкжде, тѣ непременно ще се стѣлknовятъ. Докато не напуснете старитѣ си кжши, вие никога нѣма да влѣзете въ новитѣ. Напуснете старитѣ, нехигиеничнитѣ си кжши и влѣзте въ новитѣ, които сж свѣтли, просторни, хигиенични. За да стане това премѣстване, вие трѣбва да прилагате. Безъ приложение нѣмъ постижение.

Човѣкъ е недоволенъ, защото не прилага. Недоволството показва още отсъствие на центъръ. — Не мога да се моля. — Нѣмашъ центъръ, — Не мога да мисля. — Нѣмашъ центъръ. — Не съмъ разположенъ. — Нѣмашъ центъръ. — Какво да направя? — Начъртай една окръжностъ, прекарай тритѣ линии въ кръга, мисли върху тѣхъ, върху центъра, докато тази идея оживѣе въ тебѣ. — Защо не получавамъ отговоръ на молитвата си? — Защото не си готовъ на жертва за Господа. Когато човѣкъ пожертвува всичко за Господа, молитвата му ще се приеме. Щомъ се отрече отъ себе си и пожертвува всичко за Бога, човѣкъ отново получава онова, което е изгубилъ. Така стана и съ праведния Иовъ. Той страда, изгуби всичкото си имане, синове и дъщери, но щомъ се отрече отъ себе си, отъ своя животъ заради Господа, всичко отново му се върна, но по-хубаво, по-изобилно.

Единъ американски проповѣдникъ, добъръ и благочестивъ човѣкъ, проповѣдвалъ Христовото учение цѣли 20 години между езичниците на островъ Цейлонъ. Единъ день, като си далъ отчетъ за своята работа, изпадналъ въ голѣмо противоречие съ себе си. Той си казалъ: Цѣли 20 години работихъ, но нищо не постигнахъ, не можахъ да обърна къмъ Христа нито единъ езичникъ. Той търсилъ причината за неуспѣха си ту вънъ отъ себе си, ту вътре въ себе си. Недоволенъ отъ работата си, единъ день той изгорилъ диплома си, свикалъ всички езичници на събрание и имъ казалъ: Много време ви проповѣдвахъ, но има нѣщо, което не изпълнихъ, не приложихъ учението на Христа, както трѣбва. Ето, Христосъ е казалъ, че който има две ризи, той трѣбва да даде едната на своя ближень, който нѣма нищо. Сега, вземете отъ дома ми, кой каквото иска. Оставямъ всичко на ваше разположение. Езичниците веднага отишли въ дома му, и всѣки взелъ, каквото му трѣбва: маса, столъ, дрехи. Като се върналъ въ кѣщата си, проповѣдникътъ не намѣрилъ нищо. Кѣщата му била съвършено празна. Въпрѣки това, той почувствувалъ голѣмо успокояване, че изпълнилъ нѣщо отъ учението, което проповѣдвалъ. Въ този моментъ двама езичници се обърнали къмъ Христа и станали истински Христови последователи. Останалитѣ езичници започнали да мислятъ върху това, което направили, и единъ следъ другъ връщали то-

ва, което взели отъ дома на проповѣдника. Тѣ разбрали, че не постъпили добре. Тѣ обикнали своя проповѣдникъ и започнали редовно да посещаватъ проповѣдитѣ му и да изпълняватъ, каквото имъ се говорило. — Какво показва това? — Човѣкъ трѣбва да се изпита.

Ще кажете: Добре е, ако всичко, което човѣкъ е изгубилъ, се върне. Ами ако не се върне?—Дали ще се върне, или не, придобивката седи въ обръщането на двамата езичници къмъ Бога. Като души, тѣ струватъ повече отъ всѣкакви материални блага. Следователно, като се натъкне на известно прстиворечие, човѣкъ трѣбва да мине презъ центъра и следъ това да търси причината на противоречието. Когато мине по пжтя на напреднали тѣ, на разумнитѣ сжщества, тогава само човѣкъ ще придобие истинско познаване на свѣта. Съ други думи казано: нѣщата ставатъ ясни за човѣка, когато Божественото начало се пробуди въ него. Това значи: невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Невъзможнитѣ нѣща въ периферията ставатъ възможни въ центъра.

Сега, като сте дошли на земята, вие трѣбва да регулирате мислитѣ, желанията и постъпките си. Това можете да постигнете въ единъ момент , но само когато човѣкъ живѣе въ центъра. И тогава, ако не впрегне своето богатство, знание, своитѣ мисли, чувства и способности въ нѣкаква велика работа, чо-

вѣкъ напразно живѣе при добри условия. Ако оборѣтъ на човѣка е пѣленъ съ коне, които само храни, а не впрѣга на работа, тѣ сѣ безпредметни. Щомъ храни коне, човѣкъ трѣбва да ги използува. Не може ли да ги използува, по-добре да ги пусне на свобода въ гората. Безсмислено е да има човѣкъ коне, да разправя за тѣхната порода, да ги показва на хората, а да не ги използува. За да осмисли живота си, човѣкъ трѣбва да има центъръ. Безъ центъръ той ще пада, ще става и нищо нѣма да разбере. Всички талантиливи, гениални хора, всички светии иматъ центъръ въ своя животъ, вследствие на което тѣ създаватъ наука, музика, поезия, изкуство и помагатъ на човѣчеството. Тѣхниятъ животъ е осмисленъ отвѣнъ и отвжтре.

Днесъ всички хора се намиратъ предъ този центъръ и се страхуватъ да минатъ презъ него. — Защо? — Нагорещенъ е този центъръ. Минатъ ли презъ него, тѣ ще се стопятъ. Какво зло има въ стопяването? Ако сте ледъ, ще се стопите и ще се превърнете въ вода. Като ледъ вие сте били инертни, мислили сте само за себе си, а като вода започвате да поите, каквото срещнете на пътя си: растения, дървета, животни и хора. Всички ви поздравяватъ и пожелаватъ добъръ пътъ къмъ морето. Кое е по-добро за човѣка: да седи на едно мѣсто или постоянно да се движи? Животътъ на съзнанието е движение къмъ

великия центъръ. Спре ли се движението на съзнанието, човѣкъ се превръща въ ледъ и казва, че животътъ нѣма смисълъ. Щомъ животътъ на човѣка се обезсмисли, спасението му е въ центъра. Тамъ той ще се изпита и разбере, дали неговитѣ мисли и желания сж устойчиви, каква е тѣхната посока на движение и т. н.

Мнозина говорятъ за своето минало. Миналото е отживѣло времето си. Настоящето трѣбва да се реализира. Ако не се реализира, то ще се обезсмисли тѣй, както езерото се изпарява, когато въ него не приижда вода да го опрѣсняява. Ако нѣма притоци, езерото непременно ще се изпари. Следователно, докато човѣкъ живѣе съ старитѣ си разбирания, и постоянно говори върху страданията на Христа, върху Неговия животъ, безъ да прилага Словото Му, въ скоро време ще се изпари, ще замяза на пресъхнало езеро. За да не дойде до това положение, всѣки день човѣкъ трѣбва да реализира по една красива мисълъ и по едно възвишено желание. Това струва повече отъ цѣлата философия на свѣта.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху себе си, да не бждете едностранчиви. Като методъ за работа, стремете се къмъ центъра на Христовия животъ, да се свържете съ Него. Свържете ли се съ Него, вие ще урегулируете вашитѣ мисли и желания, ще добиете самообладание. Всичко това ще осмисли живота ви. Всѣка вечеръ мислете за целта

на своя животъ, а презъ деня работете за реализиране на тази цель.

— Само Божията Любовь носи пълния животъ.

×

9. Лекция отъ Учителя, държана на
23 октомврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Източници на живота

Размишление върху вѣрата.

Четоха се темитѣ: „Качества на милосърдието и причини за обществената криза“.

Като слушамъ темитѣ ви, забелязвамъ, че въ тѣхъ отсъствува онова вдъхновение, което по-рано сѣществуваше. Сега пийшете по-малко. Въ това отношение вие приличате на онзи германски проповѣдникъ, който въ първитѣ години на своята работа проповѣдвалъ много добре, но следъ време изгубилъ вдъхновението си. Защо? Единъ день германскиятъ императоръ присѣствувалъ на една отъ неговитѣ проповѣди и останалъ възхитенъ отъ нея. На излизане отъ събранието, той казалъ на своя пръвъ минисгъръ, който го придружавалъ: Този младъ, даровитъ проповѣдникъ трѣбва да се възнагради. Увеличете заплатата му, за да работи по-добре, да не живѣе въ лишения. Следъ две-три години гласътъ на този проповѣдникъ не се чувалъ вече. Той отъ време на време само държалъ нѣкоя проповѣдь. Това дошло до ушитѣ на императора, и той запиталъ министъра си, коя е причината, че проповѣдникътъ престаналъ да държи своитѣ хубави проповѣди. — Много естествено!—отговорилъ министърътъ. Когато затлъстѣе, пѣтелътъ престава да пѣе.

Сега, като писахте върху кризата, каква дума е тя? — Гръцка. Криза съществува не само въ обществения, но и въ личния животъ на човѣка. Казватъ, запримѣръ, за болния, че се намира въ кризата на своята болестъ. Това значи, че болестъта е дошла до положение, което опредѣля, ще живѣе ли болниятъ, или ще умре. На какво се дължи кризата? На недоимѣкъ на нѣщо. Кризата на болния се дължи на недоимѣкъ на животъ. Въ широкъ смисълъ на думата, недоимѣкътъ на животъ изопачава човѣшкия характеръ, вследствие на което внася известна дисхармония въ всички негови прояви. Казватъ за нѣкого, че станалъ безвѣрникъ. Защо станалъ безвѣрникъ? Защото има много да дава, не му достига нѣщо. Той изгубва довѣрие къмъ кредитора си и търси начинъ да избѣга, да се освободи отъ дълговетъ си. Като не разбиратъ проявитъ на живота, мнозина мислятъ, че вѣрванията сж причина за критичното състояние на човѣка. Не, дълговетъ сж причина за състоянието, което човѣкъ преживява. Недоимѣкътъ на срѣдства за животъ изопачава характера на даденъ човѣкъ. Ние наричаме безвѣрникъ всѣки човѣкъ, който не иска да плаща дълговетъ си. Вѣрващъ пъкъ е онзи, който е готовъ да плаща дълговетъ си.

Какво представя новото учение? Всѣки който вѣрва, може ли да следва новото учение? Новото учение седи въ новото разбиране и приложение на любовта. Новъ елементъ влиза сега въ свѣта. Този елементъ, именно, опре-

дѣля посоката на човѣшкото движение. Ако нѣма новъ елементъ въ живота, нѣма да има нищо ново въ свѣта. Ново има въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпкитѣ на хората. И въ Писанието е казано: „Ще имъ отнема каменното сърдце и ще имъ дамъ ново“. За новото сърдце говорятъ днесъ всички хора.

И тъй, като говоримъ за обществена криза, ние разбираме криза въ живота на хората: парична криза, хлѣбна криза и т. н. Като настане хлѣбна криза, всѣки започва да търси хлѣбъ. Ако срещнете човѣкъ, който не е ялъ десетина деня, ще видите, че едва се държи на краката си, едва говори. Нахрани ли се, силитѣ му се възстановяватъ, и той върви смѣло, решително, съ дигната глава. Отъ недоимѣкъ въ храната се явяватъ различни болести. Но болести се явяватъ и отъ пресищане. Ще кажете, че богатитѣ ядатъ най-хубава храна. И това се случва, но срѣщате богати, на които вкусътъ е много изопаченъ, вследствие на което често употребяватъ нехигиенична храна. Ако отидете всрѣдъ културни народи, каквито сж германцитѣ, французитѣ, американцитѣ, ще видите, колко неестествено се хранятъ. Понѣкога германцитѣ употребяватъ месо, което е преседѣло нѣколко деня. Тѣ не се замислятъ, какви пакости може да имъ причини това месо. Американцитѣ пѣкъ обичатъ въ голѣмитѣ горещини да пиятъ студени сиропи. Тѣ простудяватъ гърлото си и сами си причиняватъ нещастия. Културни народи сж и германцитѣ,

и американцитѣ, но въ тѣхната култура липсва нѣщо сжщественно.

Въ културата на всички съвременни народи липсва нѣщо сжщественно вследствие на което преживяватъ редъ кризи, външни и вътрешни. Подъ думата „култура“, въ тѣсенъ смисълъ, разбираме обработване на семена, на растения, на плодни дървета. Въ широкъ смисълъ тази дума подразбира развитие на индивида, на семейството, на обществото, на народитѣ, на цѣлото човѣчество. Днесъ всички говорятъ за новия елементъ, който е влѣзълъ въ културата. Кой е този новъ елементъ? Любовта. Значи, любовта влиза въ културата, съ цель да я подобри, да я подигне и обнови. Влѣзе ли този елементъ въ културата, той ще внесе обратъ въ всички области на живота. Влѣзе ли въ домъ, дето има болести, той ще изгони болеститѣ навънъ. Влѣзе ли въ човѣка, той ще го преобрази, ще го превърне въ новъ човѣкъ.

Съвременнитѣ хора преживяватъ различни кризи: сърдечна, умствена и материална. Поради отрицателни чувства, обиди и огорчения, тѣ сж подпушили естественитѣ си чувства, внесли сж известно наслаяване въ своето сърдце. Поради редъ умствени противоречия и съмнения, тѣ сж внесли голѣми наслаявания въ умствения си животъ. И най-послѣ, поради неразбиране великитѣ закони на природата, тѣ сж изопачили своя материаленъ животъ. Днесъ тѣ се нуждаятъ отъ нови енергии, отъ нови тече-

ния въ организъма си, да изчистятъ всички наслоявания, всички утайки на миналото, които сж подпушили тѣхния животъ. Само любовта е въ състояние да внесе тѣзи нови енергии въ живота, да освободи човѣчеството отъ чуждитѣ вещества, останали въ него отъ далечното минало. Както болеститѣ се дължатъ на натрупване на чужди вещества въ организъма, така и кризитѣ въ обществения животъ на човѣка се предизвикватъ отъ чужди, отрицателни мисли, чувства и постѣпки. Любовта е единствената сила, която е въ състояние да освободи отъ тия чужди вещества и наслоявания, както отдѣлния индивидъ, така и цѣлото човѣчество.

Като се намѣрятъ въ затруднения, въ лишения, хората започватъ да се оплакватъ, че гладни ще умратъ, че децата имъ ще останатъ невежи и т. н. Да придобива човѣкъ знания, да стане ученъ, това не зависи отъ неговото материално състояние. Много богатски синове сж останали невежи. Защо? Не сж били способни, не сж имали желание да учатъ. Учеността се опредѣля първо отъ вложенитѣ дарби и способности въ човѣка. Следъ това вече идатъ материалнитѣ условия. На способния, тѣ даватъ възможность да развие онова, което природата е вложила въ него. На неспособния тѣ могатъ да причинятъ по-голѣма вреда, отколкото полза. За да се развива човѣкъ правилно, въ ума и въ сърдцето му трѣбва да има постояненъ приливъ на енергии. Прекрати ли се при-

иждането на тия енергии, човѣкъ започва да остарява. Всѣко остаряване води къмъ втвърдяване. Както градинарътъ полива всички зеленчуци въ градината, така и човѣкъ трѣбва да насочи мисълта си къмъ всички центрове на мозъка си, да приижда къмъ тѣхъ енергия, да ги храни. Полива ли само едни центрове, а други изоставя, той се развива едностранчиво.

Хората сж нещастни поради това, че сж едностранчиво развити. Казватъ за едного, че е отличенъ музикантъ; за другъ казватъ, че е отличенъ поетъ. Ако музикантътъ и поетътъ се проявяватъ само въ своята областъ, въ музиката или въ поезията, тѣ не сж истински майстори. Гениалниятъ музикантъ е всестранно развитъ. Гениалниятъ поетъ — сжщо. Всѣки обикновенъ музикантъ, поетъ, ученъ или художникъ е едностранчивъ. За обикновения музикантъ музиката е забава, а не е изкуство, нито творчество. За обикновения поетъ поезията е забава, а не творчество. Въ обикновенъ смисълъ на думата и поезията е музика, защото въ нея има ритъмъ, тактъ, стѣпка, но това е външна страна на музиката.

Истинска музика, истинска поезия е онази, която засѣга цѣлия душевенъ животъ на човѣка. Срѣщате единъ музикантъ, който е майсторъ-изпълнител. Другъ музикантъ е майсторъ въ творчество. Трети — въ импровизация. Истинскиятъ музикантъ, или пѣвецъ е силенъ въ всички области. Той има всестранно развитие. Музикантъ, който има строго опре-

дѣленъ ритмусъ, се отличава съ голѣма съобразителностъ. Той поставя нѣщата точно на време и на мѣсто. Тактътъ пѣкъ е особена музикална способностъ. Когато истинската музика, поезия и наука дойдатъ на земята, животътъ на съвременнитѣ хора ще се оправи. Преди две хиляди години още е казано, че е наближило Царството Божие на земята. Сега и азъ казвамъ, че е наближило времето да дойде Царството Божие на земята. — Кога ще дойде това време? — Когато хората се домогнатъ до великата музика, поезия и наука, когато приложатъ великото изкуство за живѣне въ своитѣ лични и обществени отношения.

Днесъ всички се запитватъ, кога ще изчезне злото въ свѣта. Казвамъ: Злото ще изчезне, когато хората престанатъ да хранятъ свинетѣ си. Отворете своитѣ кочини и пуснете свинетѣ въ гората на свобода. Докато коритата на свинетѣ сж пълни съ каша, и дворътъ ще бжде пѣленъ съ свине. Съ други думи казано: Докато храните грѣха въ себе си, той всѣкога ще има условия за животъ въ васъ. Престанете ли да го храните, изпразните ли коритата, въ които сте му туряли храна, той самъ ще ви напусне. — Кжде ще отиде? — Въ гората. — Съ какво ще се храни? — Съ корени. Ленивитѣ хора създадоха грѣха и престѣпленията въ свѣта. Българитѣ често употребяватъ поговорката: „Накарай мързеливия на работа, да ти даде умъ“. Наистина, ако накарашъ мързеливия на работа, той ще обикаля

оттукъ - оттамъ, ще започне да те учи. какъ по-лесно да изкарашъ прехраната си. безъ да губишъ сила и време. Той ще ти преподава различни теории за бедни и за богати, за неправдата въ свѣта, но никаква работа нѣма да свърши.

Следователно, за да стане господарь на злото, на грѣха въ себе си, човѣкъ трѣбва да работи. Природата прилага особени възпитателни методи къмъ всѣки. който не работи. Тя възпитава мързеливия чрезъ страдания, чрезъ болести, чрезъ сиромашия. Като му изпрати нѣкаква болестъ, тя го заставя да се върти на една и на друга страна, да прави упражнения. Като здравъ, той не е правилъ упражнения, не се е движилъ, не е работилъ, но сега. като боленъ, прави всичко, каквото болестъта го кара, а сжщевременно изпълнява и съветитѣ на лѣкаря. Природата не търпи нищо отрицателно: мързелъ, лѣжа, измама, залѣгвания.

Единъ младъ поетъ изпадналъ материално и отишълъ при единъ банкеръ да иска една сума на заемъ. Банкерътъ не го приелъ лично, но каго разбралъ нуждата на поета, казалъ на слугата си: Кажи, че не съмъ въ кжщи. Нѣколко години следъ това банкерътъ ималъ нужда отъ поета и отишълъ въ дома му. Поетътъ подалъ главата си отъ вратата и казалъ на банкера: Поетътъ не е у дома си. — Какъ тъй? Азъ чувамъ неговия гласъ. — Чудно нѣщо, отговорилъ поетътъ.

Азъ повѣрвахъ на твоя слуга, а ти на мене не трѣбва ли да вѣрвашъ още повече?

Като ученици, вие трѣбва да внимавате въ своитѣ прояви, да чистите мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ си отъ всички чужди вещества, които сж причина за редъ болезнени състояния въ вѣдущия животъ. Запримѣръ, нѣкой казва, че не му се работи. Това е болезнено състояние. — Не ми се мисли. — Това е болезнено състояние. — Тревожно, тежко ми е на сърдцето. — И това е болезнено състояние. За да се освободи отъ болезненитѣ състояния, човѣкъ минава презъ голѣми страдания. Когато искатъ да заставятъ нѣкого да каже истината, подлагатъ го на голѣми страдания. Въ турско време, когато сж искали да заставятъ богатия български чорбаджия да каже, кжде е скрилъ паритѣ си, туряли на шията му нажежена желѣзна верига. Докато не е виждалъ нажежената верига, той не казвалъ, кжде сж паритѣ му, и се представялъ за сиромыхъ. Щомъ виждалъ нажежената верига, веднага казвалъ, кжде е скрилъ паритѣ си.

Сега, като знаете, че енергиитѣ на любовта сж въ състояние да освободятъ човѣка отъ всички наслоявания на миналото, не имъ туряйте бентъ. Колкото слаби да сж тия течения, не прекъсвайте тѣхното прииждане. Този приливъ на енергии опредѣля вашето съществуване на земята. Всѣка Божествена вълна не е нищо друго, освенъ новъ притокъ отъ енергии на любовта, който се втича въ чо-

вѣшкия животъ. Споредъ Божествената наука, сѣществуватъ 12 източници или притоци на живота, но днесъ функциониратъ главно седемъ. Астролозитѣ наричатъ тия притоци зодии. Всѣка зодия представя творческо течение въ природата. Отъ 12-тѣ творчески течения петъ сж запушени, оставатъ само седемъ. Астролозитѣ сж свързали тия седемъ течения съ седемтѣ планети. Меркурий е свързанъ съ творческия принципъ на конкретния умъ. Венера — съ любовта. Земята — съ крайния материализъмъ. Луната — съ въображението. Тя представя утробата, въ която идеитѣ се зараждатъ. Марсъ — съ ония воинствени сили, чрезъ които човѣкъ си пробива пътъ. Юпитеръ — съ благородството. Сатурнъ — съ разумността, съ философията на живота. Свърже ли се съ творческитѣ енергии на тия седемъ източника, човѣкъ може да живѣе. Запушатъ ли се тѣ, той е осѣденъ на смъртъ. Като знае това, човѣкъ трѣбва да бѣде внимателенъ, да не запушва нито единъ отъ тия притоци. Не само че не трѣбва да ги запушва, но той трѣбва да се стреми постепенно да отпушва по единъ отъ останалитѣ петъ. Като се отпушатъ и последнитѣ петъ, човѣшката душа ще дойде въ своето първично състояние, както нѣкога е излѣзла отъ Бога. Когато всичкитѣ 12 източници въ човѣка сж отпушени, той се намира въ положение на безсмъртие.

Мнозина казватъ, че човѣкъ не трѣбва да бѣде смѣлъ. Не, смѣлъ ще бѣде, убеждение

ще има. — Съ наука, съ философия не трѣбва да се занимава. — Не, ще се занимава и съ наука, и съ философия. Нѣкои казватъ, че любовта била празна работа. — Любовта е велика, мощна, творческа сила. Ако сърдцето не трепти отъ свещенитѣ чувства на любовта, човѣкъ е осъденъ на смъртъ. Ако умътъ не възприема свѣтлината на мислитѣ, човѣкъ е осъденъ на смъртъ. Изобщо, ако не може да прояви благородството на своя характеръ, да разсжждава дълбоко философски, човѣкъ не може да се развива. Той не трѣбва да бжде повърхностенъ въ своитѣ заключения. Разсжждава ли повърхностно, утре ще чуете, че е умрѣлъ. Истинскиятъ философъ не умира. За него смъртъта е трансформиране, т. е. минанане отъ едно състояние въ друго. Апостолъ Павелъ казва: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“

И тъй, за да дойдете до положение да отворите запушенитѣ притоци на живота, вие трѣбва да имате прави разбирания. Тогава само ще излѣзете отъ хамбаритѣ си и ще се посадите въ земята, да изгниете и следъ време отново да изникнете. Това подразбира излизане отъ стария животъ и влизане въ новия. Това значи: ако при мжчнотиитѣ, въ които се намирате, не можете да приложите единъ отъ 12-тѣ творчески принципи, да се посадите въ него и отново да изникнете, вие нѣмате никаква сила. Къде е силата на новото учение? Да живѣе човѣкъ въ новото учение, това значи, да е отво-

рилъ пжтъ въ себе си за възприемане на Божествения животъ. Това не подразбира, че човѣкъ ще стане светия. Безъ да е светия, човѣкъ може да бжде образецъ на Божествения животъ.

Светията, гениятъ, Учителътъ сж завършили своето развитие. Тѣ слизатъ на земята между хората, да държатъ матура. И Христосъ дойде на земята да държи матура. Кървавъ потъ излѣзе отъ поритѣ на челото му, докато свърши матурата си. — Въ какво се състоеше Неговата матура? — Да отвори единъ отъ запушенитѣ източници. Той самъ трѣбваше да намѣри този източникъ, самъ да копае, да го отпусти и следъ това да покаже на хората новъ пжтъ за спасение. Така постъпи и Мойсей. Съ тоягата си той удари канарата. и вода потече отъ нея. Следъ това той каза на хората: Оттукъ ще пиете вода. И Мойсей отпусти единъ изворъ. — Кой запушва изворитѣ на живота? — Човѣшкиятъ егоизъмъ. Следователно, за да не запушвате тия извори, откажете се отъ вашия егоизъмъ и престанете да живѣте само за себе си.

Приложете новото, което иде въ свѣта. Новото се заключава въ отхвърляне на егоизма и въ прилагане на общия животъ. Не задържай богатата само за себе си, но ги сподѣляй съ ближнитѣ си, като имъ покажешъ, какъ трѣбва да обичатъ Бога. Труденъ е този въпросъ, но е приложимъ. Казано е въ Писанието: „Ако не обичашъ брата си, когото си видѣлъ, какъ ще обичашъ Бога, Когото не си

видѣлъ?“ Наистина, да обичашъ Бога. Когото не си видѣлъ, е мѣчна задача. Щомъ възлюбишъ Бога съ всичкото си сърдце, ти ще Го видишъ. Правило е: Докато не възлюбишъ Бога, ти не можешъ да Го видишъ. Въ човѣшкия животъ е точно обратно: първо трѣбва да видишъ нѣкого и после да го възлюбишъ. Мнозина запитватъ, какъ трѣбва да възлюбимъ Бога. Това е тѣхна работа. Когато момата залюби нѣкой момъкъ, пита ли, какъ трѣбва да го люби? Както свѣтскитѣ хора знаятъ, какъ да любятъ, така и вие трѣбва да знаете, какъ да възлюбите Бога. Като възлюби Бога, човѣкъ става смѣлъ и решителенъ, жизнерадостенъ, готовъ за работа. Докато не е възлюбилъ Бога, човѣкъ се стреми къмъ външно богатство. Обаче, всѣки може да отнеме външното богатство. За човѣка е важно вътрешното богатство, което никой не може да отнеме.

Когато се говори на учени хора, мисълта, че човѣкъ трѣбва да възлюби Бога, може да се изрази съ отношението А:Б. Въ това отношение А представя човѣка, който трѣбва да възлюби Бога — Б. Щомъ възлюби Бога и се свърже съ Него, човѣкъ се изпълва съ сили и мощъ, може да разреши всички мѣчнотии въ живота си. Той ще има страдания, ще боледува, но всичко това ще счита за привилегия. Това сѣ задачи за разрешаване.

Религиознитѣ лесно разрешаватъ мѣчнотиитѣ си, но на теория. Като видятъ нѣкой човѣкъ въ затруднение, тѣ казватъ: „Повѣр-

вай въ Господа Исуса Христа, и работитѣ ти ще се оправятъ“. Азъ казвамъ: Не запушвай източниците на живота си. Бжди внимателенъ, докато не си ги запушилъ. Запушишъ ли ги веднѣжъ, колкото и да вѣрвашъ, вѣрата нѣма да ти помогне. Отпушени ли сж източниците на живота, ти можешъ да не вѣрвашъ, но животътъ въ тебе ще тече. Въ всѣки човѣкъ има вътрешна вѣра, която въ нищо не се разколебава. Докато тази вѣра живѣе въ него, източниците на живота му никога нѣма да се запушватъ. Опасно е тази вѣра да не се изгуби. Ако нѣкой казва за себе си, че вѣрва, а не е изпиталъ вѣрата си, тази вѣра нищо не струва. Ако казва, че не вѣрва, но не е провѣрилъ невѣрието си, и това невѣрие не е валидно. Каквото говори, човѣкъ трѣбва да го е опиталъ. Последенъ има думата опитътъ.

Единъ англичанинъ работилъ усилено цѣли 20 години върху една хвърчаща машина. Той постоянно въвеждалъ нови приспособления къмъ машината, но презъ всичкото време не направилъ нито единъ опитъ, да види, какъ хвърчи. Следъ 20 годишна усилена работа, той оповестилъ въ вестниците за своето откритие и опредѣлилъ деня и мѣстото, дето ще произведе своя опитъ. Въ опредѣления день и на опредѣленото мѣсто се събрали голѣмо множество хора, да видятъ новото изобретение. Изобретателятъ погледналъ самодоволно къмъ публиката, съ което подчъртавалъ своето превъзходство надъ нея. Машината чакала своя

изобретателъ. Той разказалъ принципитѣ, върху които била построена. Обаче, трѣбвало да се направи опитъ, да видятъ, какъ ще лети. Машината започнала да прѣхти, да дига шумъ, но не се дигнала отъ мѣстото си. Всички присѣстващи започнали да се смѣятъ. а изобретателтъ, силно засраменъ, дигналъ машината си и напусналъ залата.

Следователно, искате ли да изнесете своето изобретение предъ публиката, първо направете опита си самъ, да видите, ще хвърчи ли, или не. Не направите ли опита предварително, вие ще се изложите на подигравкитѣ на хората. Ама той билъ увѣренъ въ добрия резултатъ на работата си. Такава увѣреностъ е крайностъ. Имашъ ли нѣкаква идея, първо самъ ще я изпиташъ, и после ще я изнасяшъ предъ хората. Като видятъ, че машината ти хвърчи, тѣ ще кажатъ: Работилъ е този човѣкъ, машината хвърчи. За човѣка е важно да има такива идеи, които да го подигатъ въ въздуха, надъ обикновенитѣ условия на живота. Не може ли идеята му да го подигне, той не е свършилъ работата си, както трѣбва. Истинската наука има за целъ да подигне човѣка въ въздуха, да му открие широкия свѣтъ, да види, какво се крие въ него. Не може ли да постигне тази наука, всичката му деятельность се свежда до нула. Следователно, дойдете ли до нѣкакво постижение, задайте си въпроса: Мога ли да хвъркна съ своето постижение? Ако можете да хвърчите, всички ще ви ржкоплѣскатъ.

Не можете ли да хвърчите, ще бъдете изложени на смѣхъ и на подигравки.

Съвременнитѣ хора сж решили много отъ своитѣ задачи, но сжществената не сж решили. Когато реши своята сжществена задача и направи десетки сполучливи опити, човѣкъ може свободно да излѣзе предъ свѣта, да патентова своето изобретение. Когато принципитѣ, върху които почива неговото изобретение, сж изпитани и на практика, т. е. въ самия животъ, той ще се ползува отъ Божието благословение. За да придобие това благословение, човѣкъ трѣбва да се държи за великитѣ, положителни мисли, а не за чужди, преходни мисли. Запримѣрь, мисълта „азъ живѣя“ е положителна. При каквито мъчности да се намѣрите, кажете си: Азъ живѣя. За предпочитане е да страдамъ, да съмъ беденъ, невежа. но да живѣя, отколкото да съмъ въ положението на най-големия милионеръ, но мъртавъ. Какво струватъ почеститѣ, съ които изпращатъ милионера за онзи свѣтъ? Животътъ е за предпочитане предъ всички материални блага въ свѣта. Всѣки философъ, който не може да приложи философията си въ живота, е мъртавъ. Всѣки музикантъ, поетъ, художникъ, който не може да приложи своето изкуство. самъ да се подигне, е мъртавъ. Той има да работи още много върху себе си, върху изкуството си, да го съживи. да го направи приложимо. Нѣкой музикантъ казва, че хората не могатъ да го оценятъ. Това е невъзможно. Когато великото се изявява,

въ свѣта, непременно има и ценители. Иначе, великото не би дошло. То чака своето време да се изяви.

Като ученици, вие трѣбва да работите върху себе си, да премахнете всички условия за обществена криза. Дето има лъжа, кражба, мързелъ, безвѣрие, суша, тамъ всѣкога се явяватъ кризи. Махнете причинитѣ за кризитѣ, и кризитѣ ще престанатъ. Намѣрите ли се предъ нѣкаква криза, не казвайте, че Господъ ви е забравилъ, но възстановете свещения образъ на Бога въ себе си. Постигнете ли това, всички кризи ще се разрешатъ благополучно.

Желая ви сега да възстановите свещения образъ на Бога въ душата си.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ съ насъ

х

10. Лекция отъ Учителя, държана на
30 октомврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Вкисване

Т. м.

Съвременнитѣ хора преживяватъ неприятни състояния, съ които мъчно се справятъ. Запримѣръ, какъ ще се справите съ глада? Представете си, че сте гладенъ, и отивате на единствената гостилница въ вашия градъ, но гостилничарътъ още не е сготвилъ. Вие вжидате на готварската машина нѣколко тенджерѣ, въ които яденето ври, но още не е готово. Вие обикаляте около тенджеритѣ, търсите гостилничаря да изкажете недоволството си отъ него. Представете си друго положение. Вие сте ученикъ, отивате на училище, но не сте приготвили единъ отъ уроцитѣ си. Вие разчитате на времето, докато учителятъ влѣзе въ класъ. Обаче, този день, именно, учителятъ влиза нѣколко минути по-рано. Вие сте недоволни, разтревожени. Въ първия случай причината за вашето недоволство се крие въ гостилничаря, че е закъснѣлъ съ яденето. Въ втория случай причината е въ учителя, който влѣзълъ въ класъ нѣколко минути по-рано.

Въ живота има много случаи, които изкарватъ човѣка отъ релситѣ на неговото равновесие, и въпрѣки това той мисли, че е свободенъ. Каква свобода е тази, при която човѣкъ всѣки моментъ губи своя вътрешенъ

миръ? Най-малката причина може да изкара човѣка отъ равновесието му и да го застави да се вкисне. Кога нѣщата се вкисватъ? Когато презрѣятъ. Запримѣръ, докато зрѣе, плодътъ никога не вкисва. Презрѣе ли, той има условия да вкисне. И неузрѣлиятъ плодъ може да вкисне. — Кога? — Когато се спре процеса на узрѣването. Изобщо, вкисване става, когато единъ процесъ спре развитието си. Животътъ започва съ вкисване. Какво става съ семето, което се посажда въ земята? То се разпуква, започва да гние и отъ зародиша му излиза новъ животъ. Защо семето първо се вкисва, т. е. разлага, а после започва да расте? Защото въ първо време процеситѣ на неговото развитие спиратъ. Известно е, че когато процеситѣ въ органическия свѣтъ спиратъ, въ резултатъ на това става вкисване. Сжщиятъ законъ се отнася и до психическия животъ на човѣка. Когато противодействувате на желанията на човѣка, той непременно ще се вкисне.

Като изучавате проявитѣ на хората, виждате, че всички си приличатъ. Дали сж вѣрващи или безвѣрници, всички хора се дразнятъ, смущаватъ, вкисватъ. Ще каже нѣкой, че се безпокои по-малко отъ другъ. По-малко или повече, това сж относителни нѣща. Изкуство е човѣкъ да не се гнѣви, да не вкисва. Дали яденето е готово, или не е, това не трѣбва да го смущава. Кибритената клечка може да седи въ кутията и да не ѝ се дава възможность да се запали; тя може да се запали, безъ да при-

чини нѣкаквѣ пакостѣ; най-после, тя може да се тури при сухитѣ дърва на огъня и да произведе голѣмъ пожаръ. Отъ човѣка зависи, дали ще даде пжтъ на експлозивитѣ въ себе си да избухнатѣ, или нѣма да даде. Следователно ако дадете условия на кибритената клечка да се прояви, съ това заедно се увеличава нейната сила въ добъръ или лошъ смисълъ, т. е. за добро или за зло.

И тъй, доброто и злото въ човѣка сж резултатъ на взаимното отношение на силитѣ въ неговия организъмъ. Колкото е по-голѣмо разстоянието на тия сили отъ човѣка, толкова по-благоотворно се отразяватъ върху организма му. Колкото сж по-близо, толкова по-зле се отразяватъ върху него. Отъ кого зависи разстоянието на силитѣ? Отъ външнитѣ условия. Външнитѣ условия ставатъ причина да се събудятъ единъ или другъ родъ сили въ човѣка и да се приближатъ къмъ него. Щомъ една сила се събуди, тя оживява и започва да се движи. Съ кибритена клечка може да се запали огънь и да се сготви на него. Съ кибритена клечка може да се запали плѣвнята на вашия съседъ и да произведе голѣмъ пожаръ. Кой е виновенъ за това? Виновенъ е онзи, който пали клечката. Виновенъ е и онзи, който е направилъ кибритената клечка. Той трѣбваше да бжде магъ, да направи такъвъ кибритъ, който да се запалва само отъ ржката на разумния и добрия човѣкъ.

Въ заключение на това казвамъ: Дето ста-

ватъ прѣстѣпленія, тамъ Богъ не взима никакво участие. Въ кой свѣтъ ставатъ прѣстѣпленіята, въ животинския, въ човѣшкия или между духоветъ, не е важно; важно е, че тамъ Богъ не присѣтствува. Той не е взелъ никакво участие въ предприятието за направата на кибрита. Ако е въпросъ за свѣтлина, за огънь, Богъ е поставилъ много свѣтила на небето. Който има нужда отъ свѣтлина, той може да се ползува отъ небеснитъ свѣтила. Ако има нужда отъ огънь, той може да впрегне природната енергия, самъ да си произведе огънь. Ще кажете, че Богъ е далъ ума на човѣка, следователно, Той взима косвено участие въ неговитъ предприятия. Това е криво разбиране на нѣщата. Богъ не взима никакво участие въ свѣта на противоречията. Човѣшкиятъ свѣтъ е пълень съ противоречия. Щомъ е така, Божественото нѣма нищо общо съ противоречията на хората. Разгнѣви ли се човѣкъ, причината е въ него. Той е запалилъ една отъ кибритенитъ си клечки. Разумниятъ човѣкъ запалва своитъ кибритени клечки, само когато е спокоенъ. Тогава клечкитъ се запалватъ, изгарятъ, безъ да причиняватъ пакости.

И тъй, кибритената клечка може да запали огънь, на който да се грѣемъ, но същевременно може да произведе и пожаръ. Значи, едно и сжщо нѣщо може да донесе щастие и нещастие на човѣка. Запримѣръ, словото носи за човѣка и щастие, и нещастие. Божието Слово прави човѣка щастливъ, а човѣшкото често

му носи нещастие. Божието Слово образува сладкитѣ, благитѣ нѣща, а човѣшкото — киселитѣ и горчивитѣ. Като нѣма работа, като се отегчи, човѣкъ се вкисва. Вкисването е присъщо свойство на човѣшкия животъ. Въ който домъ влѣзете, ще видите, че всички се оплакватъ отъ нѣмане: единъ казва, че обуца нѣма, другъ — дрехи, трети — книги и т. н. Нѣмането е соль, която трѣбва да се достави отиѣкжде. Само Божественото е въ състояние да достави на хората онази соль, която имъ липсва. Обаче, хора, които употребяватъ много соль, пиятъ много вода. Сольта, която Божественото доставя на човѣка, не е сѣща, каквато и материалната соль. Който е набавилъ въ себе си необходимото количество духовна соль, той нито жадува, нито гладува.

Сега, като четете темитѣ си, вие сте дали интересни опредѣления за качества на благоденствието. Единъ отъ васъ е писалъ: Качество на благоденствието е да върши човѣкъ волята на живия Богъ. — Това е едно опредѣление, което само по себе си е неопредѣлено. Другъ е писалъ: Да благоденствувашъ, това значи, да имашъ сърдце чисто като кристалъ, умъ свѣтълъ като слънцето, душа обширна като вселената и духъ мощенъ като Бога. — Това сж качества на мждреца, но не и на обикновения човѣкъ. Трети е писалъ: Само разумниятъ и търпеливъ човѣкъ благоденствува. — Това сж теми, които не отговарятъ на реалността. Когато пишете нѣкаква

тема, трѣбва да мислите, да съпоставяте нѣщата, да отговарятъ на реалността, на действителния животъ. Човѣкъ предполага много нѣща, но тѣ не сж реални. Нѣкой казва, че ще стане ученъ човѣкъ. Това е предположение. Другъ казва, че ще стане богатъ. И това е предположение. Ако подъ думитѣ ученостъ и богатство разбирате онова знание и онова богатство, които обикновенитѣ хора иматъ, тѣ не заслужаватъ усилия, за да ги придобивате. Това знание и това богатство трае нѣколко години. Днесъ го имате, утре го нѣмате. Има смисълъ човѣкъ да работи, да прави усилия, но да постигне такова знание и такова богатство, които може да занесе съ себе си и на другия свѣтъ. Човѣкъ трѣбва да работи, за да придобива реални нѣща. Реални нѣща сж ония, които следватъ човѣка въ всичкитѣ му пжтища. Тѣ не се губятъ отъ съзнанието му. Въ реалнитѣ нѣща има последователностъ. Всички нѣща, които изчезватъ отъ съзнанието на човѣка, сж относителни. Искате ли да знаете, дали даденъ човѣкъ ви обича, спрете се въ съзнанието си. Ако мисълта за този човѣкъ никога не изчезва отъ съзнанието ви, ще знаете, че той ви обича. Изчезва ли отъ съзнанието ви, той не ви обича. Сжщото се отнася и до неговото съзнание. Ако и вие никога не изчезвате отъ съзнанието му, и двамата се обичате. Въ любовта ви има взаимностъ.

Сжщиятъ законъ се отнася до мислитѣ и до чувствата на човѣка. Една мисълъ е интен-

сивна, когато постоянно пребжда въ човѣшкия умъ. При това, силата ѝ постепенно трѣбва да се увеличава. Тази мисль ние наричаме реална. Не се ли увеличава силата на една мисль, тя непременно ще изчезне отъ човѣшкия умъ. Държите ли въ ума си мисльта за нѣкой човѣкъ, вие го обичате. Изчезне ли този човѣкъ отъ мисльта ви, вие преставате да го обичате. Човѣкъ може да обича само онова, което има форма, съдържание и смисль. — Защо? — Защото има предъ себе си нѣщо реално. Всѣко нѣщо, което губи формата, съдържанието и смисъла си, не е реално. Единственото реално нѣщо въ свѣта е Божията Любовь. Тя е вѣчна, никога не се губи, човѣкъ всѣкога може да разчита на нея. Никой не може да се противопостави на Божията любовь и мисль. Нѣкой се отчаялъ отъ живота си, че нѣмалъ обувца, шапка, дрехи и решилъ да се самоубие. Това е глупостъ. Богъ спира вниманието на този човѣкъ къмъ по-долностоещитѣ отъ него, птици и животни, да види, какъ тѣ живѣятъ. Тѣ сж боси, гологлави, но не страдатъ, не се самоубиватъ. Човѣкъ самъ е измислилъ обувката, дрехитѣ, шапкитѣ и страда за това, което самъ е изобретилъ. Човѣкъ трѣбва да мисли, да разсждава право. Това не значи, че той трѣбва да ходи босъ и голъ въ голѣмитѣ студове, но трѣбва да мисли, има ли право да се отчайва и да туря край на живота си за временни, преходни нѣща. Има право човѣкъ да се отчайва, когато е лишенъ отъ

нѣщо реално: отъ здравето си, отъ мисълта, отъ чувствата си. Шапкитѣ, дрехитѣ, обувката сж елементи, които не влизатъ въ човѣшкото съзнание. Тѣ се отнасятъ къмъ нереалния свѣтъ, къмъ свѣта на сѣнкитѣ. Да изгуби човѣкъ любовта си, това значи, че е изгубилъ нѣщо реално. Но любовта не се губи. Който ви обича, той всѣкога ще ви помага. Богъ е Този, Който обича. За да изяви любовта си, Той се проявява чрезъ различни лица. Щомъ се намѣрите въ нѣкаква мжнотия, въ нѣкакво ограничение и дойде нѣкой да ви освободи, знайте, че този човѣкъ ви обича. Който истински обича, той всѣкога освобождава. Който не обича, той заробва.

Едно трѣбва да знаете: каквито противоречия да преживявате, не ги приписвайте на Бога. Богъ не взима участие въ човѣшкитѣ противоречия. — Ама защо едни хора сж богати, а други — бедни? Защо е допуснато това неравенство? Преди всичко, трѣбва да знаете, че богатството и сиромашията сж условия за работа. Който разумно използва тия условия, той ще придобие нѣщо ценно. Ако сиромаштъ се справи разумно съ положението си, сиромашията ще го напусне. Единъ баща има двама сина: единия праща на нивата, да оре и да копае, а другия остава свободенъ, да прави, каквото желае. Щомъ е свободенъ, той излиза въ града, кулува си билетъ, отива на театъръ, и вечерята се връща у дома си. И двамата разказватъ, какъ сж прекарвали деня. Ако

този, който е работилъ на нивата, се оплаче отъ положението си, баща му и на другия день ще го изпрати на същата работа. Обаче, ако той бжде доволенъ отъ работата си и е оралъ и копалъ съ любовъ, на другия день бащата ще изпрати другия си синъ на нивата, а него ще освободи, да прави, каквото иска. Така постъпва и Богъ. Когато човѣкъ научи урока си, Богъ промѣня положението му, дава му други уроци. Ако е въпросъ за театри, и безъ това животътъ е пѣленъ съ актьори. Всѣки актьоръ въ живота играе ролята си по-добре отъ тази, която актьоритѣ играятъ на сцената. Мнозина гледатъ страданията на своитѣ ближни въ живота, но не се трогватъ отъ тѣхъ, не плачатъ. Като отидатъ на театъръ, дето се представя нѣкаква тежка пиеса, тамъ плачатъ. Плачете за истинскитѣ актьори, а не за фиктивнитѣ. Като е дошълъ на земята, човѣкъ ще мине презъ различни драми, трагедии и комедии, но той трѣбва да бжде силенъ, да издържа. Щомъ е свързанъ съ Първата Причина, презъ каквито мжнотии и изпитания да минава, въ края на краищата той ще излѣзе на спасителния брѣгъ.

Като не разбиратъ законитѣ на живота и на любовта, хората сами си създаватъ редъ страдания и изпитания. Нѣкой мжжъ погледналъ жената на своя приятелъ, и последниятъ веднага подозира жева си въ нѣкакво изневѣрване. Какво лошо има въ поглеждането? Турцитѣ казватъ: Благословение е човѣкъ да

гледа красивото. Престъплението не се заключава въ гледането, но въ желанието на човѣка да обсебва красивитѣ нѣща. Гледането, обсебването не е любовъ. Истинска любовъ е тази, която внася нѣщо красиво въ човѣшката душа. Престане ли да внася нѣщо красиво въ човѣшката душа, любовта напуска човѣка, вследствие на което въ неговитѣ мисли и чувства настава пълень застои. Дето има застои, тамъ се извършва вкисване. Всѣко вкисване води къмъ престъпление. Щомъ любовта напусне човѣка, и животътъ го напуска. Да обичашъ нѣкого, това значи, всѣки моментъ да внасяшъ нѣщо ново въ съзнанието му. Не е истинска любовъ онази която не внася нищо ново въ човѣшкото съзнание, нито въ човѣшката душа. Ако свѣтлината не може да прониква презъ прозорцитѣ на вашата кѣща, кѣде е вината: въ слънцето, или въ васъ? Вината е въ самитѣ васъ. Прозорцитѣ ви сж наслоени съ прахъ и утайки отъ миналото, вследствие на което свѣтлината мѣчно си пробива пътъ презъ тѣхъ.

Въ живота има два вида оцапвания: външни и вътрешни. Всѣки човѣкъ отвѣнъ може да помогне на външното оцапване. Затова, именно, се женятъ хората: жената може да чисти окото на мъжа отвѣнъ, но вътрешно, обаче, човѣкъ самъ трѣбва да чисти окото си. Докато едно същество ви помага, трѣбва да знаете, че то ви обича. Безъ да мисли, човѣкъ казва за себе си, че Богъ го е

забравилъ, че цѣли три деня не е турилъ хапка хлѣбъ въ устата си. Не, Богъ не се занимава съ последствията и възмездieto на хората. Съ това се занимава кармата му. Чрезъ житото Господъ казва на хората, защо гладуватъ. Тѣ гладуватъ, защото още не сж готови да приложатъ закона на жертвата, както житото го прилага. Твърда. корава е черупката на човѣка. Много време трѣбва да се вари тази черупка, докато омекне. Като вари и яде бобъ, човѣкъ трѣбва да се поучи отъ него. Човѣшкиятъ егоизъмъ не е нищо друго, освенъ твърдата черупка на боба. Човѣкъ трѣбва съзнателно да работи върху себе си, да стопи своя егоизъмъ. Не е нужно да минава презъ огънь, за да стопи егоизма си. Достатъчно е да се излага на благотворнитѣ слънчеви лъчи, за да се смекчи, да превърне егоизма си въ алтруизъмъ.] Въ това отношение той трѣбва да взима примѣръ отъ плодоветѣ, които зрѣятъ и омекватъ на слънчевитѣ лъчи, а не отъ боба и отъ лещата, които омекватъ само на огъня.

Днесъ всички говорятъ за разумность. Наистина, разумность се иска отъ човѣка. Разуменъ човѣкъ е онзи, който изучава явленията въ природата като предметни учения. Той съпоставя тия явления въ своя личенъ животъ и се учи отъ тѣхъ. Като живѣе и се учи, по този начинъ човѣкъ се домогва до новото въ свѣта. Очаква ли на децата си, на жена си, на мъжа си, на външната, материална наука,

човѣкъ нищо не може да придобие. Добре е да се занимава човѣкъ и съ материалната наука, но вънъ отъ нея има друга една наука — Божествената. Тя обхваща четиритѣ главни факултета: факултетитѣ на любовта, на мъдростта, на истината и на правдата. Свърши ли тия четири факултета успѣшно, човѣкъ се назначава на служба метачъ на улицитѣ на небето. Има нѣкакъвъ прахъ по улицитѣ на небето, който, пренесенъ на земята, прави чудеса. Съ този прахъ човѣкъ може да лѣкува различни болести, да строи къщи, училища и т. н.

Когато се казва на хората, че трѣбва да изучаватъ Божествената наука, тѣ намиратъ, че не е дошло още време за нея и отлагатъ изучаването ѝ. Когато дойде времето, тѣ отлагатъ, а когато се заематъ да я изучаватъ, виждатъ, че сж закъснѣли. Трѣбва ли да чакатъ насила да имъ се наложи? Ако отидете при нѣкой богаташъ да искате известна сума за Бога, той отказва. Какво виждаме днесъ? Въ време на общоевропейската война много американски милионери и милиардери изгубиха всичко. Отъ голѣми богаташи тѣ станаха последни сиромаси. Тѣ насила дадоха много повече отъ това, което доброволно не можаха да пожертвуватъ. Следъ всичко това нѣкои казватъ: Богъ не вижда ли, какви страдания, мъчности и противоречия преживяваме? Богъ всичко вижда, но за Него и сиромашията, и богатството сж едно и сжщо нѣщо. Като види нѣкой богатъ, който пѣшка

подъ тежестта на товара си, Господъ казва: Много е натоварено това дете, но ще научи урока си. Като види нѣкой беденъ, изпоста-
лѣлъ човѣкъ. Той казва: Много е олекнало то-
ва дете, но трѣбва повече да работи, да се
уякчи. Богъ еднакво гледа и на плача, и на ра-
достта на хората. Той знае, каква е крайната
цель на човѣшкия животъ, заради което води
човѣка, именно, къмъ тази цель. По какъвъ на-
чинъ ще дойде до цельта на своя животъ, то-
ва не е важно. Задачата на човѣка е да се до-
могне до цельта на живота.

Като ученици, вие трѣбва да правите раз-
лика между човѣшкото и Божественото. Раз-
личавате ли тия два вида прояви въ себе
си, вие ще се развивате правилно и ще се
освободите отъ вкисването. Щомъ се подаде
на нѣкое отрицателно чувство, човѣкъ непре-
менно ще се вкисне.

Пишете върху темата: „Признаци на фи-
зическото и психическо вкисване.“ Всѣки мо-
же да развие тази тема, защото нѣма човѣкъ
въ свѣта, който да не се е вкисвалъ. За да не
се вкисва храната, човѣкъ трѣбва да я разда-
ва. Значи, даването е едно отъ условията, което
предпазва човѣка отъ вкисване. Какъ трѣбва да
давате? Разумностъ се изисква въ даването.
Ако има две круши, едната ще даде на ближ-
ния си, а другата ще задържи за себе си. Да-
де ли и дветѣ круши, той не е постъпилъ пра-
вилно. Човѣкъ не може да обича другитѣ по-
вече отъ себе си. Законътъ на даването се от-

нася не само до физическия, но и до психическия животъ. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да дава своитѣ чувства и мисли. Въ това отношение даването е вътрешенъ процесъ. Давате ли правилно, това даване остава неизгладимъ споменъ въ съзнанието на човѣка. Това даване е Божествено. Може ли да се изглади отъ съзнанието, то не е Божествено. Това, което Богъ е далъ на човѣка, остава всѣкога живо. Богъ желае доброто на всички хора. Той желае всички хора да живѣятъ. Богъ не благоволява въ смъртѣта, въ страданията, въ злото и въ противоречията на хората. Дойде ли нѣщо подобно въ живота имъ, то не е отъ Бога. Причината на това се крие другаде нѣкъде. Като не разбиратъ тия нѣща, хората търсятъ причинитѣ за своитѣ нещастия и страдания вънъ отъ себе си и ги отдаватъ на условията, на времената, които преживяватъ.

Има два вида времена: човѣшко и Божествено. Подъ думата „време“ разбираме отношения на нѣщата въ обективния свѣтъ. За извършване на нѣкои нѣща се изисква единъ периодъ отъ човѣшко време, а за други — периодъ отъ Божествено време. Следователно, дойдете ли до великитѣ работи на живота, не желайте да ставатъ нито по ваше време, нито по вашъ часовникъ. Божественото време се опредѣля по вътрешния часовникъ въ човѣка. Всѣки трѣбва да работи върху себе си, да усъвършенствува този часовникъ. Попадне ли човѣкъ въ Божественото време, нѣщата

ставатъ добре. Не попадне ли въ това време, нѣщата не ставатъ, както той ги е очаквалъ. Хората се чувствуватъ нещастни, защото нѣщата не ставатъ по тѣхното разбирање и на опредѣленото отъ тѣхъ време. Какво иска човѣкъ? Човѣкъ иска да нареди живота си, да се ожени. После? Да му се родятъ три-четири деца. После? И децата му да се наредятъ, да се оженятъ, да иматъ по нѣколко деца. Така се женятъ и раждатъ хората, докато дойдатъ до четвърто, пето, шесто поколѣние. Тѣ се размножаватъ, но богатата имъ се намаляватъ, понеже се разпредѣлятъ на по-голямъ брой хора. Колкото повече се увеличава броя на децата, толкова повече осиромашаватъ. Очаква ли човѣкъ на децата си, тѣ да го гледатъ, той не е отъ първото поколѣние. Който е отъ първото поколѣние, той самъ печели, той е богатъ човѣкъ.

Сега ще преведа тази мисълъ въ следната форма. Нѣкой човѣкъ се отказва да работи върху себе си и разчита на добродетелитѣ, които е развилъ въ миналото си. Той казва: Едно време живѣхъ добре и правѣхъ голѣми добрини. Този човѣкъ върви по закона на размножаването, вследствие на което ще дойде до положение, когато богатата му ще се намалятъ значително. За да не намали богатата си, човѣкъ не трѣбва да разчита на своитѣ четири сина, нито на своитѣ четири внучета. Ако синътъ се размножава, това е за негова смѣтка. Защо? Колкото вода да се излива отъ една

чешма, това е въ нейна полза. но не и въ полза на тръбитѣ, презъ които водата минава. Тръбитѣ могатъ да се изтриятъ само, безъ да придобиятъ нѣщо съществено. Нѣкой казва, че иска да стане много добъръ. Стане ли много добъръ, той ще се изтърка. Да бжде човѣкъ деликатенъ, нѣженъ, добъръ въ груба срѣда. това значи, да се изхаби преждевременно. Мекитѣ, нѣжни ръце не сж за груба работа. Ангелътъ може да живѣе на земята, благодарение на знанието. съ което разполага. Съ това знание той може да смекчи грубата материя, да я превърне въ мека, благоприятна срѣда.

Като не разбиратъ мекотата, хората казватъ, че човѣкъ трѣбва да бжде твърдъ, да устоява. Да бжде човѣкъ твърдъ, това значи, да бжде гъвкавъ, като животѣ клонове, да се огъва навсѣкжде, безъ да се чупи. Когато чукалъ, мачкалъ, огъватъ твърдия човѣкъ, той пакъ се изправя като клонъ на дървото и продължава живота си. Уплаши ли се, счупи ли се, той не е твърдъ. Твърдиятъ човѣкъ има убеждение. Той знае, че животътъ излиза отъ Бога. Следователно. свърже ли се човѣкъ съ Бога, никой не може да отнеме живота му. Кой може да изчерпи водата на извора? Кой какъ мине край извора, ще пие отъ него. но следъ време благото ще се върне пакъ тамъ, отдето е излѣзло.

Време е вече човѣкъ да съблѣче старитѣ си дрехи. Днесъ повечето хора сж облѣчени отгоре съ модерни дрехи, а отдолу— съ своитѣ

стари, селски ризи: отгоре сж християни, отдолу — езичници. Хвърлете долнитѣ си дрехи и останете само съ горнитѣ. Ще кажете, че нѣмате срѣдства да си купите нови вътрешни дрехи. Щомъ нѣмате срѣдства, трѣбва да знаете истината, да не се самоизлѣгвате. Ще знаете, че само отвѣнъ сте християни, а отвѣтре — езичници. Не е въпросътъ въ бързата смѣна на нѣщата, но въ тѣхното познаване. Човѣкъ трѣбва да знае истината, да не се самоизлѣгва. Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си, каквото говори предъ хората, това да е и въ самия него. Въ каквото положение да се намѣри, човѣкъ трѣбва да бжде искренъ. Нѣкой момъкъ или нѣкоя мома бързатъ да се оженятъ, а после съжالياватъ. Нѣма защо да съжالياватъ. Нека спокойно, съзнателно извървятъ своя пжтъ, да придобиятъ известна опитность. Добре е човѣкъ да се е оженилъ по волята на Бога, да му се родятъ деца по Бога, но ако не е станало това, нищо друго не му предстои, освенъ да върви напредъ и да изправя живота си.

Послушание се иска отъ човѣка, да не бърза въ своитѣ работи. Ако не бърза, той ще се роди на време и подъ влиянието на такива планети, които отговарятъ на неговото желание. Нѣкой иска да стане музикантъ. За да бжде добъръ музикантъ, той трѣбва да се роди при онова планетно съчетание, което съвпада съ зодията на музиката. Сжщото може да се каже и за поета, за учения, за философа. За

идването на всеки човѣкъ на земята е опредѣленъ часъ, кога трѣбва да слѣзе. Чуе ли своя звънецъ, той не трѣбва да чака нито секунда. Изгуби ли десетъ минути само, той никога вече не може да стигне своя часъ и мѣсто. Десетъ минути, умножени на 300.000 клм. въ секунда, се равнява на 180,000,000 клм.. Може ли да стигне човѣкъ щастието си, което се е отдалечило на 180 милиона километра разстояние отъ него? Иска ли да бѣде щастливъ, човѣкъ трѣбва да върви съ бързината на щастието.

Американцитѣ се отличаватъ съ една специфична чѣрта. Тѣ ценятъ времето, вследствие на което сж измислили особено приспособление къмъ треноветѣ за събиране на писма. За да не спира тренътъ на една и на друга станция да събира писма, тѣ сж поставили особени стълбове, на които закачватъ торбитѣ съ писма. Като мине тренътъ край тия постове, съ особени куки, хващатъ торбитѣ, безъ да спиратъ движението си. Тѣй шото, дойдете ли до трена на щастието, не чакайте той да спре, за да се качите, но веднага скочете въ него. Тренътъ на щастието върви непрекъснато. Той никога не спира. Който има сжщата бързина, съ каквато се движи тренътъ на щастието, само той може да се качи въ него. Чакате ли този тренъ да спре предъ васъ и да ви разпитватъ, кой си, откъде си, щастието е отлетѣло, безъ да ви вземе съ себе си.

Да имате бързината на щастието, това значи, въ всички случаи на живота си да имате будно съзнание, да живѣете споредъ великия законъ на любовта. Да имате будно съзнание, това значи, да отворите новъ листъ на вашия животъ. Не можете ли да отворите новъ листъ на вашия животъ, вие нищо не можете да постигнете. Вие ще останете въ сѣщото положение, въ което сте били и въ миналото. Въ края на краищата ще кажете: Много чухме, много ни се даде, но нищо не приложихме. Остарѣхме вече, за нищо не сме способни. Използвайте сегашния моментъ. И днесъ не е късно. Снемете старитѣ си дрехи — дрехитѣ на езичеството, и ги замѣстете съ нови — дрехи на християнството. Тогава ще станете християни и отвънъ, и отвътре. — Време ли е да снемемъ старитѣ си дрехи? — За Божественитѣ работи опредѣлено време нѣма. Тѣ ставатъ всѣкога. Добритѣ, красивитѣ, разумнитѣ работи ставатъ безъ време и мѣсто. Тѣ сж извънъ времето и пространството.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

✱

11. Лекция отъ Учителя, държана на 6 ноемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Два центъра

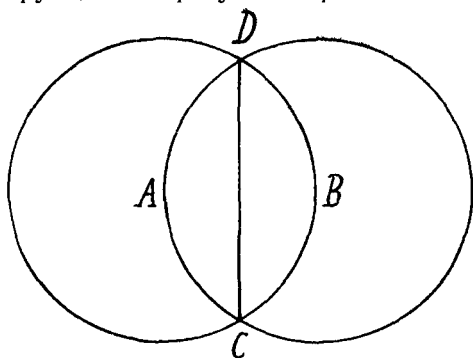
Т. м.

Чете се резюме на темитѣ: „Качества на милосърдието, качества на вкисването.“

Мнозина разглеждатъ вкисването като отрицателенъ и вреденъ процесъ въ природата. Не, вкисването има и добри страни. Когато става безъ участието на разумността, вкисването е вредно. Обаче, взима ли разумността участие, вкисването допринася голѣма полза въ живота. Прѣсното млѣко трѣбва да се вкисне, за да се превърне въ кисело. За да бжде вкусенъ, хлѣбътъ трѣбва да съдържа мая, квасъ. Следователно, когато говорите за вкисването, спрете вниманието си върху добрата и върху лошата му страна. Разглеждате ли го само отъ една страна, вие ще дойдете до криви заключения. Отъ това, че огньътъ изгаря, можете ли да кажете, че е вреденъ? За да разберете смисъла и значението на нѣщата, вие трѣбва да ги разглеждате отъ две страни. Всѣко нѣщо въ природата е двуцентрово. Човѣкъ не може да живѣе съ единъ центъръ. Той трѣбва да се стреми къмъ единъ центъръ, но самъ по себе си той е двуцентрово същество. Той има две очи, две уши, две ноздри, два крака, две рѣце. Ще кажете, че човѣкъ може да гле-

да ѝ съ едно око. Това е дефектъ. Той може да гледа съ едно око само затова, защото е привикналъ да гледа съ две очи.

И тъй, когато говоримъ за човѣка, ние разбираме сѣщество съ два центъра: единиятъ центъръ се е проявилъ навънъ, въ форма на жена, а другиятъ — въ форма на мжжъ. Когато тия два центъра се стремятъ единъ къмъ другъ, тѣ образуватъ права линия. Всѣ

фиг. 1.

ко друго отношение образува крива линия. Обаче, кривата линия не представя злото въ свѣта. Кривата линия показва възможноститѣ, които се криятъ въ сѣществата. Единиятъ кръгъ показва възможноститѣ на човѣка А, а другиятъ—възможноститѣ на човѣка В.—фиг. 1. Възможноститѣ на тия двама души се пресичатъ въ точкитѣ С и Д. Отъ тия два кръга се образува елипса. Дето има външна, физическа

деятелностъ, тамъ всѣкога се образува елипса. Колкото по-дълбоко слиза човѣкъ въ материята, толкова повече елипсата се сплесква. Колкото повече излиза отъ материята, толкова по-кръгла става елипсата. Този законъ се отразява върху лицето на човѣка. Хора, които сж по-активни, които иматъ по-голѣми мъчнотии, лицата имъ сж продълговати. Тия, които иматъ по-малко мъчнотии, които живѣятъ охолно, лицата имъ сж валчести. Когато отношенията между двата центъра се нарушатъ, т. е. когато отношенията между двама души се развалятъ, веднага се явява злото. Когато две сжщества се разбиратъ, между тѣхъ се явява доброто. Значи, всѣко сжщество може да стане причина за проява на доброто или на злото.

Злото и доброто сжществуватъ въ природата като два противоположни принципа. Смъртъта и животътъ сжщо представятъ два противоположни процеса. Както злото черпи сила отъ доброто и създава нѣщо ново, така и смъртъта взима материя отъ живота и създава нѣщо ново. Смъртъта се отличава отъ живота по това, че се придружава съ вкисване, т. е. съ разлагане. Когато човѣкъ расте и се развива правилно, вкисването е на мѣсто. Това вкисване е приятно. Казватъ, че гнѣвътъ е вкисване. Обаче, който се гнѣви, той работи. Престане ли да работи и да се развива, човѣкъ започва да се разлага. Това разлагане наричаме неправилно вкисване. При това

вкисване настъпва смъртъ. Следователно, работете, учете, да не дойдете до положение да превърнете естественото вкисване въ неестествено.

Мнозина казватъ: Човѣкъ не трѣбва да се вкисва. Не. правилното естествено вкисване е неизбѣженъ процесъ въ природата. Такова вкисване става и съ светията и съ праведния, и съ учения. и съ философа. Опасно е, когато вкисването се превърне въ разлагане. Тогава се явява злото., Доброто е зло за лошия човѣкъ. и злото е зло за добрия. Месото е зло за овцата. но и тревата е зло за вълка. Следователно зло е всѣко нѣщо. което не отговаря на естеството на човѣка. Всичко. което човѣкъ върши съобразно своето естество, е добро. Всичко което не е съгласно съ естеството на човѣка. е зло.

Правата СД (фиг. 1) показва посоката, по която се движи духовниятъ човѣкъ. Правата АВ е посоката, по която се движи физическиятъ човѣкъ. Въ човѣка-животно грѣбначниятъ стълбъ е успоредно на земята. Когато човѣкъ се изправилъ на краката си. грѣбначниятъ стълбъ заелъ перпендикулярно положение къмъ земята. Отъ този моментъ лицето на човѣка започнало да се открива, да се освобождава отъ космитѣ. Въ човѣка-жена лицето е пооткрито, по-малко обрасло съ косми, което показва по-голѣма интелигентностъ. Лицето на жената показва, че тя е обработила по-голѣмо поле. Лицето на човѣка-мжжъ, което е повече

обрасло съ косми, показва по-малко обработена площ. Жената има повече ниви, лозя. Тя е заемодавецъ. Мжжътъ нѣма много земя, вследствие на което отива като слуга при жената. Понеже мжжътъ копае, обработва земята на жената, той си е присвоилъ правото да бжде господаръ. Днесъ мжжътъ работи отвънъ и заповѣдва, а жената работи отвътре. Въ сжщность истинска господарка е жената. Тя е господарка не по външно положение, но по принципъ.

Като ученици, вие трѣбва да имате ясна представа за нѣщата, да разбирате вътрешния имъ смисълъ. Човѣкъ може да разбере външния животъ дотолкова, доколкото разбира вътрешния. Човѣкъ може да разбере физическия свѣтъ дотолкова, доколкото разбира Божественния. Физическиятъ свѣтъ е отражение на Божественния. При това положение само човѣкъ може да бжде щастливъ. При това положение само отношенията на хората могатъ да бждатъ правилни. Ако нѣкой мисли, че може да владѣе едно сжщество, той е на кривъ пжтъ. Никой никого не може да владѣе. Преди всичко, невъзможно е въ единъ и сжщъ моментъ две лица да се намиратъ на едно и сжщо мѣсто. Следователно, ако отъ центъра А опишете една окръжностъ, сжществото В ще се намира на периферията на окръжността. Ако отъ точка В, като центъръ, опишете окръжностъ, сжществото А ще се намира на периферията. Между сжществата А и В въ единъ и сжщъ

моментъ само едното сѣщество има възможностъ да бѣде центъръ. Излѣзе ли това сѣщество отъ центъра, другото става центъръ. Като се движи отъ центъра къмъ периферията и обратно — отъ периферията къмъ центъра, човѣкъ има възможностъ да работи. Правата АВ опредѣля възможноститѣ на жената. Правата ВА опредѣля възможноститѣ на мъжа. Изобщо правата линия показва, че имаме отношение между две сѣщества. Влѣзе ли трето сѣщество между тѣхъ, линията става крива. Колко то повече сѣщества влизатъ въ отношения, толкова повече кривата линия се удѣлжава. При тия отношения сѣществата трѣбва да иматъ общъ центъръ, отъ който разстоянието до всички точки на периферията е еднакво. Отношението на всѣка точка отъ окръжността къмъ центъра на кръга е право. Това отношение наричаме отношение къмъ Бога. Обаче, отношението на всѣка точка отъ окръжността къмъ другитѣ нейни точки подразбира движение по крива линия. Такова е отношението къмъ ближния.

Следователно, кажемъ ли, че между две сѣщества се образува права линия разбираме отношение на тия сѣщества къмъ Божествения принципъ, който ги свързва. Въ този смисълъ мъжътъ и жената представятъ едно цѣло, а не отдѣлни сѣщества. Докато мъжътъ и жената мислятъ, че сѣ отдѣлни, самостоятелни единици тѣ се самоизлѣгватъ. Мъжътъ и жената представятъ две страни на едно цѣло.

Нито мъжът може безъ жената, нито жената безъ мъжа. Въпрѣки това тѣ не могатъ нито да се събиратъ, нито да се дѣлятъ.

Сжщото отношение виждаме и между Бога и човѣка. Вънъ отъ Бога човѣкъ не може да съществува. Богъ е цѣло, което включва всичко въ себе си. Той обединява нѣщата. Мжногиитѣ и страданията на хората се дължатъ на факта, че тѣ търсятъ щастieto си вънъ отъ себе си, вънъ отъ своитѣ близни, вънъ отъ Бога. Това е невъзможно. При това положение тѣ се движатъ въ сѣнката на щастieto, но не и въ истинското щастис. Разбере ли човѣкъ, какви трѣбва да бждатъ отношенията му къмъ себе си, къмъ своя близенъ и къмъ Бога, той се развива правилно. Енергиитѣ на неговия организъмъ текатъ правилно, както водата на планинския изворъ. Докато водата тече, безъ да изтича, безъ да се намалява, изворътъ е въ връзка съ източника на живота. Намали ли се водата му, изворътъ е прекъснатъ въ връзката си съ източника на живота. Докато живѣе, силитѣ на човѣка трѣбва непрекъснато да извираатъ. Това значи добъръ човѣкъ. Спре ли потока на своитѣ сили, човѣкъ се натѣква на вътрешно напрежение въ себе си, което му причинява редъ пакости. Не даде ли възможность на Божественото въ себе си да се прояви, човѣкъ може да се прѣсне като бомба. Не е лошо да се прѣсне човѣкъ, но само ако е яйце, турено подъ квачка. Като се прѣсне това яйце пиле ще излѣзе отъ

него. Ако яйцето се пръсне вънъ отъ квачката, нищо нѣма да излѣзе отъ него. Да се пръсне човѣкъ, това значи, да умре. Въ този случай умираването е на мѣсто, защото отъ човѣка излиза нѣщо ново. Не излѣзе ли нѣщо ново отъ него умираването е безпредметно.

Днесъ отъ всички хора се иска разумность. Дали ще живѣе или ще умира, човѣкъ трѣбва да бѣде разуменъ. При това, той трѣбва да се ползува отъ външния свѣтъ, защото има отношение къмъ него. Запримѣръ иска ли да придобие сила, човѣкъ трѣбва да изучава живота на млѣкопитаещитѣ. Искан ли да придобие хладнокрѣвие той трѣбва да изучава живота на рибитѣ. Ако човѣкъ не изучава животната природа и не прилага нейнитѣ закони, животътъ му на земята се обезсмисля. Задачата на съвременната наука и религия се заключава, именно, въ това, да застави човѣка да изучава природата и да прилага нейнитѣ закони. Това сж проповѣдвали и Великитѣ Учители на човѣчеството, но ония отъ ученицитѣ имъ, които не сж разбрали учението имъ, сж внесли въ него извѣстно изопачаване. Ако днесъ дойде Христосъ на земята, самъ ще се чуди, какъ сж могли хората да изопачатъ учението Му. Какво вѣрую с онова, което се проповѣдва външно само? Едно вѣрую или едно учение има смисълъ, когато се изнесе вътрешната му страна. Едно учение има смисълъ, когато може да се приложи. Спрете ли се само върху външната му страна това учение не ползува човѣка. Човѣкъ

е цененъ не по своята външна красота, но по своитѣ мисли, чувства и постѣпки.

Следователно, външната страна на живота е дотолкова ценна, доколкото е въ съгласие съ вътрешната. Ако се възхищавате отъ това, че нѣкой човѣкъ е добъръ, безъ да искате да вземете нѣщо отъ неговата доброта, възхищението ви е на мѣсто. Искате ли, обаче, да вземете нѣщо отъ добротата му, вашето възхищение не е на мѣсто. Като разглеждате човѣка, вие трѣбва да сте убедени въ неговите вътрешна доброта. Ако външно само е добъръ, тази доброта нѣма да го ползува, но и окръжаващитѣ нѣма да се ползватъ отъ нея.

Външнитѣ отношения сѣ ценни тогава, когато въ тѣхъ липсва користолоубието. Освободили се отъ користолоубието си, грѣшникътъ може да се учи отъ светията. Не се ли освободи отъ користолоубието си, той не може да бѣде ученикъ на светията. Ако грѣшникътъ мисли, че съ усилията, които прави, може да стане като учителя си, той се самоизлѣгва. За да следва добре пѣтя на своя учителъ, грѣшникътъ трѣбва да е запазилъ нѣщо отъ своята праведностъ. Който не носи правдата въ себе си, той никога не може да бѣде праведенъ. Който не носи условия за гениалностъ въ себе си, той никога не може да стане гений. Талантливиятъ трѣбва да бѣде роденъ за талантливъ. Това не трѣбва да ви обезсърдава, но да знаете, че красивитѣ, великитѣ нѣща не се купуватъ наготово. Тѣ трѣбва да се придо-

биятъ, да се работи за тѣхното постижение. Каже ли нѣкой, че иска да бжде светъ, добъръ или щедъръ, той не е придобилъ нѣщо много. Истинската светостъ, доброта, щедростъ сж вжтрешни качества. Нѣкой носи на гърба си сто килограма товаръ и пѣшка подъ неговата тежестъ. По пѣтя го срѣщатъ бедни хора. които искатъ да имъ даде нѣщо. Той се спира, сваля товара отъ гърба си и започва да раздава на този десетъ килограма, на онзи десетъ килограма, докато останатъ на гърба му само 40 кгр. Всички го считатъ добъръ, щедъръ човѣкъ. безъ да се спиратъ върху мотивиѣ, които го заставятъ да бжде такъвъ. Той се е натоварилъ съ багажъ, който не може да носи. Ако не даде частъ отъ него на другитѣ, товарътъ ще го смачка. Когато се произнасяте за качества на нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да знаете, кои сж дълбокитѣ мотиви, да се проявява той по единъ или по другъ начинъ.

Подъ думата добро ние разбираме първичното добро въ човѣка. т. е. изразъ на Божественото въ него. Човѣкъ е добъръ, когато може да даде изразъ на Божественото въ себе си. Съ други думи казано: доброто въ човѣка не е нищо друго, освенъ желанието на Бога да се прояви въ него. Даде ли ходъ на това желание, човѣкъ е проявилъ доброто въ себе си. Доброто изтича отъ човѣка, както водата отъ извора. Значи, всѣко желание, всѣка мисль, всѣко чувство въ човѣка, които го заставятъ да се прояви, се дължатъ на Божестве-

ното, на онзи първиченъ импулсъ, който нѣкога му е даденъ. Не се ли подаде на този импулсъ въ себе си, и да пожелае да направи нѣкакво добро. човѣкъ нѣма да знае, какъ да го реализира. Той ще мисли, какъ да го направи: по Божественъ, или по човѣшки начинъ. Колкото малко да е доброто, което сте решили да направите, не трѣбва да се спъвате. Малкото добро е малка дупчица. направена въ вашето сърдце. День следъ день тя ще се разширява. докато единъ день отъ нея започне да тече изобилно. — Ама богатъ билъ този човѣкъ, трѣбвало много да дава. — Колкото малко да дава. и това е добро. Страшно е. когато дупчицата се запуши.

Като ученици, вие трѣбва да намѣрите първичнитѣ импулси въ себе си и да имъ дадете ходъ да се проявятъ. Като даде възможностъ на Божественото въ себе си да се прояви, по този начинъ човѣкъ изучава, както себе си. така и своя ближенъ. За да се изучава, човѣкъ трѣбва да има вътрешно разбиране на нѣщата. Нѣкой погледне носа на нѣкого и казва: Този човѣкъ е интелигентенъ. Носътъ опредѣля, наистина, възможноститѣ на човѣшката интелигентностъ, но тя не зависи изключително отъ човѣшкия носъ. Чрезъ окото се проявява истината, но ако не знае, какъ да движи окото си. какъ да гледа, човѣкъ ни най-малко не се е домогналъ до истината. Много болести се дължатъ на неправилно гледане. на неправилно ходене, на неправилно слушане

и т. н. Изобщо. всички аномалии, всички неправилности въ физическия и психическия животъ на човѣка причиняватъ редъ болести и страдания. За да бжде здравъ, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да гледа. Отъ жгѣла на неговото зрение зависи посоката на неговия животъ. Срещнете ли единъ човѣкъ, вие трѣбва да знаете, отде да започнете да го гледате: отъ главата къмъ краката, или отъ краката къмъ главата. Въ двата случая ще имате два различни резултата. Доброто свирене на цигуларя зависи отъ умѣнето му да управлява лжка и да туря прѣститѣ си на съответнитѣ имъ мѣста.

Всѣки човѣкъ има цигулка и лжкъ, съ които може да даде изразъ и направление на своя животъ. Сърдцето представя цигулката, умътъ – лжкътъ, съ който свири, а волята, това е участието на човѣка въ свиренето, чрезъ което опредѣля посоката на своя животъ. Публиката, е самиятъ човѣкъ. Безъ публика никой не може да свири. Поне единъ човѣкъ, но все трѣбва да има нѣкой да го слуша. Ако човѣкъ самъ не се въодушевява никой не може да го въодушеви. Като свири човѣкъ може да се допитва до мнението на другитѣ, но първо той трѣбва да чуе своето мнение. Божествениятъ законъ изисква всѣки самъ да се въодушевява, самъ да има мнение за своитѣ постѣпки, а после другитѣ. Нѣкой си купилъ нови обуца, които го стѣгатъ. Той пита приятелитѣ си, харесватъ ли обуца-

та му. Отвѣнъ обущата сж хубави, но отвѣтре не сж. Едно отъ качества на обущата е да прилѣгатъ добре на краката. Стѣгатъ ли нѣкжде, тѣ не сж добри. Обущата сж добри тогава, когато при сто километровъ пѣтъ, извѣрвянъ съ тѣхъ, не причиняватъ никакви пришки. Сжщата преценка се отнася и въ правенето на добро. Истинско добро е това, което не причинява никакви пришки на рѣцетѣ и на краката на онзи, който го е направилъ. Каквито дрехи и обуща носи човѣкъ, тѣ трѣбва да прилѣгатъ добре на тѣлото му, да не го ограничаватъ. Каквото човѣкъ върши, дѣлата му не трѣбва да го ограничаватъ. Всѣко ограничаване всѣко нарушаване на свободата, показва, че нѣщата не ставатъ правилно.

Съвременнитѣ хора сами се ограничаватъ, а после говорятъ за свобода. Слушате да казватъ на младия момѣкъ, да не гледа женитѣ, а на младата мома — да не гледа мжжетѣ. Да гледа човѣкъ мжжа или жената не е лошо. Въ това нѣма нищо престѣпно. Лошото е, когато човѣкъ не знае, какъ и откъде да гледа. Искашъ ли да гледашъ мжжа или жената, качи се на високо и оттамъ гледай. Поставете всѣки човѣкъ на мѣстото му и оттамъ гледайте. Не го ли поставите на опредѣленото му мѣсто, вие ще гледате криво. Колкото да ограничавате човѣка, ако той нѣма разбиране, вие ще го наплашите но нѣма да го изправите. Когато срещнете днесъ, всѣки е наплашенъ: той се страхува, да не би мисълта му да е крива,

или желанието нечисто и не смѣе да се прояви. Всички мисли, чувства и желания, които минаватъ презъ човѣка, сж добри, чисти. Тѣ се изопачаватъ, когато се приложатъ. Значи слабата страна на човѣка е въ приложението. Докато сж на дървото, ябълките сж красиви, здрави. Щомъ започнатъ да ги бератъ, за да ги продаватъ, тѣ тукъ-тамъ се натъртватъ и започватъ да гниятъ. За да се научи да мисли и да разсждава право, човѣкъ трѣбва да излѣзе отъ стария животъ и да влѣзе въ новия.

Стариятъ животъ е статически, а новиятъ — динамически. Новиятъ животъ изисква приложение, динамика. Старото трѣбва да отстъпи мѣстото си и въ живота, и въ науката, и въ изкуствата. Нѣкой се моли, сѣда на колѣне, кръсти се и се чуди, защо не получава отговоръ на молитвата си. Той се моли по старъ начинъ, и при това външно само. Въ молитвата трѣбва да вземе участие и сърдцето и умътъ, и душата, и духътъ. Като се моли така, човѣкъ се тонира. Въ този смисълъ молитвата подразбира тониране. За да се моли, човѣкъ трѣбва да има камертонъ, да нагласи четиритѣ струни на цигулката си и да започне да свири, да взима чисти тонове, чисти акорди. Молитвата подразбира тониране, нагласяване, свързване съ Бога. Молите ли се на Бога, ще говорите ясно, разбрано, чисто, искрено, безъ никаквъ фалшъ. Ще говорите това, което мислите. Когато синътъ говори съ баща си, а дъщерята — съ майка си, тѣ трѣбва така да говорятъ.

че да ги задоволятъ. Като се моли на Бога, човѣкъ трѣбва да се подмладява. Не се ли подмладява всѣки день, човѣкъ не знае да се моли. нѣма религия въ себе си. Казва ли човѣкъ, какво е билъ едно време и какво е станалъ сега, той нито знае да се моли, нито има религия въ себе си. — Едно време правѣхме голѣми усилия, едно време обичахме Бога. — Кой е виновенъ за вашето минало? Отъ гледището на Божествения свѣтъ, каквото е било въ миналото, това е и сега. Едно време имахте жена и деца, грижехте се за тѣхъ, но сега нѣмате жена и деца. тѣ сж заминали за онзи свѣтъ, и като нѣма кого да обичате и за кого да се грижите, вие губите своята набожностъ. Казвате тогава, че Богъ ви е забравилъ. Не, това е криво разбиране. Всѣко криво разбиране води къмъ вкисване. За да се освободи отъ това вкисване, човѣкъ трѣбва да оправи първо отношенията си къмъ Божествения свѣтъ.

Когато се говори за работа върху себе си човѣкъ често се обезсърдчава намира, че много години трѣбва да работи. Нѣкой казва, че е работилъ 15-20 години върху себе си и нищо не е постигналъ. — Защо не е постигналъ нѣщо особено? — Не е работилъ, както трѣбва. Всѣко число крие въ себе си особени сили, които трѣбва да се разбиратъ. За мъжа щастливи числа сж 1 и 2, а за жената — 1и 9. Значи, щастливо число за мъжа е числото 12, а за жената — 19. Като съберете 1 и 2, получавате числото 3. Тройката представя разпу-

кване на житното зърно. Като поникне, то образува котва. Котвата означава процесъ на растене. Дойдете ли до числото три, ще знаете, че ви се даватъ условия да се развивате, да се размножавате, да приемете Божествената енергия въ себе си. Числото две представя нивата, на която човѣкъ трѣбва да посажда своитѣ мисли и чувства. Единицата пъкъ е семето, което той седи, т. е. неговитѣ мисли и чувства.

За да расте, човѣкъ трѣбва да има на разположение нива и семе. т. е. числата едно и две. Следъ това иде действието и на другитѣ числа върху човѣка, а именно, числата 3, 4, 5, 6, 7, 8 и 9. За да действуватъ тия числа върху човѣка. Първата Причина се явява като обединяващъ принципъ. Тя ги обединява въ едно, за да могатъ силитѣ имъ да действуватъ едновременно и целесъобразно. Като се движи отъ едно мѣсто на друго, човѣкъ трѣбва да прави връзка между нѣщата. Рече ли да измѣни пътя на своето движение, той непременно трѣбва да го огледа, да види, какви спънки ще срещне. Преди да е тръгналъ по този пътъ, той трѣбва да отстрани всички спънки. Ако по конца детето знае, докжде най-високо може да стигне неговото хвърчило, колко повече човѣкъ трѣбва да знае, докжде се простиратъ възможноститѣ на неговото движение. Ако той мисли само за ядене и пиене, конецътъ, за който е вързанъ, е много късъ. Този човѣкъ е хвърчило, което сутринъ пушатъ въ движение, а вечеръ прибиратъ. Когато нѣкой се оплаква.

че е сгрѣшилъ, или че се е оплелъ нѣкжде, това показва, че сж взели хвърчилото му. За да не взиматъ хвърчилото ви, трѣбва да стоите на известно разстояние отъ хората.

Като ученици, вие трѣбва да дадете пжтъ на Божественото въ себе си. Дойдете ли до това положение, не трѣбва да критикувате Божественото, да се произнасяте за неговитѣ прояви. Рѣката трѣбва да следва пжтя къмъ морето, да не се отклонява, да не се занимава съ други рѣки. Ако се спира тукъ-тамъ по пжтя си, ще я впрегнатъ на работа: градини и бостани да полива, воденици да кара. Въ края на краищата тя ще каже, че е свършила много работа. Свършила е много работа, но не по нейна воля. Други сж я заставили да работи. Следователно, като сте дошли на земята да учите, не отвличайте ума си, да мислите, че можете да вървите въ пжтя на другитѣ хора. Всѣки човѣкъ има свой опредѣленъ пжтъ. Всѣки трѣбва да изправи отношенията си къмъ Бога — никаква друга философия не му трѣбва. Ще кажете, че трѣбва да учите. Всѣки човѣкъ трѣбва да учи, но той трѣбва да намѣри онзи учителъ, който е опредѣленъ специално за него. Намѣри ли своя учителъ, работата му трѣгва напредъ. Този учителъ не взима никакви пари. Той работи за Бога, като изисква отъ ученика си, каквото спечели, да го внесе въ Божествената банка. Истински учителъ е онзи, който не работи за пари. Този учителъ трѣбва да учи ученика си съ любовъ,

да го научи, какво представя ума и сърдцето. да знае, какво нѣщо е човѣкътъ-мжжъ и човѣкътъ-жена, да разбира душата и духа си.

Ученикътъ трѣбва да разбира функциитѣ на тѣлото си, да знае, какъ да се справя съ него. Какъвъ ученикъ е този, който не разбира сърдцето си? Какъвъ ученикъ е този, който не знае, какво нѣщо е любовъ, свѣтлина и свобода? Нѣкой ще каже, че иска да разбере необятната любовъ. За да разберете нѣщата отъ іледицето на любовта, вие трѣбва да я изучавате въ най-малкиѣ ѣ и слаби прояви. Представете си, че сте вървѣли дълго време въ гората и сте замръзнали отъ студъ. Въ това време единъ непознатъ човѣкъ ви срѣща и ви завежда у дома си да ви стопли и нахрани. Следъ това вие се разширявате и казвате, че любовта ви е посетила. Това е една отъ малкиѣ прояви на любовта. Всѣка мисль, която внася свѣтлина въ ума, и всѣко чувство, което внася топлина въ сърдцето колкото малки да сж, наричаме Божествени. Ако възприема тия мисли и чувства въ себе си, човѣкъ постепенно се разширява, докато стане готовъ да приеме Божественото въ по-голѣмъ мащабъ, да приложи новия животъ.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ това че отричатъ Божествения животъ въ себе си. Мнозина отричатъ учениѣ, философитѣ, като не признаватъ това, което сж писали. Наистина, учениѣ и философитѣ пишатъ това, което знаятъ, но и въ него има наука, и въ него има

истина. Математицитѣ решаватъ задачи съ неизвестни, отъ които намиратъ, че x е равенъ на 0, на 1, на 2, на 3 и т. н. После изчисляватъ y . Когато $x = 0$, това показва, че ученитѣ сж намѣрили семето, което посаждатъ въ нивата y . Следъ това намиратъ z , т. е. условията, при които семето може да израсте и да се развие. Това сж тритѣ неизвестни въ задачата. И при това положение задачата още не е решена. Всички очакватъ жетвата, да видятъ, какви резултати ще иматъ. Следователно, разрешението на задачата се заключава въ плода, който човѣкъ придобива въ живота си.

Сега, като знаете това, не си правете илюзии, да мислите, че който е намѣрилъ правия пѣтъ, той е разрешилъ всички въпроси. Този пѣтъ трѣбва да се извърви. Човѣкъ вижда резултатитѣ на своя животъ, само когато извърви пѣтя, въ който е влѣзълъ. Ако не достигне крайния предѣлъ на своитѣ възможности, човѣкъ не може да мине въ новия животъ. Задъ този животъ, въ който сега живѣемъ има другъ, по-широкъ, съ по-голѣми възможности. Ако не можете да разчупите черупката на сегашния си животъ, вие всѣкога ще бъдете затворени въ него. За да счулите черупката на сегашния си животъ, вие трѣбва да имате високо съзнание за нѣщата, високъ идеалъ къмъ който да се стремите. Като разчупите първата черупка, ще се намѣрите предъ втора, трета и т. н. Много черупки трѣбва да разчупите, докато влѣзете въ свѣта на истина-

та, която ще ви направи свободни. Това не може да стане изведнъжъ, но постепенно. Ще падате, ще ставате, ще работите, докато единъ день постигнете стремежитъ на вашата душа.

Дръжте въ ума си мисълта, че човѣкъ е двуцентрово сѣщество. Като се движите отъ единия до другия центъръ, вие ще разрешавате задачитъ си правилно и ще вървите напредъ. — Ами Богъ кжде е? — Това не е важно. За човѣка е важно да се движи въ свѣтлината и топлината на Бога, да чувствува потика, който иде отъ Него, и да върви напредъ. Като се свърже съ Първата Причина, той е готовъ да възприема благото на живота огъ всѣки човѣкъ. Дойде ли нѣкой да почука на вратата ви, да носи Божественото благо, станете веднага на кракъ и му отворете. Дали сте боленъ или здравъ, не се колебайте. И на смъртно легло да сте, станете и отворете на Божия пратеникъ. Посрещнете посланика отъ Божествения свѣтъ и тогава умирайте, ако сте дошли вече до този часъ. Кажете на смъртъта да ви почака малко. Предъ Божественото и смъртъта отстъпва. Като чуе гласа Му, тя веднага си заминава.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мъдрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мъдрость, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

х

12. Лекция отъ Учителя, държана на
13 ноемврий, 1929 г. София.— Изгрѣвъ.

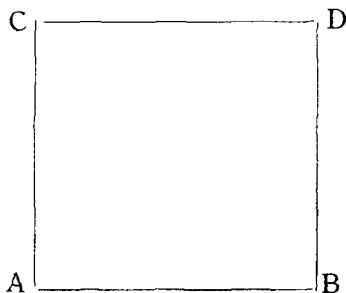
Паралелизъмъ въ природата

Размишление върху правия пжтъ.
Тема: „Смѣни въ природата“.

Често хората говорятъ за конкретна мисълъ. Какво означава думата „конкретно“? Да имашъ конкретна мисълъ, това значи, да изнасяшъ фактитъ ясно, точно, опредѣлено. Конкретна мисълъ е тази, на която човѣкъ може да се опре. Нѣкои казва, че вѣрата му въ Бога е нѣщо, на което може да се опре, т. е. да уповава. Обаче, на коя вѣра може човѣкъ да уповава: на вѣрата, останала отъ дѣди и пра-дѣди ли? Това не е достатъчно. Това е вѣрване, но не е истинска вѣра. Така мнозина вѣрватъ, мнозина мислятъ, но нито вѣрата имъ, нито мисълта имъ сж истински. За да мисли право, човѣкъ трѣбва да се занимава съ геометрия. Тя разкрива предъ него реалността на нѣщата. Безъ геометрия човѣкъ не може да има ясна представа за реалността. Геометрията разглежда правитѣ и криви линии, фигуритѣ, тѣлата не само въ външния, но и въ вътрешния, психически животъ. Какво представя правата линия? Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Когато въ ума на човѣка се проектира една права линия, едновременно съ нея се проектира още една права, успоредна на първата. Първата

права линия е причина, втората е следствие. Първата е видима, а втората — невидима.

И тъй, всѣка права линия АВ (ф.1) представля движение на тѣлото А къмъ В. За да се движи тѣлото А само въ посока АВ, това показва, че навсѣкжде срѣща препятствия. То не може

фиг. 1

да върви нито нагоре, нито надолу, нито да се върне назадъ. Рече ли да се върне назадъ, веднага следъ него идатъ много прѣчки, които не му позволяватъ. Тѣлото е принудено да върви само напредъ. За да измѣни посоката на своето движение, като стигне точка В, тѣлото прави едно пречупване и поема посока нагоре, къмъ точка D. Въ точка D тѣлото може да направи още едно пречупване, да отиде въ посоката на точка С, отдето може да слѣзе надолу, въ точка А и да поеме отново сжщия пътъ АВ. Следователно, когато човѣкъ се

движи по права линия и измѣни посоката на движението си чрезъ три пречупвания, той образува плоскостъ. Като се движи по границѣта на тази плоскостъ, той ще се върне на сжщото мѣсто, отдето е излѣзълъ.¹

Докато се движи по правата АВ, човѣкъ има една опитностъ. Мине ли по правата DC, дето пѣтътъ се пречупва, той има вече друга опитностъ. Той е позналъ движението по плоскостъ. Тукъ хората мислятъ, върватъ, работятъ по другъ начинъ, различенъ отъ този, по който сж били въ АВ. Наистина, да се движи човѣкъ по права линия или по плоскостъ, това сж два различни свѣта, отъ които той придобива различни опитности. За да излѣзе отъ свѣта на правата линия и да влѣзе въ свѣта на плоскостъта, човѣкъ минава презъ три пречупвания, докато отново се върне въ точка А, отдето е тръгналъ. Като се върне въ свѣта, отъ който е излѣзълъ, човѣкъ започва да се съмнява, дали гова, което е преживѣлъ, е реално или не. Докато се движи по права линия, човѣкъ върва само въ себе си. Изгуби ли върва въ себе си, той се намира въ нѣкаква опасностъ и нѣщо вънъ отъ него го заставя да се огъне, да поеме друга посока на движение. Той започва да се движи къмъ точка D. Дойде ли въ тази точка, той е готовъ да се огъне още единъ пѣтъ, да тръгне по направление на правата DC, дето новъ свѣтъ се открива за него: нови мисли, чувства и желания. Като придобие известна опитностъ, той се огъ-

ва още единъ пътъ и слиза надолу, къмъ точка А, отдето първоначално е тръгналъ. Като слѣзе въ тази точка, той започва да се движи по правата АВ и се чуди, сънъ ли е видѣлъ, или се е намиралъ предъ нѣкаква действителностъ. Това показва, че въ пътя на човѣшкото развитие, мислитѣ чувствата и желанията на човѣка минаватъ отъ единъ свѣтъ въ другъ и следъ време пакъ се връщатъ при него, но съ нѣкаква придобивка. Това означаватъ думитѣ, че животътъ на човѣка се повтаря следъ всѣки четири поколѣния. Мислитѣ и чувствата на човѣка претърпяватъ три пречупвания и, като дойдатъ до четвъртото, тѣ се намиратъ въ сжщата точка, отъ която сж излѣзли.

Казваме, че на всѣка права мисълъ съответствува друга права, успоредна на нея, но невидима. Това виждаме и въ квадрата $ABDC$ (ф. 1). На правата АВ отговаря успоредната права DC. Тѣзи прави, именно, образуватъ плоскостъта. Когато мине отъ правата въ плоскостъта, човѣкъ чувствува нѣкаква разсѣяностъ. Това показва, че мисълъта му още не е нагодена за новия свѣтъ. дето има по-голѣмо разширение. Той не е готовъ още за новитѣ условия. Щомъ се нагоди къмъ тѣхъ, разсѣяността изчезва. Колкото по-голѣмо е пространството, въ което мисълъта се проектира, толкова тя е по-разпрѣсната, по-разширена. Тази е причината, поради която човѣкъ не може да схване ясно идеитѣ, какво нѣщо е Богъ, душа, духъ, умъ,

сърдце, време, пространство и т. н.) Натъкне ли се на една отъ тия идеи, той казва: Отвлѣчена е тази идея, не е за моя умъ. Запримѣрь, всѣки възприема свѣтлината, разбира я отчасти, ползува се огъ нея, но рече ли да я обхване, той се загубва, и въ съзнанието му настава известна тъмнина. Това показва, че нѣщата могатъ да се разбиратъ до известна степенъ само, но по никой начинъ не могатъ да се обхванатъ изцѣло. Обхванатъ ли се, значи, да се ограничатъ, а това е невъзможно. Всички идеи, които възникватъ въ ума на човѣка, се дължатъ на това, че тѣ сѣществуватъ като прави линии нѣкъде въ природата и въ живота. Дойде ли една идея до вашия умъ, тя веднага произвежда друга права, паралелна на нея, и вие започвате да мислите. Вашата мисль е невидима, но се явява като естествено послѣдствие на правата линия, която я предизвикала. Запримѣрь, свѣтлината е правата АВ, а вашата мисль върху свѣтлината е правата DC, паралелна на АВ.

Законъ е: когато човѣкъ прекара една права линия въ природата или въ живота нѣкъде, нѣкое разумно сѣщество чъртае права, успоредна на неговата. Тя се явява като послѣдствие на първата линия. Запримѣрь, пѣтникъ отива въ една гостилница да се нахрани. Тази е неговата интимна мисль. Той си поржчва едно, после второ блюдо и започва да яде. Като се храни, той образува права линия. Докато се храни, гостилни-

чарътъ си прави смѣтка, колко струва яденето. По този начинъ той тегли своята права, паралелна на тази, която клиентътъ е направилъ. Клиентътъ не вижда това. Той даже не подозира, че гостилничарътъ се занимава съ него. Обаче, като дойде редъ да плаща, гостилничарътъ веднага се явява предъ него, готовъ съ смѣтката си. Значи, единиятъ яде, чъртае права линия; другиятъ смѣта, чъртае друга права линия, успоредна на първата. Този законъ ученитѣ наричатъ „законъ за причини и послѣдствия“.

Съвременнитѣ хора се натъкватъ на редъ противоречия и се питатъ, отде идатъ тия противоречия. Тѣ не подозиратъ, че противоречията въ живота имъ сж послѣдствие на известни причини. Всѣка мисль, всѣко чувство, които човѣкъ проектира въ пространството, иматъ свои послѣдствия, добри или лоши. Искане ли да се освободи отъ нѣкакво послѣдствие, човѣкъ трѣбва да се върне назадъ въ мисълта си, да намѣри причината, която го е създала. Следователно, човѣкъ трѣбва да знае, че на всѣка негова мисль, или на всѣко негово чувство отговаря друга мисль или друго чувство, паралелни на неговитѣ, но излѣзли отъ друго нѣкое разумно сжщество. Кжде е това сжщество, не е важно. То може да е на земята, а може да е въ невидимия свѣтъ. Важно е, че на всѣка ваша права линия отговаря друга права, паралелна на нея. Усѣмни ли се човѣкъ въ нѣщо, и дру-

го нѣкое сѣщество ще се усѣмни заедно съ него. Рече ли човѣкъ, че не иска да работи, и другото сѣщество ще се откаже отъ работата си. Ако човѣкъ пожелае да направи едно добро, и това сѣщество ще пожелае да направи едно добро. — Защо е така? — Между всички хора, които мислятъ, чувствуватъ и постѣпватъ по единъ и сѣщъ начинъ, има извѣстно сѣответствие. Съ колкото повече сѣщества е свързанъ човѣкъ, толкова повече паралелни линии ще се прокаратъ на неговата права.

Като знае отговорността, която носи въ живота си, човѣкъ трѣбва да мисли, да чувствува и да постѣпва право. Отъ този законъ излиза поговорката: „Каквото си постелешъ, на това ще легнешъ“. Ще знаете, че както вие работите за другитѣ, така и тѣ работятъ за васъ. За всѣко добро дѣло, което представя права линия въ живота, се отговаря съ друга права, успоредна на първата. За всѣко нѣщо се държи смѣтка и се отговаря съ добро или съ лошо, сѣответно на направеното. Това показва, че въ природата сѣществувва законъ за правилна обмѣна: колкото ядешъ, толкова плащашъ. Колкото храна си приелъ, толкова сила си придобилъ и сѣответно на това си платилъ. Колкото по-правилна е обмѣната между нѣщата, толкова по-добъръ е животътъ на хората. Това означава поговорката: „Каквото си посѣлъ, това ще пожънешъ“. Когато двама души, съ една и

Сжща мисълъ, съ еднакви чувства и желания започнатъ да работятъ заедно. други двама, било въ невидимия или видимия свѣтъ, ще се свържатъ съ първитѣ двама и ще работятъ съответно съ тѣхъ. Тѣй шото, каже ли човѣкъ, че се интересува отъ въпроса за Бога, той трѣбва да знае, че тази мисълъ не е единствено негова. Други сжщества, по-напреднали отъ него, сж мислили вече по този въпросъ.

Следователно, за да бжде една мисълъ или едно вѣрую реално. тѣ трѣбва да се подкрепватъ отнѣкжде. Не се ли подкрепватъ, тѣ не сж реални. Не само това, но човѣкъ трѣбва да знае, отде иде известна мисълъ въ неговия умъ. Ще каже нѣкой, запримѣръ, че мисли за Бога. Преди да е помислилъ човѣкъ за Бога, Богъ първо е помислилъ за него. Значи, човѣшката мисълъ е отражение на Божествената. Вие питате, защо нѣкои хора не вѣрватъ въ Бога. Споредъ мене нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не вѣрва, само че различнитѣ хора вѣрватъ по различни начини. Когато казваме, че единъ човѣкъ е вѣрващъ, а другъ безвѣрникъ, ние имаме предъ видъ различнитѣ пжтища, по които тѣ се движатъ. Вѣрващиятъ се движи по права линия, а безвѣрникътъ — по крива линия. Безвѣрникътъ е безвѣрникъ по отношение на вѣрващия. но и той вѣрва въ нѣщо. Ония, които се движатъ по права линия, вѣрватъ по радиуситѣ на окръжността. Тѣзи, които се движатъ по крива линия, се намиратъ по окръжността. Като

се движи по права линия, човѣкъ не измѣня отношенията си къмъ ближния си, нито тия къмъ Първата Причина на нѣщата. Щомъ отношенията къмъ ближния му не сж прави, и отношенията му къмъ Бога не сж прави. Обратно: ако човѣкъ измѣни отношенията си къмъ Бога, заедно съ това той измѣня отношенията си и къмъ своя ближень.

Изобщо, докато спазва вътрешнитѣ отношения къмъ всички същества, човѣкъ се намира подъ влиянието на закона за паралелизма въ природата. Той знае, че никой не живѣе за себе си. Докато двама души мислятъ едновременно и еднакво, тѣхната мисль е права. Нѣкой казва, че като него нѣма другъ човѣкъ въ свѣта. Тамъ е погрѣшката. Има поне единъ точно като него. Какъвто е единиятъ, такъвъ е и другиятъ. Тѣ си приличатъ много. Отъ двамата зависи, какво ще бжде отношението между тѣхъ, както и отношението имъ къмъ окръжаващитѣ. Когато има съгласие между двама души, ще има съгласие и между трима, четирима, петима и т. н. За да дойде до това съгласие, човѣкъ трѣбва първо да утихне въ себе си, т. е. да придобие такъвъ вътрешенъ миръ, който отъ нищо да не се разколебава. Докато човѣкъ е вътрешно недоволенъ отъ себе си, докато се бори, той не може да бжде въ съгласие нито съ себе си, нито съ ближнитѣ си. Всѣки човѣкъ има условия да бжде това, което желае. Той носи въ себе си дарби и способности, които трѣбва да разви-

ва. Като не е работилъ, той е дошълъ до объркване на работитѣ си и не знае, какъ да излѣзе отъ това положение. Въ това отношение той мяза на жена, която обърква преждата. Като види, че преждата ѝ е обърквана, тя започва оттукъ да кжса, оттамъ да кжса, докато я оправи. Не може ли да я оправи, тя туря преждата си въ огъня да изгори. Най-после тя казва: Освободихъ се отъ обърканитѣ си конци. Не, това не е никакво освобождаване.

И тъй, човѣкъ не може лесно да се освободи отъ живота. Колкото пжти да гори концитѣ, въ края на краищата животътъ пакъ ще похлопа на вратата му. Колкото да пждите своя кредиторъ, той пакъ ще хлопа на вратата ви. Искате ли да се освободите отъ него, трѣбва да плащате. Човѣкъ трѣбва да отговаря за всичко, което е правилъ. Като знае това, той трѣбва добре да обмисля онова, което е решилъ да прави. Той не е самъ въ живота си. Каквото върши, той трѣбва да знае, че има едно сжщество, което върви паралелно съ него и прави това, което и той върши.» Кжде е това сжщество? Или на небето, или на земята. Въ всѣки случай, това сжщество е нѣкжде на противоположния полюсъ.

Следователно, каквото прави, човѣкъ трѣбва да знае, че е въ зависимостъ отъ друго сжщество. Не върви ли паралелно съ него, той се излага на голѣми страдания. За да се справи съ страданията си, човѣкъ трѣбва постепенно да се разширява, да излѣзе отъ свѣ-

та на правата линия и да влѣзе въ свѣта на плоскостѣта, да придобие опитности. На правата АВ отговаря друга, паралелна на нея—ДС. Доброто представя права линия. На това добро, т. е. на тази права линия отговаря друго добро, друга права линия, успоредна на първата. Тия две добрини образуватъ едно цѣло.

За да разбере живота, човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да проникне въ неговата дълбочина, въ неговия вътрешенъ смисълъ. Докато се безпокои, какъ ще прекара живота си, човѣкъ има механическо разбиране за проявитъ му. При това положение той ще живѣе или като младъ, или като старъ. Младиятъ мисли, колко повече да си поживѣе, да се повесели. Стариятъ пъкъ съжالياва за младини-тѣ си. Не, младъ човѣкъ е онзи, който въ младинитѣ си мисли за своитѣ старини. Той живѣе съ огледъ на своето бждеще. Старъ човѣкъ е онзи, който въ старинитѣ си мисли за своята младостъ. Младиятъ трѣбва да бжде силенъ и готовъ за всѣкаква работа, а стариятъ — мждъръ и разуменъ. Животътъ на младия трѣбва да върви паралелно съ живота на стария, за да могатъ взаимно да си помагатъ. Тѣ черпятъ сили единъ отъ другъ. Ако младиятъ не е използувалъ младинитѣ си, както трѣбва, той мяза на лѣтникъ, който е гладувалъ три деня и търси хлѣбъ, ядене, да се подкрепи. Ако стариятъ не е използувалъ старинитѣ си, както трѣбва, той е гостилничаръ, обранъ отъ разбойници. които му взели

паритѣ, сждоветѣ, припаситѣ и го оставили въ положението на последенъ сироманъ. Какво ще получи младиятъ отъ този гостилничаръ? Той ще влѣзе въ гостилницата, ще разправа, че е гладенъ, уморенъ, три деня не е ялъ, но гостилничарътъ не може да му даде храна, не може да подкрепи силитѣ му. Тия двама души представятъ двама грѣшници. Като се събератъ на едно мѣсто, какво могатъ да направятъ? Тѣ ще говорятъ за своитѣ разочарования и неуспѣхи въ живота.

Обаче, ако младиятъ и стариятъ сж изпозували живота си разумно, тѣ представятъ двама праведни хора. Единиятъ отъ тѣхъ, младиятъ е пѣтувалъ, ходилъ въ странство да учи. Стариятъ пѣкъ е гостилничаръ, който отворилъ гостилница за добри, праведни хора, които сж работили, учили и помагали на ближнитѣ си. Когато младиятъ, уморенъ и огладнѣлъ, влѣзе въ тази гостилница, стариятъ ще изнесе най-хубавото си ядене и ще му предложи да яде, да подкрепи силитѣ си. Тѣ ще се разговарятъ помежду си, но не за неуспѣхи, а за успѣхитѣ и за придобивкитѣ си. Следователно, пита ли нѣкой, защо трѣбва да живѣе добре, нека си представи картината на пѣтникъ, който се връща отъ учение и работа и влиза въ гостилница, пълна съ вкусно и доброкачествено ядене. Не живѣе ли добре, нека си представи картината на пѣтникъ, който едва се спасилъ отъ нѣкаква житейска катастрофа и се отбива въ гостилницата да се

подкрепи, но нищо не намира — Защо? — И гостилничарът е претърпѣлъ катастрофа.

И тъй, дръжте въ ума си конкретната идея, че човѣкъ има отношение къмъ Бога, т. е. къмъ Първата Причина на нѣщата. — Да се докаже тази идея. — Тя не може да се доказва. Като живѣе, човѣкъ мисли за Бога, и Богъ мисли за човѣка. Ако не е така, отъ човѣка нищо не може да излѣзе. Човѣкъ е отражение на Бога, излѣзълъ отъ Него и се връща при Него. — Ама съществува ли Богъ, или не? — Това е въпросъ, самъ по себе си разрешенъ. Като е излѣзълъ отъ точка А, човѣкъ е претърпѣлъ три огъвания и на четвъртото се е върналъ пакъ въ А, отдето е тръгналъ. Следователно, презъ всѣки четири поколения човѣкъ се връща тамъ, отдето е тръгналъ, но обогатенъ, съ голѣми придобивки и опитности. Земята може да се измѣни, да изчезне, но човѣкъ ще се върне при Бога, отъ Който нѣкога е излѣзълъ. Че ще се върне тамъ, отдето е излѣзълъ, това е абсолютна истина. Въпросъ е, обаче, какъ ще се върне: като грѣшникъ, който е странствувалъ и не може да намѣри храна да подкрепи силитѣ си, или като праведенъ, който, следъ дълго странствуване, се връща съ знания, съ опитности и, дето влѣзе, намира храна, условия да си почине, да подкрепи силитѣ си.

Положението на грѣшника и на праведния се различаватъ коренно, защото първиятъ не мисли за Бога и не Го обича, а вториятъ ми-

сли за Него и Го обича, — Какъ ще обичаме Бога като не Го виждаме? — Тамъ е въпросътъ. Изкуство е да обичашъ онова, което не виждашъ, а не това, което виждашъ. Да се свързва човѣкъ съ Божията мисль, това е на мѣсто, но да се свързва съ човѣшката мисль, която всѣки моментъ може да го отклони отъ пътя му, това е нещастие. Защо да не върви човѣкъ паралелно на онази невидима права, която се проектира въ неговия животъ? Щомъ съгласува живота си съ тази права, човѣкъ може да съгласува живота си и съ своитѣ ближни. Не съгласува ли своя животъ съ Божествения, човѣкъ не може да има правилни отношения и къмъ своя ближень. Каквито сж отношенията на Бога къмъ човѣка, такива трѣбва да бждатъ отношенията на всѣки човѣкъ къмъ неговитѣ ближни. Това изисква законътъ на паралелизма въ природата. Да спазишъ този законъ, това не значи, да направишъ ближния си щастливъ. На всѣки човѣкъ сж дадени условия и възможности да бжде щастливъ, а ти трѣбва само да го поощрявашъ да работи. Видишъ ли, че нѣкой работи, не го спирай, не казвай, че трѣбва да работи малко, да пази силитѣ си. Видишъ ли, че нѣкой се моли, не казвай, че е заблудень. Поощрявайте се взаимно въ работата, въ доброто, което сте намислили да правите. Искате ли да помогнете на нѣкого, вземете ралото си и идете заедно съ него на нивата му, да копаете. Стане ли въпросъ за работа, за

правене на добро, не се спъвайте едни други. Разумната работа, разумното добро не ощетяватъ, но подигатъ и облагородяватъ човѣка.

Съвременнитѣ хора едни други се спъватъ, вследствие на което сж нещастни. Тѣ страдатъ по единствената причина, че не разбиратъ любовта, не разбиратъ, какви трѣбва да бждатъ отношенията имъ къмъ Първата Причина, къмъ ближния имъ и къмъ себе си. Дето има неразбиране на нѣщата, тамъ спънкитѣ и противоречията сж голѣми. На човѣка се даватъ всички условия да работи, да расте и да се развива, а той се безпокои. Защо се безпокои? Защото не знае, какъ ще прекара живота си. Той казва, че трѣбва да мисли, да се осигури по нѣкакъвъ начинъ. Обаче, безпокойството още не означава мисль. Всѣка мисль, която е свободна отъ смущения, тревоги и безпокойства, е Божествена. Между Божията мисль и човѣшката трѣбва да има известно съответствие, известенъ паралелизъмъ. Докато този паралелизъмъ съществува, човѣкъ е на правъ пжгъ. Законътъ на паралелизма съществува навсѣкжде въ живота. Запримѣръ, човѣкъ не може да бжде обичанъ, ако той самъ не обича. Човѣкъ не може да бжде свободенъ, ако той самъ не дава свобода на другитѣ. Не могатъ да вѣрватъ въ тебе ако и ти не вѣрвашъ въ хората. Не могатъ да ти направятъ добро, ако и ти не правишъ добро на другитѣ. Вие можете да провѣрите този законъ навсѣкжде въ

живота. Провѣрете ли го, сами ще разберете, какво означава права и крива посока на движение.

Мнозина се страхуватъ отъ живота, безпокоятъ се, дали могатъ да теглятъ права линия въ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. За да се убедятъ въ това, тѣ трѣбва да правятъ опити. Ако не могатъ да теглятъ права линия, ще теглятъ крива.—Коя линия е крива?—Тази, на която двата края сж съединени, и всичкитѣ ѝ точки сж еднакво отдалечени отъ една вжтрешна, наречена центъръ. Който иска да тегли свободно прави линии, той трѣбва да бжде спокоенъ, за нищо да не се безпокои. Следователно, докато не се успокои, човѣкъ не трѣбва да бърза, да взима известно решение. Докато мисълта му не стане ясна, той не трѣбва да предприема никаква работа. Човѣкъ не може да се лѣкува, докато не намѣри причината на своето заболяване. Щомъ намѣри причината и я отстрани, болестъта му ще изчезне. Всѣко последствие се дължи на известна причина. Щомъ махнете причината, и последствието ще изчезне.

И тъй, искате ли да знаете, защо страдате, защо сте нещастни, спрете се върху последствията, на които се натъквате въ живота си. Между последствията и тѣхнитѣ причини има известенъ паралелизъмъ. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, добри или лоши, иматъ своитѣ последствия. Като знае това, човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да поставя въ хар-

мония своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Каквото прави човѣкъ, всичко трѣбва да бжде въ хармония съ Великото. Дали човѣкъ свири, пѣе, рисува, шие, прави добро, всичко трѣбва да бжде хармонично. Каквото знае човѣкъ, трѣбва да бжде съвършено. Срѣдни, посрѣдствени положения не се търпятъ. Тѣ сѣществуватъ, но природата ги разваля и застава човѣка отново да започне. Какво прави грѣнчарѣтъ, когато грѣнцитѣ му се пукатъ? Той ги строшава, туря ги отново на огъня да се стопятъ и следъ това излива нови форми, по-съвършени отъ първитѣ. Кой каквото прави, трѣбва да подражава на Великото, което се е проявило въ природата чрезъ множество красиви и съвършени форми.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате закона на пералелизма и да видите, какъвъ е крайниятъ резултатъ при движението на паралелнитѣ линии. Когато сѣществото А се движи по посока къмъ В, образува се правата АВ, на която правата DC е паралелна. Правата DC е противоположна на движението на сѣществото А. Въ движението си тѣ ще се срещнатъ и ще образуватъ крѣгъ. Безъ да подозиратъ, тия сѣщества се движатъ по крѣва линия и образуватъ крѣгъ — завършенъ процесъ. Следователно, две сѣщества могатъ да свършатъ една работа, когато се движатъ въ две различни, но паралелни посоки. При срѣщата си тѣ образуватъ крѣгъ — завършенъ цикълъ, завършенъ плодъ. Завършенъ

процесъ имаме, когато мисълта на човѣка е въ съгласие съ Божията мисълъ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да каже въ себе си: Азъ ще мисля за Бога така, както Той мисли за мене. — Виждалъ ли си Бога? — Не е нужно да Го виждамъ. Мисълта е по-силна отъ виждането. Щомъ мисълта съществува, и виждането е възможно. Ако мисълта не съществува, и виждането не би съществувало. Виждането не е нищо друго, освенъ проектиране на дадена мисълъ. Човѣкъ мисли известно време върху даденъ предметъ, лице или въпросъ, докато най-после мисълта му се конкретизира. Следователно, отъ силата на мисълта зависи реализирането на нѣщата.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на
20 ноемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Ново разбиране

Размишление върху Божиата
Правда.

Чете се темата: „Смѣни въ природата“.

Като се говори за смѣни въ природата, вие можете да разглеждате този процесъ навсѣкжде въ живота. Ако отидете на театъръ, тамъ сценитѣ се смѣнятъ. Ако отидете въ нѣкое училище, ще видите, че тамъ предметитѣ се смѣнятъ. Пъкъ и въ всѣки отдѣленъ предметъ има смѣни. Днесъ се преподава събиране, следъ нѣколко деня — изваждане, после — умножение, дѣление — действията се смѣнятъ. Понѣкога смѣнитѣ въ природата или въ живота ставатъ толкова бързо и лесно, че като гледа, човѣкъ мисли, че и той може да ги извърши. Запримѣръ, нѣкой наблюдава, какъ борци се борятъ и, като се върне дома си, казва: И азъ мога да надвивамъ, да се боря съ юнаци. Човѣкъ трѣбва да се опита, да има ясна представа за своята сила.

Сега, като ученици, вие се интересувате отъ знанието. Дойдете ли до знанието, и тукъ има процеси на смѣни, преминаване отъ една областъ въ друга. Това сж степени на знанието. Най-важниятъ моментъ въ знанието е първиятъ, когато човѣшкиятъ умъ се запали отъ свѣтлината на това знание. Следващитѣ мо-

менти сж дотолкова важни, доколкото горението продължава. Запали ли се веднъжъ огънътъ, горението трѣбва да се подържа. Огънътъ може да се подържа, но презъ всичкото време, докато гори, не може да бжде еднакво силенъ, вследствие на което ту се усилюва, ту отслабва. Сжщитѣ процеси се забелязватъ въ доброто, въ злото, въ любовта и т. н. И въ тия процеси има редъ смѣни: усилюване, отслабване, индиферентностъ и ново повторение на сжщитѣ процеси. При всѣко повторение се забелязва повишаване на тия процеси. Това показва, че каквито усилия да прави, човѣкъ не може изведнъжъ да бжде добъръ, любещъ и т. н. За да придобие тѣзи качества, той трѣбва да работи съзнателно върху себе си.

Мнозина се стремятъ къмъ любовта, безъ да се запитватъ, какъ могатъ да я придобиятъ. Любовта е въ връзка съ живота. Значи, човѣкъ трѣбва съзнателно да проявява любовта си, за да придобие животъ. Любовта носи животъ, здраве, сила, разположение, доволство. И който люби, и когото любятъ, трѣбва да бждатъ здрави. Ако болниятъ оздравѣе отъ любовта ви, това показва, че вие сте го обичали истински. Не оздравѣе ли, не сте го обичали истински. Любовта облагородява човѣшкото сърдце. Любовь, която кара човѣка да плаче, не е истинска. Сама по себе си любовта не произвежда нито радостъ нито скръбъ. Радостта произлиза отъ придобивкитѣ въ живота. Изгуби ли човѣкъ тия придобивки, скръбъ-

та иде. Любовта не произвежда противоположни процеси. Любовта е вѣченъ и неизмѣненъ процесъ, който носи животъ въ себе си. Следователно, който иска да люби, той трѣбва да си каже: Азъ трѣбва да любя! — Кого ще любишъ? — Това не е важно. Важното е, че трѣбва да любя. Каже ли нѣкой, че не трѣбва да люби, той самъ си създава условия за болести. Не, щомъ искашъ да бждешъ здравъ, непременно трѣбва да обичашъ. Не можешъ ли да обичашъ нѣкой човѣкъ, ще обичашъ себе си. Ако човѣкъ себе си не обича, никого не може да обича.

Съвременнитѣ хора се запитватъ, защо идатъ болеститѣ и страданията. Болеститѣ и страданията, както и отрицателнитѣ прояви въ живота, се дължатъ все на безлюбие. Като знае това, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да премахне ония вътрешни причини, които създаватъ безлюбието. Като се изучаватъ, хората търсятъ погрѣшкитѣ си и казватъ: Този е лошъ, грѣшенъ човѣкъ. — Какво отъ това, че нѣкой е лошъ или грѣшникъ? И като праведенъ и грѣшникъ, и като добъръ и лошъ, човѣкъ се ползува отъ Божията Любовь. Богъ не се спира върху погрѣшкитѣ на хората, нито върху тѣхното добро. Той обича всички хора и имъ помага. Той влиза въ положението на всички живи същества и имъ се притича на помощъ. Казано е, че Богъ е възлюбилъ истината въ човѣка. Заради тази истина, именно, Той помага на всички хора. Ще кажете, че

нѣкой човѣкъ е билъ добъръ, но после станалъ лошъ. Това е невъзможно! Нѣма сила въ свѣта, която може да измѣни доброто въ човѣка, да го направи лошъ, нито лошиятъ да направи добъръ. Отъ човѣка зависи да проявява доброто или злото въ себе си. Отъ човѣка зависи да проявява любовта си, или не. — Защо човѣкъ трѣбва да люби? — За да има животъ въ себе си, да бжде здравъ, силенъ, щастливъ, да има успѣхъ въ работитѣ си. Като люби, човѣкъ ще носи щастие и на окръжаващитѣ, и на себе си.

Като говоря за любовта, азъ имамъ предъ видъ онази любовъ, която е свързана съ здрава, съ положителна мисълъ. Любовта е вътрешна необходимостъ за човѣка, както въздухътъ е необходимъ за дробовѣтъ, свѣтлината — за очитѣ, водата — за цѣлия организъмъ. Запитва ли се човѣкъ, защо диша, защо пие вода, защо му е свѣтлина, защо живѣе? Когато да запита по тия въпроси, никой нищо не може да му отговори. Защо човѣкъ трѣбва да люби? Или защо трѣбва да живѣе? Много естествено. Понеже животътъ произтича отъ любовта, човѣкъ трѣбва да люби. Като люби, той живѣе. Кой не иска да живѣе? — Какъ ще живѣе човѣкъ: добре или зле? — Щомъ люби, човѣкъ непременно ще живѣе добре. Животътъ, който произтича отъ любовта, непременно ще бжде добъръ, хармониченъ и красивъ. Този животъ е подобенъ на рѣка, която лжкатуши въ пжтя си, като се стреми направо къмъ морето. Презъ

каквито мѣста да минава, каквито утайки да я размѣтватъ, въ края на краищата тя ще се пречисти и ще бѣде еднакво чиста, какъвто е изворотъ, отъ който е излѣзла.

Като ученици на Велика Школа, вие трѣбва да разбирате любовта по новъ начинъ, т. е. да живѣете по новъ начинъ. Безъ любовъ никакъвъ животъ не съществува. Кажете ли нѣкой, че живѣе, а не люби, той се самоизлѣгва. Дето е любовта, тамъ е животътъ, тамъ сѣ всички постижения. Животъ, който не произлиза отъ любовта, е животъ на мъчения и страдания. Какъвто е животътъ, такъвъ ще бѣде и неговиятъ плодъ. Кравата може да роди само теленце, нищо друго; вълчицата — вълче. Обаче, животътъ на кравата и на вълчицата е ограниченъ. Човѣкъ, обаче, ще роди човѣкъ, който има по-голѣми възможности и условия за свобода, за постижения отъ тия на кравата и вълчицата.

Следователно, искате ли да постигнете нѣщо, мислете право върху живота върху любовта. Ако продължавате да мислите, както досега сте мислили, нищо нѣма да постигнете. Това значи: ще се раждате и ще умираете, ще учите и ще забравяте наученото, докато единъ день заминете за другия свѣтъ. Нѣкои заминаватъ преждевременно, на 10 20. 30, 40 годишна възраст; други пъкъ живѣятъ повече, до 70—80—100—120 годишна възраст. но и едни-тъ, и другитѣ свършватъ съ разочарование. — Защо? — Защото сѣ живѣли безъ лю-

бовъ. — Кого трѣбва да любятъ? — Онзи, Който ги е създалъ. Щомъ любятъ Бога, тѣ могатъ да любятъ всички. Обаче, любовта не подразбира животъ на удоволствия и развлѣчения. Докато търси удоволствия въ любовта, човѣкъ се нуждае отъ кредита на хората, да има, съ какво да живѣе. Който люби истински, който живѣе въ Божественага любовъ, той самъ е запаленъ огънь, не се нуждае отъ любовта на хората, всѣки день да го палятъ, да подържатъ неговия животъ. Кажете ли човѣкъ, че никой не го обича, той е свѣщъ, която се нуждае отъ хора, да я палятъ и гасятъ. Човѣкътъ на любовта е свѣщъ, която, веднѣжъ запалена, никога не гасне. Той е изворъ, който, колкото да го черпятъ, никога не пресъхва.

Христосъ казва: „Овцетѣ, които Отецъ ми даде, никой не може да ми ги отнеме. Тѣзи овце слушатъ гласа ми и ме познаватъ“. Овцетѣ, за които Христосъ говорилъ, представятъ ония, които Го следватъ, слушатъ Словото Му, мислятъ, живѣятъ и любятъ като Него. За тия овце, именно, Христосъ дойде на земята. Той не се запитваше, колко души ще повѣрватъ въ Него. Той дойде да покаже на хората новъ начинъ на животъ, новъ пътъ къмъ любовта. Който поеме този пътъ, той ще има всичко, какво го желае: музика, поезия, изкуство, любовъ. Не влѣзе ли въ пътя на любовта, човѣкъ ще се превърне въ суха пръчка, за която Христосъ е казалъ: „Всѣ-

ка пръчка, която не дава плодъ, ще се отрѣже и въ огъня ще се хвърли“. Свърже ли се съ любовта, човѣкъ се свързва съ Извора на живота, който постоянно уталожва неговата жажда.

Сега, като се говори за любовта, мнозина правятъ сравнение помежду си и казватъ, че единъ обича повече, а другъ — по-малко. Любовта не може да се измѣрва по количество. Едно може да се каже за любовта, а именно, дали човѣкъ обича по Божественъ начинъ, или по човѣшки. Да обича човѣкъ по Божественъ начинъ, това значи, да бжде изцѣло погълнатъ отъ любовъ къмъ Бога, да е готовъ всѣки моментъ да изпълни волята Му. Като изпълнява волята Божия, той ще бжде запаленъ огънь, който вѣчно ще гори. По качество неговиятъ огънь ще бжде подобенъ на Божествения. Разликата ще се заключава само въ голѣмината му, но не и въ качества. Колкото да е малъкъ огънятъ на вашата любовъ, щомъ е запаленъ отъ Божествения, единъ денъ той ще се увеличи, ще свѣти и грѣе надалечъ. Увеличаването на този огънь не е механически процесъ, но органически и се извършва въ самия човѣкъ. Докато не разбира любовта, човѣкъ се намира въ положението на своенравно дете.

Като слушатъ да се говори така, нѣкои се обезсърдчаватъ, мислятъ, че нищо не сж направили, че нѣматъ никакви постижения. Не, всѣки човѣкъ, който е работилъ съзна-

телно върху себе си, е придобилъ нѣщо, но той трѣбва да превърне спечеленото въ златни пари, въ ефективъ. Въ турско време още, единъ старъ човѣкъ успѣлъ да спести, съ трудъ и съ голѣми усилия, 20 хиляди лева книжни пари. По едно време цената на книжнитѣ пари спаднала толкова много, че 20-тѣ хиляди лева на стареца нищо не стрували. Той горчиво съжалявалъ, че трудътъ му се обезценилъ толкова много. Едва при това положение той съзналъ, че е трѣбвало да превърне събранитѣ си пари въ злато, което никога не губи своята стойность.

Много отъ стремежитѣ, разбиранията и знанията на съвременнитѣ хора иматъ стойността на книжнитѣ пари. Днесъ иматъ цена, но утре вече се обезценяватъ. Истинско знание е това, което има стойността на златото. Запримѣрь, слушате нѣкой да казва, че чрезъ внушение човѣкъ може всичко да придобие. Като си внуши, че трѣбва да работи, да учи, да люби, той ще постигне всичко. Питамъ: на кого можете да внушавате? Ако внушавате на болния, че може да работи, да учи, да люби, вие сте на кривъ пѣтъ. Болниятъ не може да работи, да учи, да люби, преди да се е излѣкувалъ. На болния ще внушите първо, че трѣбва да оздравѣе. Като оздравѣе напълно, тогава можете да му внушавате да работи и да учи. На здравия, обаче, нѣма защо да му внушавате, какво да прави. Той самъ може да си внуши, че трѣбва да работи и да

учи. Като си внуши това, не трѣбва да чака резултатъ, но да се впрегне на работа. Истинско внушение е онова, при което, каже ли си човѣкъ нѣщо, веднага да пристѣпи къмъ неговото реализиране. Какво внушение е това, да кажешъ, че трѣбва да любишъ, а същевременно държишъ въ ума си лоши, отрицателни мисли, въ сърдцето си — лоши чувства? За да възприемешъ и приложишъ любовта, ти трѣбва да си приготвилъ ума и сърдцето си за нея. Любовта търси хора съ силна мисълъ. Силна мисълъ има онзи човѣкъ, който, следъ като изгуби всичкото си богатство, не наруши своето равновесие. Силна мисълъ има онзи, който, следъ десетгодишно боледуване, не се разколебае въ живота. Силниятъ знае, че никой не е въ състояние да му отнеме богатството, знанието и живота. Той знае, че богатството, знанието, животътъ сж нѣща, които, дадатъ ли се веднѣжъ на човѣка, който живѣе споредъ великитѣ Божии закони, не се губятъ. Привидно могатъ да се загубятъ, но вътрешно тѣ оставатъ съ него. Този човѣкъ не се залъгва отъ думитѣ на нѣкои проповѣдници, че като умре ще отиде въ рая или въ ада. За него раятъ и адътъ сж тукъ, нѣма защо да ги търси вѣнъ отъ себе си, вѣнъ отъ своя животъ.

Какво представя раятъ? Раятъ е мѣсто на абсолютна чистота. Раятъ е мѣсто, дето слънцето никога не залѣзва. Раятъ е мѣсто на работа, учене, любовъ. Който влѣзе въ рая,

той трѣбва да бжде подготвенъ. Не е ли гътовъ, скоро ще се отегчи, ще започне да се мжчи. Тамъ искать хора за работа. Видять ли, че нѣкой е недоволенъ, сърдитъ, веднага го прашать на земята. Който иска да живѣе въ рая, той трѣбва да бжде отворена книга, всички да четать по нея, да нѣма нищо скрито-покрито въ него. Намѣрятъ ли най-малкото петно въ неговата книга, веднага ще го изпратятъ на земята да се чисти. Въ този смисълъ земята представя мѣсто за чистене. Тя е тѣй нареченото чистилище. Като не мисли по това, човѣкъ казва, че е дошълъ на земята да си поживѣе. Той е дошълъ на земята да си поживѣе, но свършва живота си като инвалидъ. Това не е животъ. Това не е право разбиране на живота.

Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ свобода, безъ да подозиратъ, че свободата се опредѣля отъ истината, отъ любовта. Истината, любовта изключватъ всѣкакво насилие. Най-малкото насилие отъ страна на кого да е, е въ състояние да прогони любовта и истината. Най-малката нередовностъ отъ страна на всѣки човѣкъ е въ състояние да прекъсне връзката му съ Божественото. Любовта е царска дъщеря, която не търпи никакъвъ безпорядкъ около себе си. Поканите ли я на гости и не я приемете, както трѣбва, тя веднага ще напусне дома ви. Нищо не е въ състояние да я задържи при васъ. Който се свърже съ нея, той трѣбва да има срѣдства,

да я разхожда не само по земята, но и по останалитѣ планети. Той ще я заведе на Венера, на Юпитеръ, на Слънцето, ще ѝ покаже всички свѣтове въ вселената. Както постъпва човѣкъ съ любовта, така трѣбва да постъпва и съ Христа. Домогне ли се до Христа, човѣкъ трѣбва да бжде богатъ, да отвори всичкитѣ си врати за Него, всичкитѣ си скривалища, да Му даде възможностъ да се разхожда навсѣкжде въ неговата държава. Мнозина се страхуватъ да отворятъ широко сърдцето и душата си за Христа, да не изгубятъ живота си. Подъ думата „животъ“ тѣ разбиратъ стария животъ. Самъ по себе си животътъ не може да се изгуби, а що се отнася до стария животъ, и да иска, човѣкъ не може изведнѣжъ да се откаже отъ него. Той едновременно ще живѣе два живота: старъ и новъ. Чрезъ стария животъ ще бжде свързанъ съ хората, между които е билъ, а чрезъ новия ще бжде свързанъ съ възвишенитѣ и разумни същества, които му помагатъ. — Ама отъ мене човѣкъ не може да стане. — Това не е ваша работа. Този, Който е създалъ свѣта, Той е предвидѣлъ всичко. Той знае, отъ кого, какво може да излѣзе.

Като ученици, отъ васъ се иска да мислите по новъ начинъ, да възприемате и прилагате любовта по новъ начинъ. Що се отнася за спасението на хората, на цѣлото човѣчество, това не е ваша работа. Новото учение изисква хора за работа, а не само да

философствуватъ. Ще се събератъ нѣколко души, ще философствуватъ и ще си отидатъ. После ще кажатъ, че сж извършили нѣкаква работа. Какъ сж свършили работата, и тѣ не знаятъ. Като работи, човѣкъ трѣбва да знае, какъ е започналъ работата и какъ ще я свърши. Ако не знае, какви ще бждатъ резултатитѣ на известна работа, по-добре да не я започва. Ако не знае абсолютно резултата на дадена работа, поне приблизително трѣбва да знае.

И тъй, човѣкъ трѣбва да знае резултата на всѣка своя работа. Ако резултатътъ е добъръ, той трѣбва да предприеме тази работа. Всѣка работа, започната съ любовъ, внася животъ въ човѣка. Дето е любовта, дете е животътъ, тамъ е постижението. Безъ любовъ, безъ животъ, никакво постижение не може да има. Когато влѣзе въ живота, любовта примирява старото съ новото. Ще кажете, че искате изведнѣжъ да се освободите отъ стария животъ. Това е невъзможно. Отъ една страна човѣкъ ще гради, отъ друга ще създава. Отъ една страна ще се освобождава отъ стария животъ, отъ друга ще навлиза въ новия. Като иска да се освободи отъ стария животъ, едновременно съ това иска да се освободи отъ противоречията. И противоречията иматъ добра страна. Чрезъ тѣхъ човѣшката воля се усилва. Силата на човѣка се познава по това, какъ понася мжнотиитѣ и противоречията въ живота. Срещнете ли чо-

вѣкъ, който не може да издържи най-малката мъчнотия, той е слабъ. Мъчнотиитѣ и противоречията сж атлети, борци, съ които всѣки човѣкъ трѣбва да се справя.

Днесъ отъ всички хора се иска самообладание, да знаятъ, какъ да се справятъ съ мъчнотиитѣ си. Докато придобие самообладание, човѣкъ постоянно ще се натъква на редъ мъчнотии и изненади. Може ли да се справя разумно съ тѣхъ, той всѣки день ще прибавя нѣщо къмъ самообладанието си, докато го развие до такава степенъ, че нищо да не нарушава неговото равновесие Това значи, да владѣе човѣкъ магическата пръчица, съ която може да разрешава всички трудни задачи въ своя животъ. Тази магическа пръчица ще видите въ ржката, на очитѣ, на уши-тѣ, на устата на човѣка. Този човѣкъ знае, кога и какъ да пипа, да гледа, да слуша, да говори.

Следователно, искате ли да придобиете магическата пръчица, стремете се къмъ ново разбиране и прилагане на любовта. Изобщо, новото нѣма нищо общо съ старото. Разликата между новото и старото е такава, каквато между доброто и злото. Има нѣщо общо между добритѣ и лошитѣ хора, а именно, че и еднитѣ, и другитѣ страдатъ. Често добритѣ хора страдатъ повече отъ лошитѣ, но тѣ проявяватъ голѣмо самообладание, чрезъ което лесно понасятъ страданията. Добриятъ човѣкъ дава ходъ на Божественото въ себе си и

чрезъ Него разрешава и най-мжнитѣ задачи. Божественото е лостъ, чрезъ който човѣкъ дига тежеститѣ. Той пъкъ представя опорната точка, на която се поставя тежестта. Когато даде ходъ на Божественото въ себе си, човѣкъ придобива любовта. Тя влиза въ него като нѣщо ново, като малко дете, което той трѣбва да отхрани. Отхрани ли любовта въ себе си, човѣкъ става силенъ и младъ. Отхвърли ли я, той все повече остарява и губи силиѣ си. Като знаете това, отворете се за Божественото, приемере любовта въ себе си, за да станете силни, млади и разумни.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждростъ. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждростъ, Божията Истина пребждватъ съ насъ.

×

14. Лекция отъ Учителя, държана на
27 септемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Което става

Размишление.

Като ученици, вие трѣбва да имате предъ видъ известни положения, които ще ви освободятъ отъ редъ заблуждения. Запримѣрь, можете ли да наречете младъ онзи, който преждевременно остарява? Можете ли да наречете силенъ онзи, който преждевременно отслабва? Следователно, младиятъ, който остарява, не е младъ. Силниятъ, който отслабва, не е силенъ. Умниятъ, който оглупява, не е умненъ. Добриятъ, който губи своитѣ добродетели, не е добъръ. Значи, човѣкъ не трѣбва да губи онова, което е придобилъ. Изгуби ли го, отново трѣбва да го придобие. Това сж общи положения, които трѣбва да държите въ ума си, за да се ориентирате въ живота. За да бжде ориентиранъ, човѣкъ трѣбва да се придържа къмъ положенията на абсолютната философия, а не къмъ тия на относителната.

Философията на съвременнитѣ хора е относителна. Тя се опредѣля отъ условията, въ които живѣятъ. Когато се качватъ нагоре, възгледитѣ на нѣкои хора сж правилни. Започнатъ ли да слизатъ надолу, възгледитѣ имъ за живота коренно се измѣнятъ. Каква философия е тази, която при възлизане има едни възгледи, при слизане — други? Наисти-

на, когато слиза отъ планина, човѣкъ е внимателенъ, предпазливъ, мисли, че се намира предъ голѣма мжнотия. Като слѣзе отъ наклонa, той е доволенъ, че се е справилъ съ мжнотията си и е разрешилъ задачитѣ на своя животъ. Той се самоизлѣгва. Нѣма да мине много време, и той трѣбва пакъ да се качва, да стигне известенъ връхъ, дето го очакватъ по-голѣми мжнотии отъ тия въ долината. И заекътъ, когаго се качва нагоре, има една философия за живота, а когато слиза — друга философия, но нито едната, нито другата разрешаватъ задачитѣ му. Ние разглеждаме думитѣ „качване и слизание“ въ широкъ смисълъ. Богатиятъ се качва, защото има всичко на разположение: кѣща, пари, храна, дрехи. Сиромасътъ слиза, пада и става по пѣтъ, страда, мѣчи се, защото се намира въ голѣми лишения. И богатиятъ понѣкога пѣшка подъ тежестта на товара, който носи, но знае поне, че има всичко, какво му е нужно. И сиромасътъ пѣшка, но не отъ тежестта на товаръ, а отъ лишения. Богатството и сиромашията сѣ резултатъ на нѣщо. Тѣ не сѣ произволни явления. За да сѣществуватъ, тѣ иматъ своитѣ дълбоки причини.

Да бжде човѣкъ богатъ, това не подразбира само материално богатство. Умниятъ, добриятъ, способниятъ човѣкъ сѣщо сѣ богати. Невежиятъ, лошиятъ, неспособниятъ пѣкъ сѣ сиромаси. Следователно, богатиятъ се намира при по-добри условия отъ сиромаса. Обаче,

и единиятъ, и другиятъ правятъ усилия. Богатиятъ прави усилия да се качи на върха, да постигне нѣщо; сиромаштъ прави усилия да не падне, да не се удари нѣкъде. Богатиятъ употребява повече време, за да постигне целта си; сиромаштъ изразходва по-малко време, но външно нищо не придобива. Богатството и сиромашията въ природата сж две състояния, презъ които човѣшкото съзнание непременно трѣбва да мине. Разумниятъ човѣкъ едкакво се учи и отъ дветѣ състояния. Като забогатява, той събира капитали — материални и духовни. Като осиромашава, той раздава отъ това, което е придобилъ на високия връхъ. Ако не гледа на този въпросъ така, човѣкъ ще се измъчва, ще протестира и роптае. Докато дойде до дълбоко, философско разглеждане на въпроса за богатството и сиромашията, учениятъ дава едно обяснение, обикновениятъ — друго обяснение, но въ края на краищата въпросътъ пакъ остава неразрешенъ.

И тъй, богатиятъ се движи по-бавно, сиромаштъ — по-бързо. Когато една планета се приближава до слънцето, тя се движи по-бързо; когато се отдалечава отъ слънцето, тя се движи по-бавно. Оттукъ можемъ да извадимъ заключението, че богатиятъ се отдалечава отъ слънцето, а сиромаштъ се приближава. Понеже всичко въ природата е подложено на постоянни промѣни, дохожда день, когато богатиятъ става сиромашъ, а сиромаш-

хътъ — богатъ. Всѣка смѣна въ природата, въ състоянията на човѣка се придружава съ радостъ или съ скръбъ. Като започне да осиромашава, човѣкъ скърби; като забогатява, той се радва. Който разбира законитѣ на природата, той приема съзнателно и радоститѣ, и скърбитѣ и се учи отъ тѣхъ. Той знае, че се е уморилъ, защото е работилъ. Той знае, че е станалъ ученъ, защото е училъ. Той знае, че е осиромашалъ, защото е давалъ на ближнитѣ си. Който не разбира законитѣ на природата и живота, той обяснява нѣщата по кривъ пжтъ. Той казва, че се е уморилъ, защото пжтътъ му е билъ лошъ, товарътъ — тежкъ, хората — жестоки и т. н. Той казва, че е осиромашалъ, защото крадци и апаши го ограбили, че болести и нещастия го сполетѣли. Този човѣкъ не познава закона за причини и послѣдствия на нѣщата, а се спира само върху послѣдствията и търси виновници вънъ отъ себе си. Следъ това ще почне да се моли на Бога да му помогне, да придобие всичко, което е изгубилъ. Разумниятъ човѣкъ се моли на Бога преди да заболѣе, преди да осиромашее, преди да го сполети нѣкакво нещастие. Това не значи, че човѣкъ не трѣбва да се моли и въ нещастieto си. Като ранятъ нѣкого, той пакъ трѣбва да се моли, да му дойде помощъ отвънъ. Обаче, ако съзнанието на човѣка е будно, той може да избѣгне известни нещастия и злини, които могатъ да му се случатъ. Не е ли будно съзнанието му, положението

може да се влоши, вмѣсто да се подобри.

Съвременнитѣ хора не разбиратъ смисъла и значението на молитвата, вследствие на което често се запитватъ, кога трѣбва да се моли човѣкъ. Моли се преди да е дошло злото, преди да сж те нападнали разбойници, преди да си заболѣлъ. Молишъ ли се преди нещастieto, молитвата ти ще бжде отправена къмъ Бога. Молишъ ли се въ време на нещастие, молитвата ти ще бжде отправена къмъ хората. Когато разбойници влѣзатъ въ дома ти, завържатъ жена ти, децата ти и започнатъ да грабятъ, да рушатъ, ти нѣмашъ време да мислишъ за Бога, но ще се молишъ на разбойниците, дано се смилятъ и пощадятъ живота ти. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не се е молилъ на разбойници. Тѣ се явяватъ въ различни форми: като болести, нещастия, сиромашия и т. н. Болестъта, въ видъ на разбойникъ, напада човѣка, взима всичкото му богатство — мазнини, пари, време и, като го обере, заминава. Болниятъ казва: Слава Богу, че се освободихъ отъ болестъта. Богъ чу молитвата ми и ме освободи. Не, разбойникътъ те освободи. — Защо? — Защото взе отъ тебе, каквото му трѣбваше, и си отиде доволенъ. Тѣй щото, искате ли да не срѣщате злото, молете се преди да е дошло. Дойде ли, гответе се да му дадете всичко, каквото иска. Като го задоволите, то ще си отиде само. Разумниятъ е предвидливъ въ всичкитѣ си пжтища. Той се учи отъ опитно-

ститѣ на другитѣ хора. Неразумниятъ се учи отъ своитѣ опитности.

Следователно, когато се намѣри предъ злото, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да му даде всичко, каквото има въ себе си, да го задоволи. Единъ американски мисионеръ путувалъ презъ Стара-Планина. Разбойници го срещнали, нападнали го и взели всичкитѣ му пари. На трѣгване тѣ го запитали: Имашъ ли още нѣщо въ себе си? — Нищо нѣмамъ вече. Като се отдалечилъ на известно разстояние отъ тѣхъ, той бръкналъ въ единъ отъ джобовѣтъ си и намѣрилъ часовника си. Веднага се върналъ при разбойниците и казалъ: Ще ме извините, безъ да искамъ, азъ ви излъгахъ. Казахъ ви, че нищо нѣмамъ, забравилъ съмъ да ви дамъ часовника си. Ето, вземете и него.

Сега, и на васъ казвамъ: Дойде ли злото въ дома ви, бждете щедри къмъ него. Каквото иска да вземе отъ васъ, не му забранявайте. Ако сте забравили да му дадете часовника си, върнете се отъ пжтя си, за да му дадете и него. Нека вземе, каквото иска, да се задоволи. Щомъ го задоволите и постъпите честно съ него, втори пжтъ нѣма да ви посети. Въ този смисълъ злото е бирникъ, който взима отъ човѣка всичко онова, което е придобилъ по нечестенъ пжтъ. Богатство, знание, сила, придобити по нечестенъ начинъ, чрезъ лъжа и насилие, ще ви се отнематъ. Като ви обере злото, вие ставате тихи, кротки, каквито сте били първоначално. Докато

човѣкъ не започне да гледа на живота фило-софски, съ спокойствие и вътрешенъ миръ, злото всѣкога ще го напада. Въ всичкитѣ си прояви човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ. Дойде ли до своитѣ удове, той трѣбва да се отнася съ тѣхъ внимателно, да не ги пресилва. Запримѣръ, той трѣбва да се отнася внимателно и грижливо съ краката и съ рѣцетѣ си. Вършатъ ли добре службата си, той не трѣбва да ги насилва, но да се вслушва въ гласа имъ, да знае, кога да ги остави да си починатъ.

И тъй, свѣрже ли се съ своитѣ мозъчни центрове, човѣкъ е въ състояние да разбира своитѣ удове, да се разговаря съ тѣхъ. Опасно е, когато човѣкъ се подава на злото и го възприема въ себе си, както радиото възприема и предава вълнитѣ въ пространството. Опасно е, когато човѣкъ стане приемникъ или предавателъ на злото. Като сила, която съществува въ природата, злото трѣбва да минава презъ човѣка, безъ той да се подава на неговото влияние. Подаде ли му се веднѣжъ, той неизбежно ще носи последствията му. Дойде ли злото при тебе, затвори радиото си, да не го чувашъ. Злото си служи съ дипломатически езикъ. То се разговаря и съ хората, и съ Бога. На Бога говори по единъ начинъ, а на човѣка — по другъ.

Мнозина питатъ, защо е допуснато злото въ свѣта. Злото е допуснато по единствената причина да превъзпита човѣка, Когато

човѣкъ се качва на лудъ конь, злото веднага хваща юздитѣ на коня и го управлява. Започне ли човѣкъ да борави съ експлозиви, злото веднага ще излѣзе на прѣвъ планъ. Употрѣби ли човѣкъ насилие нѣкъде, злото веднага ще дойде при него. Като пострада известно време, човѣкъ научава урока си и знае вече, какъ да се справя съ злото, т. е. знае, какъ да живѣе. Добриятъ, разумниятъ човѣкъ всѣкога намира начинъ да се справя съ злото. Когато не може да се справи съ известни природни сили, човѣкъ е въ областъта на злото. Нѣкой се оплаква, че една лоша мисль минала презъ ума му. Този човѣкъ не подозира, че задъ тази нечиста, лоша мисль се крие нѣкаква мощна сила. Всѣка лоша мисль събужда въ човѣка потикъ да се бори съ нея, а това укрепва неговитѣ сили. Той започва да работи върху себе си, съ желание да се подигне, да се освободи отъ лошитѣ последствия на отрицателното въ свѣта.

Отъ хиляди години насамъ хората се борятъ съ отрицателното въ себе си, съ злото, но въпрѣки това не сж го победили. Като се борятъ известно време съ злото, най-после тѣ отстъпватъ, понеже намиратъ, че може да се живѣе по-леко, безъ борба и усилия. Като се провали въ борбата, човѣкъ казва, че условията били тежки, че животътъ билъ труденъ и т. н. Запримѣрь, срѣщате младъ, идеалистъ човѣкъ, който започва търговия. Той казва: Азъ нѣма да бжда като другитѣ тър-

говци, ще работя честно, всѣкога ще говоря истината. Като започне работата си, една-две години се проявява, както е казалъ, но шомъ навлѣзе по дълбоко въ търговията, полицитѣ и задълженията му се увеличаватъ, и той неусѣтно измѣня на себе си: започва да полъгва, да си служи съ интриги. Не, при каквито условия да изпадне, човѣкъ трѣбва да бжде честенъ, да говори истината. Нѣкои се страхуватъ да говорятъ истината, да не се изложатъ предъ хората. Тѣ сж прави за себе си. Ако говори човѣкъ истината, ще се изложи предъ хората, но ако си служи съ лъжата, ще се изложи предъ Бога. Кое отъ дветѣ е за предпочитане? За предпочитане е човѣкъ всѣкога да говори истината.

Съвременниятъ човѣкъ иска да бжде ученъ, богатъ, силенъ. Добро е това желание, но човѣкъ трѣбва да си даде отчетъ, защо иска да бжде богатъ, ученъ, силенъ. Ако подържа това желание въ себе си, за да има доброто мнение на хората, той е на кривъ пѣтъ. Стане ли богатъ, ученъ, силенъ при това положение, той скоро ще изгуби тия нѣща. Тѣ не сж поставени на здрава основа. Нѣкой обралъ единъ богатъ човѣкъ и съ паритѣ, които взелъ отъ него, прави добро на беднитѣ. Какъ мислите, прието ли е доброто на този човѣкъ? Тази проява може да се нарече добра дотолкова, доколкото трѣбитѣ, презъ които водата минава, могатъ да кажатъ, че сж придобили нѣкакво благо отъ нея. Во-

дата минава и заминава презъ тръбитѣ, безъ да имъ даде нѣщо отъ себе си. Единственото нѣщо, което водата прави за тръбитѣ, е това, че ги чисти. Следователно и апаштъ, като раздава ограбеното богатство на сиромаситѣ, остава чистъ. Ако го хванатъ, не могатъ да го обвинятъ въ кражба — нищо не намиратъ въ него. Той самъ нищо не е придобилъ отъ богатството си. Истинско добро е това, когато човѣкъ може да отдѣли нѣщо отъ себе си — отъ своя умъ, отъ своето сърдце, отъ своя собственъ трудъ. Дава ли отъ това, което е взелъ отъ другитѣ, чрезъ насилие или доброволно, той не прави никакво добро. Следователно, само ония природни сили могатъ да подигнатъ човѣка, до които той се е домогналъ чрезъ усилие на своята воля и чрезъ приложение на своитѣ дарби и способности.

Като се натъкватъ на погрѣшкитѣ си, хората се запитватъ, какво нѣщо е доброто, т. е. правиятъ пѣтъ и какво — злото, т. е. кривиятъ пѣтъ. Вие знаете отъ геометрията, че голѣмината на кръга се опредѣля отъ голѣмината на радиуситѣ, т. е. на правитѣ линии въ него. Отъ това гледище, ние казваме: Когато голѣмината на кръга се опредѣля отъ дължината на неговитѣ радиуси, човѣкъ се намира въ закона на доброто и се движи въ правия пѣтъ, който му дава възможность да расте и да се развива. Когато дължината на правитѣ линии се опредѣля отъ голѣмината на кръга, човѣкъ се намира въ закона на злото, т. е.

въ ограничителнитѣ условия на живота.) Следователно, не може ли човѣкъ да издържа на външнитѣ условия, при които се намира, това показва, че неговитѣ прави линии, т. е. неговитѣ мисли, принципи се ограничаватъ отъ крѣга. Външнитѣ условия не се измѣрватъ съ правитѣ линии, по които човѣкъ се движи. Човѣкъ самъ създава тѣзи линии, а външнитѣ условия не зависятъ отъ тѣхъ. Значи, абсолютното право не се опредѣля отъ никакви криви линии, отъ никаква окрѣжностъ. Нѣкой казва, че живѣе по закона на любовта, а въ сжшностъ не изпълнява волята Божия. Можете ли да кажете, че този човѣкъ се движи по прави линии? Както живѣе човѣкъ, таква линии чѣртае. Ако живѣе добре, той чѣртае прави линии. Ако не живѣе добре, той чѣртае криви линии.

Като ученици, вие трѣбва да бждете внимателни къмъ постѣпкитѣ си, защото всѣка постѣпка, добра или лоша, има своитѣ послѣствия. Лошитѣ послѣствия внасятъ известно изопачаване на човѣшкия характеръ, вслѣствие на което човѣкъ грѣши. За разумнитѣ сжшества погрѣшкитѣ на хората сж подобни на сѣнки, които художникътъ туря на картинитѣ си. Когато сѣнкитѣ не сж добре поставени, картината има нѣкакъвъ дефектъ. Кой какъ мине покрай нея, казва, че картината е добра, но има малтъкъ дефектъ, който трѣбва да се изправи. Разумнитѣ сжшества не се интересуватъ толкова отъ художника, колкото

отъ картината и, ако той самъ не може да я изправи, тѣ му се притичатъ на помощъ. — Не може ли картината да бжде безъ погрѣшки? — Докато е на земята, човѣкъ не може да бжде свършенъ, по простата причина, че земята не може да се освѣтява едновременно отъ всички страни. Задачата на земята е да се върти около слънцето и около себе си. Какви сж последствията отъ нейното движение за живота на съществата, които живѣятъ на нея, тя не се интересува. Ако земята измѣни пътя на своето движение, културата на съвременнитѣ хора свършено ще изчезне. Измѣни ли разстоянието си отъ слънцето, животътъ на земята сжщо ще изчезне.

Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣка. Ако човѣкъ се отдалечи отъ Бога, т. е. ако измѣни положението и разстоянието, на което е поставенъ, животътъ му ще се разруши. Значи, каквото е отношението на земята къмъ слънцето, такова е отношението на човѣка къмъ Бога. Ако земята се отдалечава отъ слънцето, и човѣкъ се отдалечава отъ Бога. Ако земята се приближава къмъ слънцето, и човѣкъ се приближава къмъ Бога. Върата въ човѣка е едно отъ условията да се приближи къмъ слънцето на живота. Близостта на човѣка до слънцето не се опредѣля отъ физическото разстояние, но отъ възможността му да възприема повече слънчева енергия въ себе си и правилно да я обработва. Човѣкъ може да се излага съ часове на действието на

слънчевата енергия, безъ да е придобилъ нѣщо. Този човѣкъ е подобенъ на счупена стомна. Каквото налѣте въ него, всичко изтича навънъ. За да се ползува отъ слънчевата енергия, човѣкъ трѣбва да организира мозъка си. Това е задачата на възпитанието. Човѣшкиятъ мозъкъ представя плоскостъ, която възприема и отразява слънчевата енергия. Който не може да регулира енергиитѣ на своя мозъкъ, той не може да бжде здравъ, нито може да се развива правилно. Този законъ се отнася не само до индивида, но и до семейството, до обществото и до народа.

И тъй, за да се приближи до слънцето, т. е. да възприеме неговитѣ енергии, неговитѣ блага, човѣкъ трѣбва да стане духовенъ, да даде пѣтъ на Божественото начало въ себе си. Това се отнася до отдѣлния индивидъ, до обществата и до народитѣ. Да бжде човѣкъ духовенъ, това значи, да е свързанъ съ Бога. Свързанъ ли е съ Бога, молитвата му всѣкога ще бжде чута. Сжщото се отнася и до народитѣ. Запримѣрь, когато България се нуждае отъ пари, тя влиза въ връзка съ нѣкоя богата държава, като Англия. Въ този случай връзката на България съ Англия не е нищо друго, освенъ молитва. България влиза въ преговори съ Англия, т. е. моли се да ѝ отпусне нѣколко милионенъ заемъ. Англия пъкъ представя ухото на Бога. Той чува молитвата на България и казва на Англия да ѝ отпусне нѣколко милионенъ кредитъ. Нѣкои

религиозни казватъ, че човѣкъ не трѣбва да се моли на хората. Не, ще се молишъ на хората, и на добритѣ, и на лошитѣ. Тѣ сж слуховиятъ апаратъ, чрезъ който вашата молитва се предава. Като стигне молитвата ви до разумнитѣ същества, тѣ веднага запитватъ Бога, да отговорятъ ли на дадената молитва, или не. Понѣкога ви се отговаря, както сте желали; нѣкога отговорътъ е отрицателенъ, а често не получавате никакъвъ отговоръ. Като не знаете, че отговорътъ на молитвата ви, отправена къмъ нѣкои хора, е продиктуванъ отъ свѣтли, разумни същества, вие се сърдите, наричате ги лоши, жестоки хора. Има случаи, когато вие отправяте молитвата си къмъ нѣкои човѣкъ въ неблагоприятенъ моментъ, когато или инсталацията му за възприемане е повредена, или нѣма нищо въ себе си, което може да ви даде. Вие трѣбва да бъдете прозорливи, да знаете всѣки даденъ моментъ, какво е положението на възприемателя и на предавателя.

Представете си, че двама души отварятъ бакалници на две различни улици. Единиятъ е напълнилъ бакалницата си съ различни стоки. Каквото пожелаете, всичко ще намѣрите въ неговата бакалница. Вториятъ купилъ само два-три артикула. Той иска да влѣа малко, а да печели много. Кой какъ мине край бакалницата му, отбие се за малко, но, както влиза, така излиза, не намира това, което търси. Отбие ли се, обаче, въ другата бакалница,

всичко намира. Тръбва ли вториятъ бакалинъ да се сърди на хората, че не го посещаватъ, не отговарятъ на молитвата му да забогатѣе по-скоро? За да обърне вниманието на Господа, човѣкъ трѣбва да е напълнилъ дюкяна си съ стока. Само онзи може да напълни дюкяна си съ стока, които живѣе добре, които прилага Божественитѣ закони въ живота си. Каквато стока има въ себе си — красота, здраве, сила, знание, богатство, човѣкъ трѣбва да я изложи въ дюкяна си за проданъ. Който иска да купи една отъ тия стоки, той веднага отива въ бакалницата, дето сж изложени, и започва да прави изборъ, коя първо да купи. Ооаче, влѣзе ли при втория бакалинъ, дето стоката е стара, вюрчена, той веднага ще излѣзе навънъ и втори пътъ нѣма да помисли да го посети. Чистота, искреностъ се иска отъ всѣки човѣкъ.

Когато става въпросъ за проява на човѣка, всѣки трѣбва да се прояви така, както е създаденъ, безъ никакви преувеличения. Говори ли нѣщо, той трѣбва да говори истината, т. е. онова, което самъ е видѣлъ и чулъ и което разбира. Не постѣлва ли така, той заблуждава и себе си, и окръжаващитѣ. Ако ученикътъ излѣзе на изпитъ и не говори върху това, което е училъ, непременно ще бжде скжсанъ. Учителътъ не се интересува отъ произхода и положението, което ученикътъ заема въ обществото. Учителътъ иска да знае, доколко ученикътъ е училъ и какъ е асимили-

ралъ материала. — Ама азъ вѣрвамъ въ Христа, въ Бога. — Това не е важно. Всѣки човѣкъ вѣрва въ нѣщо, но важно е, доколко неговата вѣра се проявява въ живота му. Важно е, можешъ ли съ вѣрата си да мѣстишъ гори. — Едно време имахъ силна вѣра, бѣхъ силенъ, ученъ човѣкъ. — Важно е, какво си днесъ. Вѣра, която се губи, не е истинска. Това, което е ставало въ миналото, а днесъ не става, наричаме илюзии на живота. Това, което нѣкога е ставало, трѣбва да става и днесъ. То представя реалността на нѣщата. — Едно време бѣхъ добъръ, сега не съмъ добъръ. Едно време не правѣхъ погрѣшки, сега правя. Споредъ мене, човѣкъ има възможностъ да грѣши, но има възможностъ да живѣе добре, да не грѣши. Това зависи отъ усилията, които той прави, както и отъ будността на неговото съзнание.

Като ученици, вие трѣбва да правите усилия, да преодолявате спънкитѣ, които се изпрѣчватъ на пътя ви. Безъ усилия нищо не можете да постигнете. — Ама Богъ е милостивъ, ще ни помогне. — Ученикътъ не трѣбва да очаква на Божията милостъ. Той не трѣбва да злоупотрѣбвява съ милостъта на Бога. Щомъ е ученикъ, човѣкъ трѣбва самъ да работи, да разчита на своитѣ сили. Какъ ще му се помогне отвънъ, това е другъ въпросъ. Ако разчита на външна помощъ, човѣкъ ще остане невежа. Ако разчита на това, че грѣховетѣ му ще се простятъ, той ще оста-

не завинаги грѣшникъ. Който иска да бжде ученикъ, той трѣбва да работи съзнателно върху себе си. За да постигне желанията на своята душа, ученикътъ трѣбва да прави това, което не иска. Да прави това, което не иска, и да не прави това, което иска, подразбира изпълнение волята Божия. Който постѣпва така, той е поставилъ своята воля на заденъ планъ, а волята Божия — на първо мѣсто. Когато човѣкъ се откаже отъ своята воля и изпълнява волята Божия, Богъ пѣкъ изпълнява неговата воля.

Мнозина се стремятъ къмъ Христа, искатъ да живѣятъ като Него. Тѣ се спиратъ върху силата, която Христосъ е ималъ, но не се запитватъ, какъ е живѣлъ Той, какъ се е справялъ съ мъжнотиитѣ и противоречията въ живота си. По цѣли нощи Христосъ се е молилъ, размишлявалъ. Той отивалъ на планината, дето прекарвалъ въ уединение, въ постъ и молитва. Малцина могатъ да следватъ пътя на Христа. Усилия, любовъ се иска отъ човѣка, за да върви въ правия пътъ. Право разбиране се иска отъ човѣка. Има ли право разбиране за законитѣ на живота и на природата, човѣкъ вижда, че между външнитѣ, механически закони и вътрешнитѣ, т. е. психически, има пълна аналогия. Този човѣкъ чете отъ книгата на природата и се учи отъ нея. Като пѣтува всрѣдъ природата и наблюдава, какъ канаритѣ издържатъ на голѣми бури и вѣтрове, безъ да се рушатъ и събарятъ, той

си казва: Ако канарата може да издържа на бури и вѣтрове, не мога ли и азъ, като нея, да устоявамъ на противоречия и мжнотии? Види ли, че нѣкоя канара се е напукала, той си казва: И азъ мога да се напукамъ като нея. Този човѣкъ се учи отъ дърветата, които растатъ на високо, както и отъ тия, които изсъхватъ. Той намира пълна аналогия между зѣншия, обективенъ свѣтъ, и своя субективенъ свѣтъ и се поучава.

Следователно, човѣкъ трѣбва да се учи отъ минералитѣ, отъ растенията, отъ животнитѣ, отъ хората. Защо едно тѣрво се развива добре, а друго изсъхва, има причини за това. Ето защо, иска ли да стане ученъ, богатъ, силенъ, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да придобие това, което желае, и да го приложи, както за свое добро, така и за доброто на своитѣ ближни. Има смисълъ човѣкъ да бжде ученъ, но да внася свѣтлина въ умовстѣ на хората, а не да ги заблуждава. Има смисълъ човѣкъ да бжде богатъ и силенъ, но да подига ближнитѣ си, а не да ги събаря.

Съвременнитѣ религиозни казватъ: Добре е човѣкъ да бжде ученъ, силенъ, богатъ, но той трѣбва да признава Бога, да обича хората. Какво нѣщо е обичѣта? Така, както съвременнитѣ хора разбиратъ обичѣта, тя е особенъ родъ търговска сдѣлка: ако давашъ нѣщо, ще получишъ; ако нищо не давашъ, нищо нѣма да получишъ. Значи, обичѣта подразбира пла-

щане за свършване на нѣкаква работа. Въ българския животъ има обичай, когато момата се жени, цѣлува ржка на свекѣра и мѣта на рамото му нова риза. Той я цѣлува по челото и дава въ ржката ѝ златна монета. Това е особенъ родъ обичъ, въ която цѣлувката представя заплата за нѣщо далено. Такива сж отношенията на бакалина и неговитѣ клиенти. Като отиде на бакалницата, клиентътъ взима стока и плаща. Докато плащането е редовно, отношенията между търговеца и клиента сж правилни. Щомъ престане плащането, отношенията се развалятъ, т. е. обичѣта изчезва. Най-малката лъжа въ отношенията на хората е въ състояние да ги отдалечи едни отъ други, да намали обичѣта имъ. Така гледатъ на човѣка и въ невидимия свѣтъ. Разумнитѣ сжщества измѣнятъ отношенията си къмъ човѣка за най-малката лъжа, съ която той може да си послужи. Казано е въ Писанието, че ако праведниятъ се върне въ свѣта и сгрѣши, правдата му нѣма да се вмѣни, т. е. нѣма да се спомене. Ако грѣшникътъ измѣни живота си и влѣзе въ правия пѣтъ, грѣхътъ му ще се заличи. Това показва, че животътъ на човѣка се опредѣля отъ началото и отъ края.

Като се говори за религиозенъ, за духовенъ, за ученъ човѣкъ, намирамъ, че такива хора не сжществуватъ, но сжествува религиозно, духовно чувство. Сжествува разбиране на ученъ човѣкъ, а не ученъ. Самъ по себе си човѣкъ не може да бжде нито рели-

гиозенъ, нито духовенъ, нито ученъ, нито добродетеленъ, но той се ражда съ възможности да бжде такъвъ. Впоследствие той става духовенъ, ученъ или добродетеленъ човѣкъ. Нѣкой човѣкъ е добъръ, защото е правилъ усилия да бжде добъръ. Другъ е ученъ, защото е правилъ усилия да бжде ученъ. Обаче, нито духовността, нито учеността, нито добродетелта сж присжщи качества на човѣка. Нѣкой челъ единъ авторъ, втори, трети, възприелъ тѣхнитѣ теории и възгледи и после минава за ученъ. Това не е ученъ човѣкъ. Ще дойде день, когато авторитѣ ще си взематъ своитѣ теории. Какво ще остане отъ ученитѣ хора? За да не изгуби това, което е придобилъ, човѣкъ трѣбва да плаща. За всичко, което сте придобили, трѣбва да платите, съ лихвитѣ даже.

Сега, като ученици, вие се нуждате отъ положителна наука, която може да организира мислитѣ и чувствата ви. Дойдете ли до тази наука, вие ще имате абсолютна мѣрка за нѣщата. Ако още не сте придобили тази наука, това не трѣбва да ви обезсърдчава. Достатъчно е да имате образецъ, какъ да работите. Щомъ искрено се стремите къмъ нея, единъ день ще я придобиете. Трѣбва ли ученикътъ отъ първо отдѣление да се обезсърдчава, че не е въ осми класъ? Той ще минава отъ едно отдѣление въ друго, отъ единъ класъ въ другъ, докато дойде до университета. Щомъ свърши университетъ, ученикътъ има още да

учи и да прилага. докато се усъвършенствува. Животътъ изисква съвършени хора. Мислите ли, че ако отидете на небето съ сегашнитѣ си знания, ще ви приематъ? Влѣзе ли човѣкъ неподготвенъ въ небето, веднага ще му дадатъ нѣкоя долна служба, която скоро ще го отегчи.

Една баба се молила дълго време да отиде на небето, да поживѣе малко между възвишенитѣ същества, да си почине отъ тежкия животъ на земята. Една вечеръ тя сънувала, че отишла на небето. Като влѣзла вътре, първото нѣщо, което видѣла, било една голѣма маса, предъ която седѣли 24 старци, съ бѣли, свѣтли дрехи; предъ всѣки старецъ имало по една отворена книга. Като я видѣли, единъ отъ тѣхъ я запиталъ: Бабо, защо си дошла тукъ? — Дойдохъ да си почина малко, да си поживѣя свободно, да не мисля за тежкия земенъ животъ.— Знаешъ ли да четешъ? — Не зная нито да чета, нито да пиша. Когато бѣхъ на земята, не искахъ да уча, виждаше ми се мъчна работа.—Щомъ е така, ние ще те назначимъ на служба, да носишъ вода. Който дойде между насъ, той непременно трѣбва да работи. Тукъ не се приематъ хора безъ работа. Като поседѣла малко, бабата си казала: По-добре да се върна на земята да уча, че като дойда втори пжтъ на небето, да ме назначатъ на по-висока служба.

Казвамъ: Много хора, учени и прости, като отидатъ на небето, ще бждатъ назначени на служба, да носятъ вода. Не е лошо да носи човѣкъ вода, но година-две; остане ли съ десетки години да носи вода, той ще се отегчи. Ако човѣкъ носи вода механически, безъ да разбира дълбокия смисълъ на тази работа, той скоро ще се отегчи. Обаче, разбере ли носенето на вода като символъ, той ще се насърдчи. Водата е символъ на живота. Като носи вода, човѣкъ изучава законитѣ на живота. Истинскиятъ животъ чисти, мие, разтваря утайки. Следователно, пуснете ли този животъ въ себе си, той, като водата, ще разтвори утайкитѣ, нечистотиитѣ, останали отъ миналото, и ще ви въведе въ новия животъ. Утайкитѣ въ живота представятъ старитѣ мисли, чувства и възгледи, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Това значи, да носи човѣкъ вода. Това значи, да изучава човѣкъ законитѣ на великия животъ и да ги прилага.

Сега, пазете се отъ онѣзи нѣща, които постоянно ви спѣватъ. Запримѣрь, често вие говорите много, но не на мѣсто; мислите много, но не на мѣсто; тревожите се много, но не на мѣсто; почивате много, безъ да имате нужда; спите много, но не лѣгате на време и не ставате на време; търсите лесния пѣтъ, но безъ време; очаквате да станатъ чудеса въ живота ви, безъ да разбирате законитѣ на природата. Въ природата чудеса не сѣществуватъ. Всѣко неразбрано нѣщо е чудо, а всѣко разбрано

нѣщо е естествено. То е постигнато по естественитѣ закони. Непостигнатитѣ нѣща сж чудеса, а постигнатитѣ — естествени резултати, които почиватъ на разумни природни закони.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ силна, мощна мисль. Силната мисль не се заключава въ многото говорене, въ тревогитѣ, въ отричане на нѣщата. Каква мисль има въ отричане на живота, на любовта? Не е въпросъ човѣкъ да отрича нѣщата, но той трѣбва да прояви живота, любовта и доброто въ себе си. Какъ трѣбва да прояви човѣкъ доброто и любовта си? Като дойде въ дома му нѣкой гладенъ, уморенъ пжтникъ, той трѣбва да стопли вода да измие краката му. После да му сготви чорбица, да си хапне добре. Най-после да му предложи чисто легло да си почине. Ако не е доволенъ отъ приема, пжтникътъ не е разбралъ и оценилъ доброто. Нѣма да мине много време, ще го заставятъ да плати за всичко, което му е дадено. Ако е благодаренъ, ще го поканятъ и втори пжтъ да ви посети. Неблагодарниятъ е лошъ човѣкъ. Той иска съ лъжа да си пробие пжтъ въ живота. Благодарниятъ е добъръ човѣкъ. Дето отиде, той е добре дошълъ. Който лъже, той е длъженъ да плати за всичко, което му е дадено. Който говори истината, той получава всичко даромъ. Следователно, приематъ ли ви добре въ единъ домъ, благодарете, че сте срещнали добри хора, които изпълняватъ во-

лята на своя Господарь. Никога не пожелавайте да лежите на гърба на добрия човѣкъ, да ви носи постоянно съ себе си. Благородство се иска отъ човѣка. Днесъ отъ всички хора се изисква знание, свѣтлина и свобода, да пазятъ богатата, които имъ се даватъ, а сжщевременно правилно и разумно да ги разпредѣлятъ. Това може да постигне човѣкъ чрезъ Божествената наука, която наричаме „наука на вѣчно движение“. Тѣй щото, когато иска да бжде господарь, човѣкъ трѣбва да разполага съ знание, да се справя съ труднигѣ условия на живота. Нѣма ли знания и свѣтлина да се ориентира въ живота, той ще бжде играчка на условията. Представете си, че единъ неподготвенъ човѣкъ стане господарь на десетъ умни слуги. Знаете ли, какво ще бжде неговото положение? Той ще се намѣри въ положението на единъ листъ, подхвърлянъ отъ вѣтъра на всички страни. Този господарь трѣбва да бжде съобразителенъ, да отдаде правото на своитѣ слуги, да ги признае за свои професори, отъ които да се учи. Тѣ ще нареждатъ работитѣ, а той ще се подписва.

Като ученици на Велика Школа, всѣки отъ васъ ще бжде поставенъ въ това положение, именно, да управлява десетъ умни слуги. Ако се справи съ положението си, той оправдава службата си — господарь. Не може ли да се справи, той ще се натѣква на голѣми противоречия и мжнотии. Това не

значи, че трѣбва да се откажете отъ живота. Не, човѣкъ трѣбва да преобрази живота си, както растения превръщатъ нечистата материя въ елементи, необходими за тѣхното развитие, както земнитѣ пластове филтриратъ водата, и както огънятъ изгаря всичко нечисто, като остава само чистото, вѣчното. Божественитѣ енергии — вода, въздухъ, свѣтлина и огънь, ще минатъ презъ човѣшкия умъ, презъ човѣшкото сърдце и презъ човѣшката воля, да премахнатъ всичко непотрѣбно и нечисто и да остане само вѣчното, чистото. като основа на бжещия му животъ.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ съ насъ.

..

15. Лекция отъ Учителя, държана на 4 декемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Обхода и проява

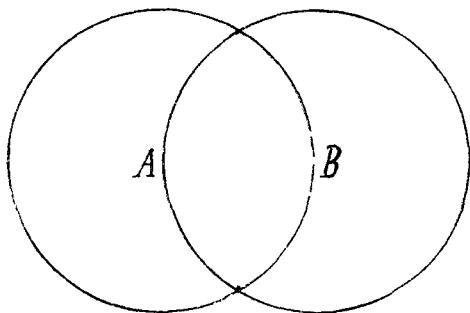
Т. м

Чете се резюмс върху темата: „Смѣни въ природата“.

Днесъ всички хора говорятъ за „обхода и проява“. Между тѣзи понятия има известно съотношение, известна връзка. Всѣки си служи съ тѣзи понятия, но малцина разбиратъ тѣхното съдържание и вътрешенъ смисълъ. Сжщо така всѣки ученикъ знае, какво нѣщо е кръгътъ, но запитатъ ли го, какво представя кръгътъ въ живота, нищо не може да каже. Представете си, че хиляди души живѣятъ въ единъ кръгъ. и всички иматъ еднакво отношение къмъ центъра. Какво ще постигнатъ при тия отношения? Като живѣятъ заедно, всички искатъ да пиятъ вода, да ядатъ, да спятъ, да се разговарятъ помежду си и т. н. Какъвъ смисълъ иматъ тия прояви на хората? Ще кажете, че животътъ изисква отъ човѣка да пие вода, да яде, да спи, да става, да се разговаря. Какво се придобива следъ всичко това? Така изявенъ. животътъ на тия хора е механически. Това показва, че животътъ въ кръга не е още съвършенъ. Ако животътъ въ топката, въ кръга, въ сферага е идеаленъ, завършенъ, човѣкъ би трѣбвало да

има сферична форма. Въ сжщностъ, човѣкъ не е сфериченъ.

Да допуснемъ, че два кръга А и В (фиг. 1) иматъ такова отношение помежду си, че всѣки единъ отъ тѣхъ минава презъ центъра на другия. При това положение, животътъ въ

фиг. 1.

кръга се измѣня, понеже се образува елипса. Колкото разстоянието АВ става по-голѣмо, толкова повече кръговетѣ се сплескватъ, а елипсата — удължава. Сплескването на кръговетѣ може да се продължи дотогава, докато се превърнатъ въ права линия. Промѣнитѣ, които ставатъ съ кръговетѣ, сж прояви, които ставатъ въ самата природа. За да бждатъ разбрани, тия прояви трѣбва да се преведатъ къмъ общъ знаменателъ на разумността. Само по този начинъ човѣкъ ще разбере, че

между всички прояви на природата съществува вътрешна зависимост. Човѣкъ може да се ползува отъ тази връзка на проявитѣ въ природата дотолкова, доколкото неговото съзнание е свързано съ съзнанието на природата. Въ този смисълъ, човѣкъ може да се ползува отъ промѣнитѣ въ атмосферата дотолкова, доколкото съзнава тия промѣни. Той може да се ползува отъ годишнитѣ времена дотолкова, доколкото ги съзнава и се свързва съ тѣхъ. — Какво представя пролѣтътъ? — Животъ на детинството, на веселието и на радостта. — Лѣтото? — Животъ на възрастния, на работата. — Есеньта? — Животъ на човѣкъ, който е оралъ, сѣлъ, жъналъ и събралъ вече плодоветѣ си. — Зимата? — Животъ на човѣкъ, който почива. Зимата представя още животъ на банкеръ, който е събралъ стоката си, приготвилъ я за проданъ и почива вече, чака клиенти да я продава. Презъ третѣ месеца на почивка, които правятъ срѣдно $3 \times 28 = 84$ дни, месеци, или години, човѣкъ свършва известна работа и си почива. Значи, следъ всѣка усилена работа, човѣкъ има право да почива.

И тъй, колкото повече центроветѣ А и В въ двата кръга се отдалечаватъ, толкова повече елипсата губи своето равновесие. Изгуби ли равновесието си, отношението между съществата, които живѣятъ на периферията на кръга, и тия, които живѣятъ въ центъра, не може да бѣде вече еднакво, вследствие на

което става нужда, разумнитѣ сжщества, които живѣятъ на полюситѣ, да прехвърлятъ своята дейтелностъ отъ единъ полюсъ на другъ. Когато се чувствува затворенъ, ограниченъ, човѣкъ не може да се прояви. Това показва, че той е влѣзълъ въ кръга. Силитѣ на полето, въ което се намира, се уравновесяватъ помежду си, вследствие на което той не може да мръдне. За да излѣзе човѣкъ отъ това положение, въ неговия центъръ трѣбва да стане известна промѣна. Не стане ли никаква промѣна, тои ще се намѣри въ положението на стълбъ. За зданието стълбътъ е на мѣсто, но човѣкъ а се превърне на стълбъ, това е голѣмо нещастие. Като стълбъ, той нищо не може да постигне.

Какво означава думата обхода? Да имашъ обхода, това значи, да обхождашъ, да обикаляшъ нѣщата, да ги наблюдавашъ и изучавашъ. Като обходишъ нѣщата, трѣбва да си взимашъ бележка, да ги чъртаешъ. Най-последно трѣбва да се проявишъ. Какво представля човѣкъ, ако не обхожда нѣщата, ако не си взима бележка за тѣхъ и ако не се проявява? Ще кажете, че сте млади, възрастни, или стари, че сте богати, учени или силни. Каква младостъ е тази, която не ви е дала сила и потикъ да работите и да се развивате? Каква старостъ е тази, отъ знанията на която не можете да се ползвате? Какво богатство е това, съ което не знаете, какъ да се справите? Човѣкъ може да умре и като младъ, и като

възрастенъ, и като старъ. Той може да умре и като богатъ. и като сиромашъ.

Каква е разликата между младия и стария човѣкъ? Споредъ нѣкои, младъ човѣкъ е онзи, който има възможностъ да расте, да се развива, да живѣе. Старъ е онзи, който е миналъ презъ тѣзи положения и отива къмъ загасване на живота, къмъ смъртъта. Да умре човѣкъ, това значи, да държи матура. Ако издържи матурата, ще му дадатъ свидетелство за свършенъ курсъ. Ако не издържи, ще повтори класа, ще го върнатъ отново да учи. Египтянитѣ сж употрѣбавали за понятието „човѣкъ“ знака „У“. съ който започва думата „умира“. Казваме, че смъртъта, умираването означава държане на матура. Оттукъ вадимъ заключение, че само стариятъ, който държи матура, е човѣкъ. Младиятъ, който не е дошълъ до това положение, само расте и се развива. Значи, младиятъ е въ положението на животно. т. е. не е дошълъ още до фазата на истинския човѣкъ. Докато младиятъ не се е проявилъ, той е въ кръга на живота, дето всички сили сж уравновесени. Пожелае ли да излѣзе отъ този кръгъ, да си поживѣе, както разбира, той нарушава равновесието, въ което се е намиралъ и, дето отиде, каквото направи, веднага го заставятъ да плаща. Той се намира въ противоречие, не може да си обясни, защо трѣбва да плаща. Много естествено. Щомъ влиза въ отношения съ хората, плащането се явява като неизбѣженъ процесъ.

Дето има отношения, тамъ съществува плащане. Може ли човѣкъ да влѣзе въ гостилница, да се нахрани и да излѣзе вънъ, безъ да плати? Гостилничарѣтъ ще го посрещне на вратата и ще му каже: Плащай сега! Ще започне той да се извинява, че сега нѣмалъ пари. Кога ще има пари? Когато спечели. Този човѣкъ мисли, че като работи известно време и остарѣе, ще спечели пари да плаща дълговетѣ си. Не, дълговетѣ, задълженията се плащатъ своевременно. Днесъ съмъ ялъ, днесъ ще платя. Природата не позволява никакво отлагане.

Като разсждаватъ по старъ начинъ, хората дохождатъ до криво разбиране на духовнитѣ въпроси. Слушате, запримѣръ, мнозина да казватъ, че докато е младъ, човѣкъ трѣбва да си поживѣе, а като остарѣе, тогава може да служи на Бога. Преведена на обикновенъ езикъ, тази мисль подразбира. докато е младъ, човѣкъ може да яде и да пие, да не мисли за нищо. Като остарѣе, тогава ще мисли за работа, за плащане, за служене на велики задачи и цели. Така мисли младиятъ и така живѣе, но не излиза така. Природата, главниятъ гостилничаръ въ живота, държи смѣтка за всичко. На всѣка негова стѣпка тя му представя полицитѣ, които е подписвалъ, и насила го заставя да плаща. Този младъ човѣкъ се чули, защо му идатъ нещастия, болести, страдания. Не, природата не се лъже. Мисли ли човѣкъ, че като отиде на

черква и се прекръсти нѣколко пѣти, е служилъ на Бога? Истинското служене не се изразява въ кръстене, въ палене на свѣщи и въ правене на поклони. Всѣко движение въ природата има свой дълбокъ смисълъ. Тя изисква сжщото и отъ човѣка. Дигне ли ржцетѣ си нагоре и се изправи предъ Бога, човѣкъ трѣбва да е готовъ да измѣни живота си, да тръгне въ правия пѣтъ и да изпълнява волята Божия. Каквито блага получи отъ природата, той трѣбва разумно да ги разпредѣля. Колѣнничи ли, човѣкъ трѣбва да е готовъ да тури всѣка енергия въ себе си на работа.

Следователно, каквито да сж външнитѣ прояви на човѣка, тѣ трѣбва да се осмислятъ. Моли ли се, молитвата му трѣбва да е осмислена. Да се моли човѣкъ външно само и да мисли, че молитвата му е приста, това е детинско схващане за молитвата. Всѣко нѣщо има свой външенъ и вътрешенъ смисълъ. Ако начъртаете кръгъ, елипса, като фигури, тѣ външно иматъ единъ смисълъ, но вътрешно иматъ другъ смисълъ. Тѣ иматъ живо отношение къмъ човѣка. Когато се намѣри въ областта на една отъ тия фигури, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да разрешава въпроситѣ си отъ гледището на силитѣ, които тѣ съдържатъ.

Съвременнитѣ хора изучаватъ различни науки, но дойдатъ ли до вътрешния смисълъ на явленията въ тия науки, тѣ минаватъ край тѣхъ, безъ да се спиратъ. Обаче, тѣ се инте-

ресуватъ отъ въпроси, разрешението на които се крие въ далечното бъдеще. Запримѣрь, такъвъ единъ въпросъ е този за създаване на вселената. Тѣ искатъ да знаятъ, кои е създалъ вселената. За да си отговорятъ на този въпросъ, тѣ трѣбва да обхождатъ цѣлата вселена, т. е да посетятъ всички слънца и планети, всички системи. Въ края на краищата тѣ могатъ да иматъ задоволителенъ отговоръ на въпроса, но не абсолютенъ. Такива въпроси не се решаватъ изведнѣжъ. За да дойде до известна свѣтлина по въпроса, човѣкъ трѣбва да мине презъ всички научни теории, презъ всички хипотези и пакъ нѣма да му се открие абсолютната истина. Има смисълъ човѣкъ да дойде до разрешението на нѣкой въпросъ, но ако съ това придобие нѣщо особено. Не придобие ли това, което е очаквалъ, всички усилия сж отишли напразно.

Нѣкой казва, че обичалъ нѣкого, а въпрѣки това любовта му не е произвела никаква промѣна въ него. Каква любовъ е тази, която не може да произведе никаква промѣна въ човѣка? Това, което съвременнитѣ хора наричатъ любовъ, не е нищо друго, освенъ трошици на любовта. Любовта на съвременнитѣ хора представя частици отъ Великата любовъ. Въ този смисълъ всѣки човѣкъ носи парченце отъ кръста, на който Христосъ билъ разпнатъ. Той мисли, че е придобилъ светия, честния кръстъ, а самъ не е светъ. Каква полза допринася това парченце отъ кръста на Христа?

Има смисълъ човѣкъ да носи въ себе си по едно отъ качества на Христа, но не и по едно парченце отъ светия кръстъ. Понеже всички хора търсятъ парченца отъ дървото, на което Христосъ е билъ разпнатъ, считатъ го щастливо дърво. Обаче, сжщото дърво става причина за страданията на Христа, вследствие на което го считаме нещастно. Ако дървото не съществуваше, Христосъ нѣмаше да бжде разпнатъ. Ще кажете, че ако Христосъ не бѣше разпнатъ, човѣчеството нѣмаше да се спаси. Дървото трѣбваше да знае изкуството да се превръща въ вода, въ въздухъ, въ свѣтлина, за да не става причина за страданията на Христа. Що се отнася до спасението на човѣчеството, щѣше да се намѣри другъ начинъ.

Съвременнитѣ хора трѣбва да измѣнятъ своитѣ разбирания, да застанатъ на здрава основа. Когато видятъ, че нѣкой човѣкъ обича много да философствува, хората го наричатъ дървенъ философъ. Съ това тѣ искатъ да кажатъ, че философията му мяза на отсѣчено дърво, отъ което нищо не може да излѣзе. То не може да расте, не може да цвѣти, да вързва плодъ. Отъ такова дърво бѣше направенъ кръстътъ, на който разпнаха Христа. Този кръстъ представя противоречията на живота. Наистина, когато се намѣри въ голѣми противоречия, човѣкъ казва: Голѣмъ кръстъ нося. Днесъ, положението почти на всички хора е едно и сжщо: биятъ ги, затварятъ ги, безъ тѣ

да знаятъ, защо става това. Тѣ се ражлатъ, учатъ, умиратъ, безъ да знаятъ, защо става това. Тѣ ядатъ, пиятъ, лѣгатъ, ставатъ, безъ да знаятъ, защо става това. Като не знаятъ, какво е предназначението имъ, хората казватъ: Човѣкъ е дошълъ на земята да поживѣе малко и да умре. Чудно нѣщо! Може ли човѣкъ да държи матура безъ да е училъ? Да умре човѣкъ, това значи, да държи матура. Ще каже нѣкой, че ще се яви на матура само да запази мѣстото си, да не пропусне срока, макаръ че нищо не е училъ. Обаче, природата е строга къмъ ученика. Види ли, че нѣкой е подалъ заявление за матура, безъ да е училъ, тя започва да го следи. Тя ще му създаде редъ изпитания, докато най-после го застави да учи. Ако учи, това още не значи, че веднага може да издържи матура. Тя му дава право да се явява хиляди пѣти на матура, но докато не се приготви въ съвършенство, не го пуца напредъ. Матура може да издържи само онзи ученикъ, който е развилъ въ себе си всички добродетели, всички дарби и способности, които природата е вложила въ него.

Когато човѣкъ развива известна добродетель, разумнитѣ същества му помагатъ да постигне желанието си. Не се ли вслушва въ тѣхния съветъ, той нѣма да постигне това, което желае. Запримѣръ, нѣкой иска да развие милосърдието си. Той търси случаи, кѣде да прояви милосърдието си, но не намира. Обаче, нѣщо вътре въ него му казва да помогне на

една бедна вдовица, като посочва даже адреса ѝ. Тази вдовица се е молила на Бога да ѝ помогне по нѣкакъвъ начинъ, да се справи съ материалното си положение. Едно отъ разумнитѣ същества нашепва на този човѣкъ да ѝ се притече на помощъ, но той не е готовъ да изпълни този съветъ. Той си казва: Нека ѝ помогне съседа, той е по-богатъ отъ мене. Разумното същество се отправя до съседа на този човѣкъ съ същата задача, но и той се отказва, намира, че приятелътъ му е по-богатъ. При това той не е жененъ, нѣма деца. Въ нежеланието си да помогнатъ, да проявятъ милосърдието си, хората се отказватъ да изпълнятъ волята Божия, а въпрѣки това искатъ да придобиятъ добродетели. Искат ли да развие известна добродетель, човѣкъ трѣбва да работи, да се проявява въ това направление. Съ рискъ да остане безъ пара въ джоба си, той трѣбва да слуша вътрешния си гласъ. Има случаи, когато работитѣ на човѣка се уреждатъ, не когато не смѣе да даде нѣщо отъ джоба си, но когато прояви своята щедростъ. Понѣкога богатството повече спѣва човѣка, отколкото го въздига. Давайте щедро тамъ, дето Божиятъ гласъ ви съветва. Изпълнявате ли волята на този гласъ, и вашитѣ работи ще се наредятъ добре.

Следователно, когато природата иска да освободи човѣка отъ нѣщо, което не му е потрѣбно, тя го заставя да го даде на други, които се нуждаятъ отъ него. Не го ли даде

доброволно, тя ще го застави насила да го даде. Ако поетът има въ ржката си перо, което скърца, природата ще му го вземе. Поетът трѣбва да пише съ златно перо, което никога не се хаби. Природата е крайно възискателна къмъ всѣки, който има отношение къмъ нея. Ако нѣкой напише едно писмо на природата, то трѣбва да бѣде съвършено. Най-малката погрѣшка въ писмото кара природата да се затвори за този човѣкъ. Докато не изправи погрѣшката си, природата ще бѣде затворена за него. — Нѣма ли милостъ въ нея? — Колкото е милостива природата, толкова е и строга. Тя не обича подаянията. Къмъ способния и разуменъ човѣкъ природата е строга и възискателна. Тя изисква отъ човѣка да прилага своето милосърдие. Богъ е милостивъ, природата е милостива, и човѣкъ трѣбва да бѣде милостивъ, за да не спѣва проявитѣ на Божественото въ себе си. Иначе, всички негови усилия оставатъ безпредметни.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ, че въ прѣки голѣмитѣ усилия, които правятъ, нищо не постигатъ.—Защо не постигатъ нищо?—Защото правятъ неразумни усилия. Какво ще допринесе усилието на мухата, която цѣлъ день се блѣска въ затворения прозорецъ? Какво ще допринесе и вашето усилие да гоните мухитѣ, които влизатъ въ стаята ви? Ако отъ вратата влизатъ десетки мухи, а отъ прозореца излизатъ по две-три, какво ще постигнете съ това усилие? Вие постоянно ще отваряте и затваря-

те прозореца си, за да излѣзатъ две-три мухи, и ще губите времето си напразно. Такъвъ родъ усикия сж безполезни. Има смисълъ да прави човѣкъ усилия, но за нѣщо, което ще му принесе нѣкаква полза. Да се занимава съ мухитѣ, обаче, това не може да го ползува. Мухата е своенравно сѣщество. Отъ едно мѣсто я изгонишъ, на друго отива. Животътъ на мухата е животъ на своенравнитѣ сѣщества въ природата.

Мнозина ще кажатъ, че знаятъ тия нѣща, но искатъ да имъ се даде нѣщо ново. Кое е най-новото и важно за човѣка? Да изпълнява волята Божия въ всички свѣтове: физически, духовенъ и умственъ. Изпълнява ли този законъ, работитѣ му ще се нареждатъ добре. Ако е слуга, господарътъ му ще бжде внимателенъ къмъ него, ще влиза въ положението му. Ако е ученикъ, учителитѣ ще му помагатъ, ще се отнасятъ добре съ него. Не изпълнява ли този законъ всичкитѣ му работи ще останатъ назадъ.

Като изучавамъ съвременнитѣ хора, виждамъ, че на всѣки липсва нѣщо. Ако челото му е красиво, съ дорбе развити центрове, носътъ му не е правиленъ; ако челото и носътъ сж добре развити, брадата не е красива, липсва ѝ нѣщо. Ако челото, носътъ и брадата сж правилни, ушитѣ не сж красиви. Нѣма човѣкъ въ свѣта, въ когото всички чърти на лицето, всички удове да сж добре развити. Това показва, че всѣки човѣкъ трѣбва да работи вър-

ху себе си, да се усъвършенствува. Започне ли да се извинява съ лошитѣ условия, съ майка си и съ баща си, съ лошо наследство човѣкъ е на кривъ пѣтъ. Никой не е виновенъ за неуспѣхитѣ на човѣка, освенъ той самъ. Добриятъ, разумниятъ човѣкъ съзнава, че виновникъ за неуспѣхитѣ въ живота си е той самъ, а не условията и родителитѣ му. Всѣки човѣкъ е роденъ при условия да се развива, но той не ги е използвалъ, както трѣбва. Въ всѣки човѣкъ сѫ вложени дарби и способности, които той не е развилъ. За да използва условията на живота си разумно, човѣкъ трѣбва да търси причината за неуспѣхитѣ си въ себе си и да работи, за да се изправи. Ако причината за спѣнцитѣ на човѣка е вънъ отъ него, какъ е възможно тогава, единъ съвършенъ и безгрѣшенъ човѣкъ да се спѣва? Човѣкъ трѣбва да мисли право, самъ да не се спѣва. Кривата мислъ спѣва човѣка и го прави неспособенъ за работа. Ще кажете, че отъ години насамъ четете Свещената книга, работите върху себе си, прилагате, но злото, лошитѣ хора ви пречатъ. Ако мислите така, човѣкъ ще бжде свободенъ отъ отговорностъ. Казано е, обаче, въ Писанието: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има животъ въ себе си“. Ако вие сте яли плътта Христова и пили кръвта Му, защо не сте придобили Неговия животъ? Значи, вие сте яли плътта Христова и пили кръвта Му, безъ да сте ги използвали, както трѣбва. Следователно, иска ли

да изправи живота си, човѣкъ трѣбва да съзнава, че причина за неуспѣхитѣ въ живота си е той самъ, и да започне съзнателно да работи.

Какви условия сж нужни за съзнателна работа? За да работи съзнателно, човѣкъ първо се нуждае отъ материалъ, който да обработва, т. е. да го използува. При това, материалътъ трѣбва да бжде доброкачественъ. Сжщевременно и външнитѣ условия трѣбва да бждатъ благоприятни. Представете си, че имате свѣщъ, направена отъ доброкачественъ материалъ. Искате да запалите свѣщъта, но не можете. — Защо? — Защото външнитѣ условия сж неблагоприятни: дъждъ вали, или силенъ вѣтръръ духа. За да запалите тази свѣщъ, вие трѣбва да търсите сухо мѣсто, или заветъ нѣкжде. Обаче, има свѣщи, направени отъ доброкачественъ материалъ, които се палятъ и въ влажно, и въ вѣтровито време. Тѣзи свѣщи сж за предпочитане предъ първитѣ, които минаватъ за много известни. Следователно, за предпочитане е човѣкъ да следва такова учение, което дава свѣтлина на неговия умъ при всички условия на живота. Ама това учение не било известно на хората, или не го признавали — туй не е важно. Какво допринася на човѣка едно учение, облѣчено въ красиви форми, направено отъ добъръ материалъ, а не свѣти?

Мнозина се хвалятъ съ своитѣ убеждения, съ своето вѣрую, но като се намѣрятъ въ нещастие, не могатъ да си светнатъ съ тѣхъ.

Това е все едно да носишъ свѣщъ въ ржка и да не можешъ да си послужишъ съ нея, когато изпаднешъ въ тъмнина. Или да носишъ оржие въ ржката си, а когато те нападнатъ разбойници, да не можешъ да се защитишъ. Ако една идея е Божествена, тя трѣбва да свѣти на човѣка въ тъмната нощъ на живота му; тя трѣбва да го защитава отъ неприятелитѣ му. Сжщото се отнася и до постжжитѣ на човѣка. Който живѣе въ Божествения свѣтъ, той лесно се справя съ мжчнотиитѣ и съ грѣха. Мине ли презъ ума му нѣкаква грѣшна, нечиста мисль, той я хваща, разтърсва я и я хвърля на земята. Който не живѣе споредъ Божественитѣ закони, той често грѣши и после съжालава, че е изгубилъ всичко. Грѣхътъ е бирникъ, който взима всичко, каквото човѣкъ е спечелилъ, и си отива. Той примама човѣка, като му представя фалшивитѣ работи за истински. Като не разбира кои нѣща сж истински и кои — фалшиви, човѣкъ лесно се подава на грѣха. За да не грѣши, той трѣбва да има пробенъ камъкъ, съ койго да изпитва чистотата на нѣщата. Златарьтъ изпитва чистотата на златото съ известни киселини, а праведниятъ трѣбва да си служи съ Божественото, като пробенъ камъкъ въ своя животъ.

Съвременнитѣ хора говорятъ за самообладание. Какво представя самообладанието? То е подобно на ония борци, които излизатъ на арената да се състезаватъ съ противника си.—Кой е най-голѣмиятъ противникъ на човѣка?—Смъртъ-

та. Следователно, иска ли да се справи съ противника си, човѣкъ трѣбва да е развилъ въ себе си самообладанието, да се бори съ него по всички правила на изкуството. Вижда-ли ли сте, какъ се борятъ пехливани? Тѣ намазватъ тѣлото си съ масло и започватъ борбата, като прилагатъ всички правила и методи на изкуството. Не се ли придържатъ къмъ установенитѣ правила, тѣ изгубватъ борбата. Изучавайте правилата и методитѣ на самообладанието, за да се справяте съ всички мъчно-тии и страдания, съ всички изненади въ жи-вота си.

Като се намѣри предъ известна мъчно-тия, човѣкъ се упишва и се отказва да се бори. Не, човѣкъ трѣбва да приложи всич-китѣ си сили въ действие, да победи мъчно-тията си. — Ама азъ съмъ човѣкъ отъ новото учение, отъ учението на любовта, не трѣбва да се боря. — Ти нѣма да се боришъ по старъ начинъ, но въ борбата си ще приложишъ всичко, което си научилъ отъ любовта отъ мъдростъ-та и отъ истината. Нѣкой се мисли за юнакъ, за човѣкъ съ голѣмо самообладание защото мо-же да победи една малка мънотия. Малки-тѣ мънотии сж деца, които срѣщате на пътя си, и ви причиняватъ малки пакости. Човѣкътъ на новото учение се бори съ голѣми пехли-вани, които сж признати за свѣтовни величнии. Ако успѣе да се справи съ тѣхъ, само то-гава могатъ да го признаятъ за силенъ чо-вѣкъ. — Ама могатъ да ме убиятъ. — И да

те убиятъ, пакъ да не те е страхъ. Силниятъ човѣкъ казва: И да умра, пакъ ще живѣя; и да осиромашея, пакъ богатъ ще стана; и знанието си да изгубя, пакъ ще го придобия. Той не се страхува отъ нищо. Той знае, че въ всички противоречия се крие възможность за придобиване на нѣщо. Той знае, че само невежиятъ има възможность да стане ученъ; само сиромаштъ има възможность да стане богатъ; само умрѣлиятъ има възможность да оживѣе. Мъдрецътъ показва на невежеството, че и въ него може да живѣе щастливо. Безсмъртниятъ показва на смъртта, че и въ нейнитѣ обятия има животъ. Знание и невежество, смъртъ и животъ, сила и слабостъ, това сж контрасти въ живота, отъ които човѣкъ трѣбва да се учи.

Като не могатъ да придобиятъ онова, което търсятъ, мнозина казватъ: Науката не е за насъ. Тѣ сж отчасти прави, но не изцѣло. Булскитѣ дрехи не сж за всички, но тѣ не сж смисълътъ на живота. Музиката не е за всички, но и тя още не е смисълътъ на живота. Учението не е за всички, но и въ него не е смисълътъ на живота, Учението е само за трудещия. За да може да учи, човѣкъ трѣбва да има специфиченъ стремежъ къмъ учението, за да събуди въ себе си съответна мозъчна енергия. За да придобие известна добродетель, човѣкъ трѣбва да е събудилъ въ себе си съответна енергия, чрѣзъ която може да я придобие. Има ли тази енергия, никаква сила въ свѣта не е въ състояние да му противодей-

ствува. Ще кажете, че човѣкъ може да учи до известна възраст. Не, човѣкъ може да учи на всѣкаква възраст: и като младъ, и като възрастенъ, и като старъ. На младия сж дадени условия за придобиване на блага; на стария сж дадени условия да използва вложеното въ тия блага. Младиятъ се готви за придобиване на плодове; стариятъ се ползува отъ съдържанието на тия плодове.

Като говоря по този начинъ, нѣкои отъ васъ се обезсърдчаватъ, мислятъ, че нищо нѣма да излѣзе отъ тѣхъ. Защо се обезсърдчавате? Защото се оглеждате въ огледалото и намирате, че не сте добре облѣчени, че дрехитѣ ви сж нечисти, скжсани. Какво трѣбва да направите следъ всѣка лекция? Идете на баня да се окжпете. Следъ това облѣчете нови чисти дрехи. Така изчистени и облѣчени въ нови дрехи, вие можете да се оглеждате въ всѣко огледало. Щомъ се видите чисти и съ нови дрехи, вие ще се харесате. Харесате ли се, обезсърдението ви ще изчезне. Който разбира законитѣ на живота и на природата, той не се страхува. Той знае, че въ природата нѣма страшни работи. Казвате, че въ живота има комедия, драма и трагедия. Комедията се създава отъ неразбиране на нѣщата, драмата — отъ крива представа за тѣхъ, а трагедията — отъ непостигнати желанія, или отъ разрушаване на нѣщо постигнато. Като се намѣри въ трагично положение на живота си, човѣкъ се отчайва, хвърля всичко отъ себе си, не иска да живѣе.

Той не подозира, че трагедията му е причинена отъ нѣкаква илюзия.

Младъ момъкъ обичалъ една мома толкова много, че билъ готовъ да пожертвува живота си за нея. Една вечеръ сънувалъ, че получилъ отъ възлюбената си писмо, въ което му писала, че е нехранимайко, че не иска да продължава познанството си съ него и т. н. Силно отчаянъ, той дигналъ ръце отъ нея, отказалъ се и въ голѣмата си мъжа, ритналъ близкостоещата маса до него и разпръсналъ всичкитѣ писма на възлюбената си. Като се събудилъ отъ тежкия сънъ, той видѣлъ масата обърната, и писмата на любимата си разхвърляни на пода. Скоро следъ това той получилъ отлично писмо отъ възлюбената си. Значи, когато той ималъ тежкъ кошмаръ, тя му написала най-хубавото си писмо. Нощната му трагедия се превърнала въ илюзия, и той се намѣрилъ предъ красивата действителност на живота — предъ едно отъ най-хубавитѣ писма на своята възлюбена.

— Богъ е Любовь. Богъ е Мждрость. Богъ е Истина. Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина пребждватъ съ насъ.

16. Лекция отъ Учителя, държана на
11 декемврий, 1929 г. София. — Изгрѣвъ

Наука за езика

Т. м.

Какво става съ снѣга и съ леда, когато се топятъ? Тѣ губятъ своята красота и цвѣтъ. Подъ думата снѣгъ и ледъ разбираме илюзиитѣ, съ които човѣкъ живѣе на земята. Както снѣгътъ и ледътъ се топятъ и нищо не остава отъ тѣхната форма, красота и цвѣтъ, така и илюзиитѣ се топятъ и изчезватъ. Като се намѣри предъ такова положение, човѣкъ казва: Животътъ нѣма смисълъ, не струва да се живѣе. Защо животътъ нѣма смисълъ? Защото илюзиитѣ на човѣка изчезватъ. Снѣгътъ изчезва, топи се, но идеята за чистота, която се крие въ неговия цвѣтъ, остава вѣчна. Бѣлиятъ цвѣтъ е символъ на чистота. Тази е причината, поради която хората се стремятъ къмъ бѣлия цвѣтъ. Тѣ носятъ и долни, и горни дрехи бѣли, особено лѣтно време.

Съвременнитѣ хора иматъ задача да изучаватъ цѣлокупния животъ, а не само неговитѣ частични прояви. Тѣ иматъ предъ видъ изучаване живота на душата, нейното слизане и възлизане, т. е. раждане и заминаване. Раждането не е нищо друго, освенъ обличане

съ свѣтли, съ бѣли, празнични дрехи. Ражда-
нето, младостта е обличане на душата съ-
бѣли, празнични дрехи. Остаряването и
смъртта представятъ събличане на бѣлитѣ,
свѣтли дрехи и обличане на стари, тъмни дре-
хи. Каго се погледне въ такива дрехи, човѣкъ
казва, че е остарѣлъ и трѣгва по магазинитѣ
да търси нови, свѣтли дрехи, съ които отно-
во да се облѣче. Не е лесно човѣкъ да съ-
блѣче старитѣ си дрехи и да се облѣче въ
нови. Колкого да е недоволенъ отъ старитѣ
си дрехи, човѣкъ мъчно се отдѣля отъ тѣхъ.
Той е привикналъ на тѣхъ, не му се иска да
ги свали отъ гърба си. Ценни сж старитѣ
дрехи на човѣка, защото върху тѣхъ е напи-
санъ цѣлиягъ му животъ. Тѣ сж пълни съ
спомени и преживявания. За да облѣче нови
дрехи, човѣкъ трѣбва да препише на тѣхъ
всички свои опитности, които е придобилъ на
земята. Това, което ученитѣ наричатъ преда-
ване на наследствени чѣрти отъ едно поко-
лѣние на друго, не е нищо друго, освенъ
преписване на новитѣ дрехи всичко онова,
което е било написано на старитѣ. Въ то-
ва отношение човѣкъ мяза на списъкъ, на
който сж написани книгитѣ на една би-
блиотека. Има грамадни библиотеки, които съ-
държатъ около единъ милионъ и половина
или два милиона книги. Който завежда тази
библиотека, той си знае, какъ се справя съ
нея. Не е лесно да чисти човѣкъ праха на
тия книги.

Въ всички времена и епохи хората сж се стремѣли да се домогнатъ до положително обяснение на живота. И днесъ още се стремятъ къмъ правилно изясняване на живота. Като не разбиратъ благата и привилегиитѣ, които иматъ надъ всички животни, хората казватъ за нѣкого, че се е родилъ въ щастливъ моментъ на земята. Всички хора сж родени въ щастливъ моментъ. Какво по-толѣмо щастие може да търси човѣкъ отъ това, че се е родилъ човѣкъ, изправенъ на два крака, а не животни, което ходи на четири крака? Да има за основа добродетелта и на нея да стѣпва, това е една привилегия за човѣка. Да бждатъ ржцетѣ му свободни, това е друга привилегия за човѣка. Животнитѣ сж лишени отъ тѣзи привилегии. Ржцетѣ имъ, които символизиратъ закона на правдата, сж превърнати въ крака. Правдата у тѣхъ не е застѣпена. Мозъкътъ на човѣка е поставенъ въ съвсемъ различно положение отъ това, въ което е поставенъ животинскиятъ. Засега човѣкъ представя най-усъвършенствуваната машина на земята, снабдена съ своето вътрешно радио, да схваща вълнитѣ, които идатъ отъ разумния свѣтъ.

Днесъ всички хора търсятъ щастieto вънъ отъ себе си, безъ да подозиратъ, че то се крие въ върха на тѣхния езикъ. Каквото езикътъ каже, всичко става. Чудеса може да прави езикътъ! Езикътъ подига човѣка, но той може и да го събори. Това зависи

отъ огъня, съ които е запаленъ. Ако езикътъ е запаленъ отъ огъня на ада, човѣкъ се намира въ голѣма опасностъ. Запали ли се съ този огънь, човѣкъ се излага на голѣми страдания. Ако не знае, какъ да се справя съ езика си, той ще се намѣри въ голѣми мъчности. За да избѣгне тия мъчности, човѣкъ трѣбва да познава науката за контролиране на езика. Езикътъ на човѣка е единъ отъ органитѣ, свързанъ съ висшия свѣтъ. Интелигентно същество е езикътъ. Милиони клетки работятъ въ него, за да подържатъ живота му. Съ езика си човѣкъ яде, опитва вкуса на хранитѣ, говори, пише, като писателъ. Една лоша дума, казана съ езика, съ години не може да се забрави. Човѣкъ носи последствията на тази дума дълго време. Думитѣ, изказани чрезъ езика, криятъ голѣма динамическа сила въ себе си. Като знаете това, изучавайте езика си, както географътъ изучава земята, както астрономътъ — небето. Не мислете, че езикътъ е единъ безотговоренъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ. Всѣки органъ въ човѣшкия организъмъ крие въ себе си велики тайни. Езикътъ, затворенъ въ устата на човѣка, също крие въ себе си велики тайни, които трѣбва да се изучаватъ.

Сега на васъ предстои изучаването на езика. Който разбира науката за езика, той е магъ, всичко може да направи. Който разбира науката на околото, той всичко вижда, всичко

може да направи. Хората говорятъ за възпитание и самовъзпитание, а не знаятъ, отде да започнатъ. Тѣ изучаватъ френология, физиогномия, хиромантия и редъ още науки, но не се спиратъ върху езика. Тѣ не подозиратъ, че трѣбва да започнатъ отъ езика — отъ най-малкия удъ въ своя организъмъ. Доброто и злото е написано на езика. При всѣка добра или лоша проява на човѣка, езикътъ започва да се движи. При доброто се движи по единъ начинъ, при злото — по другъ начинъ. Отъ човѣка зависи, какъ да направлява езика си, но за да дойде до това положение, той трѣбва да изучава неговитѣ движения. Голѣмъ магъ е човѣшкиятъ езикъ. Езикътъ е изразъ на разумността въ човѣка. Окото е наблюдателъ, отдалечъ вижда нѣщата, а езикътъ прави познанства, посрѣща и изпраша хората. Въ това отношение той е голѣмъ дипломатъ.

Като говоря за езика, азъ нѣмамъ предъ видъ неговата външна форма. т. е. мускула, отъ който е направенъ. Азъ имамъ предъ видъ силата, която се крие въ него. Езикътъ е свързанъ съ словото, а силата на човѣка е въ словото. Като мисли за езика си, човѣкъ се свързва съ словото. Като мисли за словото, той се свързва съ истината. Казано е въ Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Като мисли за истината, човѣкъ се свързва съ свободата. Като мисли за свободата, човѣкъ се свързва съ живота, защото

животътъ се проявява само въ свободата. Човѣкъ е дошълъ на земята, именно, за това, да изучава словото, истината, свободата и живота, въ които е потопенъ. Дойде ли до това познание, той ще разбере, че и при най-голъмитѣ си нещастия пакъ е щастливъ. Който е дошълъ до това познание, той и въ ада може да се чувствува като на курортъ. За разумния и мъчнотиитѣ сж благословение; за неразумния мъчнотиитѣ сж адъ.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ знание, но не книжно, а живо, проявено знание. Нѣкой гледа линиитѣ на ржката си и казва, че линиитѣ на сърдцето, на ума, на живота, на сждбата му сж добре развити. Въ сжщностъ той не проявява нито ума, нито сърдцето, нито живота си. Добре развити линии сж ония, които иматъ живо проявление. Какво се ползува човѣкъ отъ красивитѣ си пръсти, ако не проявява своята воля, справедливостъ, разумностъ, съобразителностъ? Човѣкъ се нуждае отъ живи линии, а не отъ мъртви. Когато Словото влѣзе въ човѣка, тѣзи линии напълно оживяватъ. Казано е въ Битието, че Богъ направилъ човѣка отъ пръстъ, после му вдъхналъ живо дихание, и той станалъ жива душа. Значи, докато Богъ не бѣше вдъхналъ живо дихание, човѣкъ билъ безжизнено сжщество. Щомъ вдъхналъ живо дихание въ него, т. е. щомъ вложилъ Словото си, човѣкъ станалъ жива душа. Великъ моментъ представя създаването на първия човѣкъ! Едва ли

има по-великъ моментъ отъ този за човѣка, както и за всички живи същества. Първиятъ човѣкъ, като моделъ, и до днесъ още е изложенъ на показъ, да го гледатъ всички живи същества, всички ангели.

Първиятъ човѣкъ, т. е. оригиналътъ е на небето, а останалитѣ хора, които съществуватъ по лицето на земята, сж копия на този оригиналъ, по-далечъ или по-близо до него. Който иска да види, какво представя оригиналътъ на човѣка, той трѣбва да отиде на небето. Тамъ ще види, какво значи изкуство. Който е видѣлъ гози образъ, той никога не може да го забрави. Откакъ е създаденъ до днесъ той е живъ и продължава да живѣе. Искан ли да го следва, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, всѣки день да изправя линиитѣ си, да ги съживява. Ако човѣкъ не може да прави добро, ржцетѣ му сж мъртви. Ако не може да мисли добре, умътъ му е мъртавъ. Ако не може да люби, сърдцето му е мъртво. Ако не може да движи очигѣ си правилно и да вижда красотата на нѣщата, той е мъртавъ за истината. Ще кажете, че всички хора движатъ очитѣ си. Всички движения не сж правилни. Въ движенията на хората има разлика: едни сж механически, а други — живи, съзнателни.

Съвременнитѣ хора трѣбва да приложатъ мисълта си, да се освободятъ отъ механическия животъ. Запримѣрь, като се натъкватъ на неблагоприятни условия, тѣ търсятъ меха-

нически начини, да се справятъ съ тѣхъ. Ако е студено на ржцегѣ имъ, тѣ турятъ ржкавици, да се стоплятъ. Понѣкога и ржкавицитѣ не помагатъ, ржцетѣ имъ пакъ сж студени. Тѣ не подозиратъ, че съ мисълта си могатъ да се изолиратъ отъ студа. Мощно нѣщо е човѣшката мисълъ. Ще кажете, че не е правилно човѣкъ да се бори съ студа чрезъ мисълта си, т. е. не е правилно да изразходва енергията на мисълта си напразно. Не, щомъ има мисълъ, човѣкъ трѣбва да я прилага навсѣкжде. Човѣшкиятъ организъмъ разполага съ такава топлина, която може да му помогне да преодолѣе всички вѣншни условия. Топлината на човѣшкия организъмъ и неговата мисълъ сж въ сѣстояние да преодолѣятъ всички неблагоприятни условия въ живота. Освенъ вѣншния студъ, въ човѣка се явява и вжтрешенъ студъ, предизвиканъ отъ голѣма скръбъ. За да се справи съ този студъ, човѣкъ трѣбва да увеличи своята вжтрешна топлина. Това сж процеси, които ставатъ постоянно въ човѣка. Когато живѣе правилно, човѣкъ запазва нормалната топлина на сърдцето си и нормалната свѣглина и сила на ума си. Не живѣе ли правилно, той постепенно ги губи, вследствие на което прибѣгва къмъ вѣншни, спомагателни срѣдства. Когато желанията на човѣка станатъ повече отъ възможноститѣ за тѣхното реализиране, той нарушава своя естественъ животъ, вследствие на което се натѣква на голѣми мжчно-

тии и противоречия. Всѣко желание, всѣка мисль, всѣко чувство въ човѣка трѣбва да се хранятъ. Тѣ сж живи сжщества, и животътъ имъ трѣбва постоянно да се подържа. Нѣма ли достатъчна храна, съ която човѣкъ да задоволи желанията си, едно следъ друго тѣ умиратъ и му създаватъ ненужни страдания. Лѣтно време и бедниятъ овчаръ може да завѣди много овце, защото има богати пасбища, на които тѣ ще се хранятъ. Зимно време, обаче, условията сж други. Пасбищата сж покрити съ снѣгъ, никжде нѣма трева. Овчарътъ е длъженъ да ги храни самъ, да имъ купува храна. За неговитѣ срѣдства това струва скжпо. Като не може да ги изхрани, една следъ друга овцетѣ измиратъ. И тѣ страдатъ, и той страда. Следователно, не раждайте повече желания, отколкото сж възможноститѣ ви за тѣхното отглеждане. Нѣма ли възможность да храни много мисли и желания, човѣкъ трѣбва да се ограничи съ една мисль, съ едно желание, но да ги изхрани добре, да станатъ самостоятелни, сами да подържатъ живота си.

Следователно, дойде ли човѣкъ до положение, неговитѣ мисли, желания и постжпки да станатъ самостоятелни, да му помагатъ, това значи, да бжде той магъ, да разполага съ магическата пржчица на всѣко време. Пожелае ли да яде, той ще тропне съ пржчицата, и яденето ще бжде предъ него. Нахрани ли се, пакъ ще тропне съ пржчицата, и

яденето ще се дигне. Докато дойде до положението, да бжде господарь на своитѣ мисли и желания, човѣкъ първо ще имъ бжде слуга. Тѣ ще заповѣдватъ, а той ще изпълнява. Въ пѣтя на човѣшкото развитие това е неизбѣженъ процесъ. За да бжде господарь, първо човѣкъ трѣбва да бжде слуга. За да бжде учителъ, първо трѣбва да бжде ученикъ.

Като говоря за хора, които владѣятъ магическата прѣчица, мнозина се съмняватъ въ това. Тѣ казватъ, че не сж виждали такива хора и не вѣрватъ въ сжществуването имъ. Ако човѣкъ не вижда нѣщо, това не значи, че то не сжществува. Ако пѣкъ вижда нѣщо, това не значи, че е видѣлъ реалността на нѣщата. Човѣкъ слуша по радиото много гласове, нищо не вижда, но тия хора, които пѣятъ и говорятъ, сжществуваатъ нѣкъжде. Той вижда на платното на кинематографа хора, животни, дървета, слуша гласове, но всичко това е отражение на реалността, т. е. сѣнки, а не действителностъ. Съ тия хора, които говорятъ и пѣятъ по радиото, както и съ тия, които виждате на платното, не можете да се разговаряте. Тѣ минаватъ като нереални величини; въ сжщностъ едни отъ тѣхъ сж реални, а други — нереални. Ще дойде день, когато ще виждате хората, които говорятъ по радиото, ще се разговаряте съ тѣхъ и ще разберете, кои сж действителни лица и кои — недействителни.

Да се върнемъ къмъ науката за езика. Като не познаватъ тази наука, хората се чудятъ, защо страдатъ. Ако я познаваха, тѣ щѣха да разбератъ, че много отъ страданията имъ се дължатъ, именно, на непознаването ѝ, на неспазване на нейнитѣ закони. Нѣкой казва, че обича нѣкого, но следъ известно време престава да го обича. Защо? Защото не прилага правилно законитѣ на езика. Той не знае, кога каква дума да произнесе, вследствие на което казалъ много думи на възлюбения си. И възлюбениятъ му, отъ своя страна, отговорилъ по сжщия начинъ. И двамата се обидили единъ другъ и не искатъ повече да се видятъ.

Като изучавате науката за езика, приложете я първо къмъ Бога. Обикнете Бога съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила и се учете отъ Него. Той ще ви учи, какъ да говорите, какви думи да избирате, какъ да движите езика си и т. н. Като обикнете Бога, тогава можете да обичате и хората. Постжплите ли обратно, постоянно ще губите любовта си. Ако Богъ не е взималъ участие въ живота на човѣка, ако и до днесъ не продължава да се интересува отъ неговия животъ, нищо не би излѣзло отъ него. Богъ каза: „Да направимъ човѣка по образъ и подобие свое“. Той вложи въ човѣка особена способностъ — да говори. Говорътъ е присжщъ само на човѣка. Никое друго животно не мо-

же да говори. Само на човѣка е дадено разумното слово, да говори съзнателно. Затова е казано въ Писанието: „По думитѣ си ще се оправдаешъ и по думитѣ си ще бждешъ сждень“. Отъ езика на човѣка зависи неговото щастие или нещастие.

Следователно, иска ли да говори съ нѣкого, човѣкъ първо трѣбва да очисти езика си. Ако при разговора си съ своя ближенъ, човѣкъ трѣбва да чисти езика си, колко повече трѣбва да бжде езикътъ му чистъ, когато отправя молитвата си къмъ Бога. Ще каже нѣкой, че при Бога човѣкъ може да се яви такъвъ, какъвто е. Не, човѣкъ ще застане на молитва само тогава, когато е изчистилъ и измилъ езика си добре. Трѣбва ли синътъ да се яви при баща си такъвъ, какъвто се е върналъ отъ веселбитѣ си съ своитѣ приятели? Той ялъ, пилъ, цѣла нощъ не спалъ и мисли, че като се яви при баща си, последниятъ ще му се зарадва. Не, той първо трѣбва да си отспи, после да се измие, изчисти и така да се яви при баща си, разумно да се разговаря. Трѣбва ли войникътъ да се яви при своя генералъ раненъ, съ отръзани ржце, да му засвидетелствува своята обичъ? Вили ли го въ това положение, генералътъ първо ще го изпрати да се лѣкува, и после, като оздравѣе, ще го приеме на разговоръ.

Истинска молитва е онази, която човѣкъ отправя къмъ Бога следъ като се е изчистилъ, преоблѣкълъ, т. е. следъ като се е

върналъ въ състоянието, въ което първоначално е билъ. Човѣкъ трѣбва да се върне въ първото си положение, както е билъ създаденъ, и оттамъ да започне живота си. Човѣкъ трѣбва да се яви при своя Създателъ въ първоначалната си красота и чистота. Въ това седи достоинството на човѣка. Всѣка домакиня, която сама чисти и нарежда къщата си, има достоинство за себе си, за своя домъ. Оставя ли всичко на слугитѣ си и мисли само за обличане, за разходки, тя нѣма достоинство за себе си.

Достойнството на човѣка се заключава въ владѣне науката за езика. Владѣе ли тази наука, той знае, какъ да говори. Той никога нѣма да се оплаква отъ живота си, отъ положението, което заема въ обществото. Каквото положение да заеме, той лесно се справя съ него. Високото положение на човѣка се опредѣля отъ умѣнието му да го изпълни, както трѣбва. Ето, князътъ на свѣта имаше високо положение, но не можа да устои на него, вследствие на което слѣзе на земята да изправи погрѣшката си. Отъ князь на небето той слѣзе на земята като обикновенъ човѣкъ, лишенъ отъ всѣкаква властъ и величие. Недоволството на всички хора се дължи на недоволството на този старъ князь, който намира, че животътъ нѣма смисълъ, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва. Каквото казва този князь, това повтарятъ всички хора следъ него, като папагали. Не се подавайте на лъжитѣ на

този князь. Слушайте го, какво говори, но не следвайте неговия пжтъ. Борете се съ всички сили срещу това, което той ви говори, безъ да се подавате на неговото влияние. Ако нѣкой пжтъ ви повали на земята, пакъ не се подавайте на влиянието му. Знайте, че краятъ решава борбата. Не мислете, че всѣкога ще бждете надъ мжчнотиитѣ. Ще падате, ще ставате, но нѣма да отстѣпвате отъ принципитѣ на Божественото. Дойде ли страхъ, безвѣрие, малодушие, обезсърдчение, пакъ не се подавайте. Знайте, че това сж противодействия, които не сж ваши. Дръжте въ ума си мисълта, че ви е дадена сила, разумность, свѣтлина, да виждате нѣщата, да ги разбирате и да се справяте съ мжчнотиитѣ. Богъ е на страната на ония, които се борятъ за славата, за името Му. Той никого нѣма да изостави, но трѣбва да минете презъ борби, презъ мжчнотии и изпитания. Каквито противодействия да срѣщате, знайте, че тѣ се дължатъ на вашитѣ неприятели, които искатъ да ви спѣватъ въ великата целъ на животв ви.

Въ какво седи великата целъ на човѣшкия животъ? Да бжде свободенъ човѣкъ и да служи на любовта, това е великата целъ на човѣшкия животъ. Всички хора говорятъ за свобода, но не сж свободни. Свободенъ е само онзи, който, каквото каже, става. Свободниятъ познава езика на природата и се разговаря съ нея. Той слуша природата и ѝ се подчинява, но и тя го слуша. Каквото жи-

вотътъ и природата му изпратятъ, той всичко приема съ радостъ и безъ страхъ. Той не се плаши отъ сиромашия, отъ болести и страдания. Той ги приема съ радостъ, защото знае, че ще научи нѣщо отъ тѣхъ. Тѣ криятъ въ себе си известни блага. Който ги разбира, той се ползува отъ тия блага; който не ги разбира, тѣ минаватъ край него, безъ да му дадатъ нѣщо отъ своитѣ блага.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, нѣкои казватъ, че безъ да учатъ, Духътъ ще имъ каже, какво да правятъ. Не е достатъчно само да ви говори Духътъ, но вие трѣбва да бждете готови, каквото Той ви каже, да го изпълните. — Ами ако ни каже нѣщо, което не ще можемъ да направимъ? — Каквото Духътъ казва на човѣка, той може да го направи. Чуete ли да ви се казва нѣщо, което не можете да направите, ще знаете, че това не сж думи на Духа. Духътъ спусна отъ небето плащаница, пълна съ различни животни и каза на Петра: „Вземи и яжъ!“ Той отговори: Господи, не съмъ ялъ нищо нечисто, не мога да ямъ и сега. — Това, което Богъ е осветилъ, е чисто. Апостолъ Петъръ не разбра символа, който бѣше скритъ въ това видение. Ако на религиозния човѣкъ кажатъ, че трѣбва да изучава всички науки, той отговаря, че не се интересува отъ други науки, освенъ отъ Божествената. Това е неразбране. За да стане силенъ, човѣкъ трѣбва да изучава всички науки. Не само да учи, но той

трѣбва да тури въ действие своя умъ, своето сърдце и своята воля, като започне отъ най-малкитѣ работи.

Коя е най-малката работа, която човѣкъ може да свърши? Това е единъ отъ труднитѣ въпроси. Като стане сутринъ, човѣкъ трѣбва веднага да се изправи на краката си и да благодари за всичко, което му е дадено. Следъ това ще наблюдава, каква е първата мисль, първото чувство и първата дума, които сж минали презъ него, и да следи, какъ ще прекара цѣлия день. Тѣ опредѣлятъ посоката на неговото движение. Като знаете това, стремете се да мислите за красивото въ свѣта, а не за неприятнитѣ работи, които сж временни, преходни положения въ човѣшкия животъ. Станешъ ли сутринъ, отпрати една свѣтла мисль, едно красиво чувство и една сладка дума къмъ Господа. Постжпишъ ли така, всичкитѣ ти работи ще се наредятъ добре. Хората не успѣватъ въ живота си, защото очакватъ щастието си по начинъ, какъвто тѣ разбиратъ. Това е невъзможно. Ако срещнете двама мждреци, ще видите, че и тѣ даже не действуватъ по единъ и сжщъ начинъ. Тѣ могатъ да иматъ еднакви цели и стремежи, но методитѣ имъ сж различни. Двама души, въ единъ и сжщъ моментъ, не могатъ да произведатъ едно и сжщо явление.

Коя е първата дума, която човѣкъ трѣбва да произнася всѣка сутринъ, като стане отъ сънь? Ще кажете, че тя е думата „любовъ“.

Наблюдавайте се и вижте, кои каква дума произнася. Първата дума, която човѣкъ произнася е различна за всѣки човѣкъ. При това, всѣки день той произнася различни думи. Отъ начина и интонацияга на изговарянето зависи силата, която човѣкъ е вложилъ. Запримѣрь, нѣкой казва на възлюбената си, че я обича. Това не е достатъчно, за да я убеди въ обичта си. Силата на обичта, на любовта на човѣка се опредѣля отъ интонацията, съ която тия думи се произнасятъ. Любовта е колективенъ, а не единиченъ актъ. Когато нѣкой люби, цѣлото небе и цѣлата земя взиматъ участие. Нѣкой иска да люби, но никой нищо да не знае за любовта му. Това не може да се избѣгне. Богъ е Любовь. Следователно, любишъ ли, всички знаятъ за твоята любовъ. Не е въпросъ да криете любовта си отъ хората, но вие трѣбва да любите по всички правила на Великата Любовь. Нѣкой казва, че обича нѣкого, а после съжالياва, че не е разбранъ, че не се е изказалъ право.

Божествената любовъ не мисли за последствията. Тя има предъ видъ принципа. Щомъ принципътъ е правъ, и последствията ще бждатъ добри. Приложи ли човѣкъ закона на любовта правилно, този законъ ще произведе въ цѣлия козмосъ малъкъ потикъ. Когато двама души се обичатъ, тѣ внасятъ импулъ къмъ нѣщо велико въ цѣлото човѣчество. Това прави и любовта на майката къмъ детето, на богатия къмъ сиромаха, на

сиромаша къмъ богатия и т. н. Всѣки актъ на любовта, колкото малкъ да е, той е актъ на цѣлия козмосъ. Въ любовта взиматъ участие всички живи сщества, отъ най-малкото до най-голѣмото. Често хората говорятъ, че този или онзи не заслужва да бжде обичанъ. Това е неразбиране на любовта. Любовта не се дава по заслуга. Когато котката, кучето и другитѣ животни обикалятъ около човѣка, причината за това е любовта. Тя ги заставя да отидатъ при него да ги нахрани. Той ги храни отъ любовъ. Ще каже нѣкой, че не иска да слуша мъркането на котката. Докато котката мърка, пѣтелтъ кукурига, птичката пѣе, кучето лае, животътъ се извява. Престане ли животното или човѣкъ да се извяватъ по свой специфиченъ начинъ, и животътъ въ тѣхъ престава. Радвайте се на всичко живо, докато има животъ въ него. Животътъ на всички сщества е цененъ. Той крие въ себе си известни тайни, които трѣбва да се изучаватъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате науката за езика, да облагородите своя характеръ. Много отъ страданията на хората се дължатъ на чрезмѣрното движение на езика имъ. Обаче, не е достатъчно човѣкъ само външно да мълчи. Мълчанието е вътрешенъ процесъ. Той е въ зависимостъ отъ самообладанието. Само онзи човѣкъ може да прилага самообладанието, който обича своитѣ прояви, своитѣ мисли,³ чувства и постѣпки, своя езикъ и словото, кое-

то излиза отъ него. Като обича себе си и е въ хармония съ всичко, което излиза отъ него, той ще обича и окръжаващитѣ — растения, животни и хора — своитѣ близни. Като обича себе си и ближнитѣ си, той ще обича и Бога, ще обича сжществата въ цѣлото небе. Само при това положение той може да си служи съ магическата пръчица. Като тропне съ нея, каквото пожелае, всичко става. Той разбира дълбокия смисълъ на стиха: „Азъ съмъ алфа и омега на нѣщата“. Богъ е алфа, начало на нѣщата, а човѣкъ — омега, т. е. край на нѣщата.

Днесъ всички хора трѣбва да разбиратъ смисъла на мъркането, на пѣнието, на мисълта. Думата „мъркане“, започва съ буквата „М“ — законъ на абсолютна жертва. Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да мине презъ закона на жертвата. презъ пѣнието—като законъ за реализиране на нѣщата, презъ мисълта—като условие за постигане на Божественото. Има ли всичко това, човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ и въ страданията, и въ радоститѣ си. Той трѣбва да стане магъ, да понася всичко съ радостъ и всѣкога да върши волята Божия. Това значи, да се свърже човѣкъ съ Първата Причина на нѣщата. Който е свързанъ съ Първата Причина, той е човѣкъ на истината. Той изнася фактитѣ, както сж въ действителность, безъ никакво преувеличаване или намаляване. Човѣкътъ на истината е свободенъ. Той владѣе науката за езика. Тази наука е свързана съ чистотата, съ бѣлия цвѣтъ. Когато се го-

вори за тази наука, и природата взима участие. Ето, вѣнѣ вали вече снѣгъ, който показва, че науката за езика е въ зависимостъ отъ чистотата, отъ бѣлия цвѣтъ. Снѣгътъ, съ своя бѣлъ цвѣтъ, внася освежаване въ човѣшкитѣ умове и разположение на духа имъ. Върху тази наука може да се говори само въ снѣжно време, за да стане проясняване въ умоветѣ ви. За да приемете тази мисълъ, вие трѣбва да имате вѣра, която отъ нищо да не се разколебава, вѣра безъ съмнения, безъ страхъ.

Мнозина допущатъ теорията за прераждането и се успокояватъ, че ако този животъ не реализиратъ желанията си, въ другъ животъ ще ги реализиратъ, Мислятъ ли така, тѣ изпадатъ въ заблуждение. Програмата за сегашния животъ сега трѣбва да се изпълни. Тя не може да се отлага за другъ животъ. Всѣки день, всѣки часъ, всѣка година има своя програма, която трѣбва да се изпълни на времето си. Който не я изпълни, той остава да повтаря класа, както правятъ мързеливитѣ и неспособни ученици. Никой не може да влѣзе въ небето, ако не е изпълнилъ програмата на живота си правилно. Въ човѣшкия мозъкъ сж вложени много сили, които още не сж събудени. Нѣкои отъ тѣхъ трѣбва сега да се събудятъ и приложатъ. Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва съзнателно да работи за своето пробуждане, за да използва силитѣ, скрити въ неговия организъмъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате действителни животъ, който включва мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка. Всички заедно представятъ наука за езика. Велика наука представятъ мислитѣ и чувствата на човѣка. Тѣ сж динамика на живота. Тази динамика се регулира отъ човѣшкия езикъ. Може ли да си служи правилно съ този регулаторъ. човѣкъ лесно се справя съ противоречията на живота. Той знае, че сиромашията и богатството, знанието и невежеството, слабостта и силата сж условия за растене на човѣка. Чрезъ богатството си човѣкъ може да влѣзе въ връзка съ сиромаша, да му помогне и да се обмѣни съ него. Чрезъ знанието си човѣкъ се свързва съ невежия. Чрезъ силата си той се свързва съ слабия. Това не сж външни връзки, но връзки на души. които се пренасятъ и на онзи свѣтъ. Какво по-голѣмо благо може да очаква човѣкъ отъ това, да го посрещнатъ приятели тѣ му на онзи свѣтъ? Страшно е да бжде човѣкъ самотенъ било на земята, било на небето. Създавайте добри. здрави връзки помежду си, да си помагате едни други. Защото, казано е въ Писанието: „Достатъчно е злото на деня“.

Мнозина се запитватъ. защо сжществува злото. Това е наука, достѣпна само за боговетѣ. Ако обикновениятъ човѣкъ бутне тази наука, той ще се види въ чудо. Срещнете ли злото на пѣтя си, не го сждете, но поздравете го любезно и се оттеглете настрана.

Единъ селянинъ се връщалъ съ кола въ селото си. Въ колата била и жена му. Тѣ се разговаряли нѣщо. Недоволна отъ мъжа си, жената скочила отъ мѣстото си и го набила добре. Единъ отъ съседитѣ имъ ги настигналъ и, като видѣлъ, какъ жената бие мъжа си, казалъ: Ако имамъ такава жена, щѣхъ да я смажа отъ бой, нѣмаше да се оставя да ме бие. Жената чула тѣзи думи, но замълчала. Следъ това, безъ да я види съседътъ, тя слѣзла отъ колата си и се прехвърлила на него-та. Като се обърналъ назадъ, той останалъ очуденъ, какъ и защо тази жена е влѣзла въ колата му. — Какво искашъ отъ мене?—Нищо не искамъ, азъ съмъ твоя жена и ще ме водишъ у дома си.—Слизай скоро отъ колата! Не те признавамъ за моя жена. — Мълчи, че сега и тебе ще набия. Ще ме водишъ у дома си, да ме види жена ти. — Моля ти се, слѣзъ долу, не ми създавай безпокойства и тревоги. Като започналъ да се моли, тя му казала: Ще говоришъ ли другъ пжтъ лошо по мой адресъ? Ще се заканвашъ ли да ме биешъ?—Моля ти се, остави ме свободенъ. Втори пжтъ нѣма да говоря противъ тебе. Тя слѣзла отъ колата на съседа си и стигнала своята кола, съ която продължила пжтя си до селото. Тя дала добъръ урокъ на съседа си, да не предизвиква злото.

Сега и на васъ казвамъ: Срещнете ли зло-то, поздравете го, безъ да се разговаряте съ

него, безъ да се борите. Злото е сила, съ която могатъ да се борятъ само велики, напреднали същества.

Т. м.

17. Лекция отъ Учителя, държана на
18 декемврий, 1929 г. София.—Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Естественъ редъ на нѣщата	3
2. Правилни връзки	15
3. Вънъ и вътре въ тѣлото	33
4. Проявениятъ животъ	44
5. Пътъ къмъ свобода	72
6. Придобиване на гърпение	82
7. Погледъ и движение	90
8. Новото въ живота	100
9. Законъ за благоприличие	124
10. Центъръ на живота	139
11. Източници на живота	154
12. Вкисване	171
13. Два центъра	190
14. Ново разбиране	228
15. Което сгава	242
16. Обхода и проява	267
17. Наука за езика	287

